

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 59
13 de juny de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 35, primera reunió

SUMARI

Projecte de llei

de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00013/09) p. 6

Proposició de llei

de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran (tram. 202-00075/09) p. 21

Procediment

per a elegir sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00046/08) p. 28

Procediment

per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00017/09) p. 28

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport al Tractat sobre comerç d'armes (tram. 401-00034/09) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre la temporada turística d'estiu (tram. 300-00184/09) p. 29

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques energètiques (tram. 300-00181/09) p. 33

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana (tram. 310-00242/09) p. 39

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la reforma laboral (tram. 310-00243/09) p. 40

Pregunta

al Govern sobre les compensacions per la prohibició de les corrides de toros (tram. 310-00244/09) p. 42

→

Pregunta

al Govern sobre el curs escolar 2012-2013 (tram. 310-00245/09) p. 43

Pregunta

al Govern sobre el pagament del deute als ajuntaments (tram. 310-00246/09) p. 44

Pregunta

al Govern sobre el segon múltiplex i les emissions de Televisió de Catalunya
(tram. 310-00237/09) p. 45

Pregunta

al Govern sobre les xifres publicades per Eurostat amb relació a la taxa
d'abandonament escolar del 2011 (tram. 310-00239/09) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les línies estratègiques per a la modernització
de l'Administració de justícia (tram. 310-00240/09) p. 47

Pregunta

al Govern sobre els convenis de cooperació interadministrativa en polítiques
socials locals i comarcals (tram. 310-00241/09) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el tancament de l'empresa
Naturantaix, de la Sénia (Montsià) (tram. 310-00238/09) p. 49

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la privatització de Tabasa
i de Túnel del Cadí i sobre el temps de pròrroga en la concessió de peatges
per a les empreses adjudicatàries (tram. 317-00155/09) p. 50

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la compatibilitat del pacte fiscal
amb la intervenció europea de l'economia espanyola
(tram. 317-00153/09) p. 51

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les responsabilitats i les explicacions
que caldria demanar al sector financer pel rescat de l'Estat i sobre el fet
que el Govern avalués aquest rescat (tram. 317-00156/09) p. 52

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de la sol·licitud d'ajut
a Europa per al sector financer espanyol i la manera com afecta la reactivació
del sistema financer català (tram. 317-00154/09) p. 53

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades en les escoles bressol (tram. 317-00158/09) p. 55

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la decisió europea de rescatar
el sistema bancari espanyol (tram. 317-00157/09) p. 56

Procediment

per a elegir sis membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura
i de les Arts (tram. 284-00008/09) p. 57

Proposició de llei

dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat
(debat de totalitat) (tram. 202-00043/09) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'ocupació (tram. 300-00180/09) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell
de Garanties Estatutàries (tram. 300-00182/09) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics
(tram. 300-00183/09) p. 84

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 35.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de Llei de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00013/09). Comissió de Justícia. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 329, 3).

3. Proposició de Llei dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat (tram. 202-00043/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 57, 106).

4. Procediment per a elegir sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00046/08). Grups parlamentaris. Designació.

5. Procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00017/09). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la temporada turística d'estiu (tram. 300-00184/09). Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques energètiques (tram. 300-00181/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 300-00179/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació (tram. 300-00180/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 300-00182/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics (tram. 300-00183/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa (tram. 302-00153/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reinserció després de l'execució penal (tram. 302-00154/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els problemes dels sectors de l'agricultura i la ramaderia (tram. 302-00155/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la pobresa (tram. 302-00156/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació derivada de la mala gestió de les caixes d'estalvis (tram. 302-00157/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les taxes de la formació professional i les millores dels cicles formatius de grau superior (tram. 302-00158/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de les infraestructures (tram. 302-00159/09). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Tal com consta a la convocatòria d'aquesta sessió plenària, els recordo que les preguntes amb resposta oral seran substanciades aquesta tarda a les 16 hores.

Amb relació al punt 3, relatiu al debat de totalitat sobre la Proposició de Llei dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat, també serà substanciat aquesta tarda.

Per altra banda, els faig avinent que hi han dues sol·licituds d'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

En primer lloc, i d'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i atesa la sol·licitud presentada pel Govern de la Generalitat, els proposo la inclusió a l'ordre del dia d'un nou punt relatiu al procediment per a elegir sis membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Aquest punt seria substanciat aquesta tarda en acabar la sessió de control.

I, en segon lloc, atesa la sol·licitud signada per tots els grups parlamentaris, els proposo també l'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió en el sentit que s'inclougui un nou punt relatiu a la votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural sobre la Proposició de Llei de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran. I aquest punt seria substanciat aquest matí en acabar el debat i votació del punt 2, que és el que iniciarem avui.

Demano si s'aprova per assentiment l'ampliació d'aquests dos punts. *(Pausa.)* Queda ampliat en aquest sentit l'ordre del dia.

I també dir-los que, abans d'acabar la sessió d'aquest dematí, si l'horari ho permet, serien substanciades dues interpellacions, la primera i la segona, que són els punts 6 i 7.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00013/09)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada il·lustre senyora Elena Ribera, que en fou designada relatora.

Elena Ribera i Garijo

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, companys, tal com assenyalen els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, que ens acaben de mencionar, faré el relat dels treballs de la comissió.

El Govern de Convergència i Unió va presentar la iniciativa de modificació de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, el dia 20 de setembre de 2011, amb sol·licitud de tramitació pel procediment d'urgència.

És impossible fer el relat d'aquest projecte sense fer esment de la Proposició de llei del protectorat respecte de les fundacions i associacions d'utilitat pública, presentada per part del Partit Socialista de Catalunya al febrer del mateix any, en aquesta ocasió pel procediment ordinari.

Atès que ambdós projectes feien referència a una mateixa matèria, encara que tenien i tenen per objecte regulacions diferents, es va decidir, a la Junta de Portaveus, que es substanciés el debat a la totalitat de totes dues iniciatives juntament, ja que formaven part del mateix ordre del dia, del mateix Ple i, evidentment, per la coincidència de la matèria a tractar i perquè l'una i l'altra acabaran de completar el contingut.

De la mateixa manera, també es va decidir que es procediria a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei. No n'hi havia pel que correspon a la Proposició de llei del protectorat, així consta en el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* del 30 de novembre del 2011, data en què es va substanciar. Les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de modificació del llibre tercer pel que fa a les fundacions van ser rebutjades, i es va continuar, per tant, la tramitació en la Comissió de Justícia, que és la corresponent per la matèria.

Es va procedir a obrir el termini per sol·licitar compareixences, i en la mateixa Comissió de Justícia, en la sessió

número 19, es va decidir per unanimitat que s'acumularien les propostes de compareixença d'ambdues i que les persones convidades a comparèixer podrien intervenir segons creguessin convenient i ser preguntades tant respecte a la modificació del llibre tercer com a la Proposició de llei del protectorat, tal com consta al *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* del 9 de febrer d'aquest any, del 2012, per fer actiu el principi d'eficàcia i per estalviar més compareixences a les mateixes entitats, ja que els temes estan tan relacionats.

Les compareixences es van efectuar, per tant, en la sessió següent, la número 20 de la comissió, el dia 1 de març d'enguany. I és d'agrair a tots els compareixents, la relació dels quals és molt àmplia, les seves informacions i suggeriments.

A partir d'aquest moment, les dues iniciatives han seguit tramitacions i terminis diferents, atès que aquest projecte de llei disposava de terminis més curts, ja que s'ha tramitat pel procediment d'urgència. Aquí, només els relato, com poden veure, les qüestions de procediment; en tot cas, ja entrariem en el contingut dels perquè més endavant. Deixarem, per tant, per al relat de la proposició de llei en el seu dia els tràmits i seqüències de la proposició.

Així, doncs, amb relació al Projecte de llei de modificació del llibre tercer del Codi civil, relatiu a les persones jurídiques, el projecte tenia dinou articles, una disposició addicional i una disposició transitòria.

Esgotat el termini per a la presentació d'esmenes, l'admissió d'aquestes es va fer el dia 3 d'abril i la publicació el dia 11 del mateix mes.

La complexitat del projecte a nivell de tècnica legislativa ha radicat en la necessària concordança amb les numeracions del llibre tercer que es modifica, que ha donat lloc a renumeracions d'articles i que finalment el projecte que portem a votació avui tingui, en lloc de dinou articles, setze, una disposició transitòria i una disposició derogatòria.

Es van presentar seixanta-quatre esmenes en total, de les quals se n'han recomanat onze, i se n'ha transaccionat cinc, retirat cinc més, i no recomanades la resta, que, pel fet d'haver estat reservades pels diferents grups propietaris, es podran votar avui, així com també el text final del dictamen aprovat per la Comissió de Justícia.

La ponència ha estat formada per les il·lustres diputades Agnès Pardell, Maria José García Cuevas, Carmen de Rivera i jo mateixa, i pels diputats Salvador Milà i Pere Aragonès. A tots, el meu reconeixement i agraïment per la feina feta.

La comissió s'ha reunit en dues ocasions, els dies 8 i 16 de maig. No relataré el contingut dels debats produïts, perquè crec que seria massa carregós, i em remeto al resultat del projecte i a les explicacions de posicionament que faran a continuació els grups parlamentaris sobre aquest, fet que els permetrà fer-se la idea del contingut de les sessions.

El relat ha d'acabar amb l'agraïment, de nou, a tots els ponents i també al lletrat senyor Pere Sol, que sempre

—sempre—, però en aquesta ocasió crec que més, ens ha obsequiat amb el seu bon fer, i també a la gestora de la comissió, la senyora Laia Grau, que també com sempre ha completat la tasca de tots plegats. I, si no ho haguessin de considerar malament, també voldria donar les gràcies al director general i a la consellera i al personal del Departament de Justícia que han treballat en aquest projecte, com és de rebut.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades i posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputades, diputats, el projecte que avui aprovarem representa pel nostre grup parlamentari un retorn al passat.

Tenim aquí un conjunt de discrepàncies que es van posar de manifest al llarg del debat en ponència. Un dels temes més polèmics i que han estat objecte de les discrepàncies en la ponència entre el projecte presentat pel Govern i les esmenes presentades pel nostre grup parlamentari és la dotació inicial que ha de tenir una fundació en constituir-se, ja sigui amb diners o ja sigui amb béns fructífers.

Ens preguntem si la rebaixa del capital fundacional de seixanta mil euros, que figura avui en la Llei del llibre tercer, a trenta mil euros, que és el que es proposa en el projecte, és millor per a una fundació per a iniciar les seves activitats fundacionals.

Els partidaris de la reducció de la dotació inicial argumenten que a Espanya aquesta dotació és de trenta mil euros. I ara també afegeixen que, en el projecte de reglament comunitari sobre l'estatut de la fundació europea, allà, es fixen vint-i-cinc mil euros com a capital inicial fundacional. I a partir d'aquí ja entrem en comparacions i hom pot preguntar-se com pot ser, doncs, que a Catalunya exigim, demanem com a capital fundacional els seixanta mil euros. Doncs, cal tenir en compte, per exemple, els avantatges que existeixen a Catalunya i que, per exemple, no existeixen en el projecte de l'estatut de la fundació europea a què més endavant em referiré.

La reducció de la quantia del capital fundacional que proposa el projecte de llei, de seixanta mil a trenta mil, en l'àmbit de les fundacions, té un impacte molt important, ja que pot suposar una atomització de fundacions i que es puguin constituir fundacions que no puguin fer front a les seves finalitats fundacionals. És això el que volem?, fundacions infradotades i finançament inviables?

Justament en el context actual, nosaltres pensem que es requerirà competitivitat en les fundacions i fortaleixa d'aquestes, ja que és un context econòmic difícil i, per tant, no rebran, aquestes fundacions, potser totes aquelles dotacions que esperaven rebre d'entitats o de

l'Administració pública. Per tant, necessitem més que mai aquestes fundacions, que siguin fortes, que puguin actuar amb eficiència i amb eficàcia.

Si es considera que la dotació fundacional exigida és massa elevada, cal recordar, com abans els deia, aquells requisits, o exigències, o facilitats que avui ja contempla la llei catalana. Quins són aquests avantatges?

Primer, es permet desemborsar la dotació inicial al llarg de diversos exercicis, el que en la llei s'anomena «dotacions successives». I què suposa? Que el desemborsament inicial sigui només del 50 per cent, és a dir, trenta mil euros, i, per tant, la resta es vagi aportant en el termini de quatre anys.

Segon avantatge: es permet constituir una fundació amb caràcter temporal, també amb una dotació inicial de només trenta mil euros, i per un termini màxim de cinc anys, sens perjudici que es pugui prorrogar o reconvertir en una fundació de durada indefinida. Per tant, aquesta dotació inicial, entenem nosaltres que no representa una quantia tan elevada si veiem quins són els avantatges de la llei catalana.

Si tenim en compte aquestes possibilitats que avui ofereix ja la llei, segurament canviarem la nostra percepció respecte al grau d'exigència pel que fa a la dotació inicial a l'hora de constituir una fundació. En aquest sentit, tot i mantenint la necessitat d'aquesta dotació inicial de seixanta mil euros, el Grup Parlamentari Socialista va presentar una esmena referent a la dotació successiva, en què plantejava que aquest reemborsament inicial podia, en lloc de ser del 50 per cent, ser només del 25 per cent, i la resta es podia aportar, en lloc de quatre anys, que és el que avui figura en la llei, al llarg de cinc anys. És a dir, s'introdueix encara més facilitats a través de les nostres esmenes, esmenes que anaven precisament en el mateix sentit en què anava la llei, tot i que la diferència estava en la dotació inicial dels seixanta mil euros.

Què pot succeir si s'accepta que al projecte presentat en aquest punt pel Govern es redueix a trenta mil euros l'aportació inicial i es permet que la dotació excessiva sigui només del 25 per cent? Doncs, que tenim que es poden constituir fundacions amb 7.500 euros de capital inicial, i els 22.500 restants es podran aportar al llarg de cinc anys. I la pregunta és: què es pot fer avui amb 7.500 euros de capital inicial? La deixem a l'aire, aquesta pregunta; facin vostès mateixos la seva conclusió.

Arribats a aquest punt, potser el que cal és pensar abans si es vol crear una fundació o quin tipus de personalitat o de persona jurídica es vol crear. Potser no cal anar a la creació d'una fundació, que és el que ha estat passant fins aquest moment.

El Grup Parlamentari Socialista ha acceptat també la substitució de l'autorització prèvia del protectorat per a determinats actes per l'anomenada «declaració responsable» o acord motivat de la decisió a prendre, que es comunica al protectorat. No ens hi oposem; entenem que aquesta declaració responsable avui està contemplada en la Llei de règim jurídic i de procediment administratiu, amb una finalitat molt clara i molt con-

creta, que és..., i estem davant d'un acte administratiu que el que permet és facilitar la gestió de la fundació.

Per a què ha de servir una fundació? Una fundació ha de servir l'interès general, per les vies volgudes pel seu fundador. I els poders públics què han de fer? Han de garantir que això sigui efectivament així. Convindrem que en el món fundacional existeixen ovelles negres, però aquestes són minoritàries, i encara que facin molt mal, sabem que no ens hem de deixar portar justament, a l'hora de regular aquest sector, per aquests fets. Cert, nosaltres creiem que és aquí on adquireix un paper rellevant el protectorat, i per això vam presentar una proposició de llei per a la qual esperem en aquest moment constituir ponència.

El segon bloc temàtic a què s'adreçaven les nostres esmenes era precisament a garantir la transparència en la gestió, forçar una major obertura cap a l'exterior de les fundacions i minimitzar el risc de conflictes d'interessos entre els patrons i els gestors de la fundació. Considerem que la Llei actual 4/2008 compleix amb aquestes garanties, i les esmenes presentades pel nostre grup parlamentari van anar en la direcció de, precisament, conservar allò que hi ha avui en la llei.

El projecte que avui aprovarem afecta, al nostre entendre, el model de fundacions que volem tenir al nostre país. No són modificacions tècniques, les que es presenten per a millorar la constitució o el funcionament de la fundació, no. L'elecció està en el model: si volem fundacions potents, amb grans possibilitats econòmiques, que es confonguin o no amb les associacions; aquest és el tema. Amb capitals més petits, amb la voluntat d'obtenir desgravacions, amb menys capacitat d'obrar... Aquestes són les fundacions que volem?, aquest és el model de les fundacions que esperem a partir d'aquest moment?

Al nostre entendre, s'ha traspassat una línia vermella referent a la gratuïtat dels càrrecs, a la possibilitat que els patrons, en qualsevol cas, puguin establir una relació, o no, professional retribuïda amb la fundació. Estem en aquest punt: compatibilitat o no, conflicte d'interessos, sí o no... No compartim la idea que un patró pugui dur a terme aquestes tasques professionals retribuïdes i compaginar-ho alhora amb el càrrec de patró i director o gerent de la fundació.

Penseu que aquest requisit d'incompatibilitat de càrrecs només està previst en la llei actual per a aquelles grans fundacions, és a dir, aquelles que tinguin més de vint-i-cinc treballadors o un determinat volum de capital. Per tant, no estem tancats –i la llei així ho diu avui– que sí que hi hagi aquesta possibilitat de compatibilitzar aquests càrrecs, però en aquelles fundacions que realment no tinguin capacitat econòmica per professionalitzar la seva gestió.

Des de l'inici de la ponència ja vam constatar que el Grup Parlamentari Socialista anava en una direcció totalment diferent de la del Grup de Convergència i Unió. El Grup Socialista va fer una opció clara a favor de mantenir, de conservar la Llei 4/2008, del llibre tercer, i assistíem, per tant, al fet que el Govern, amb el seu projecte, i per part del Grup de Convergència i Unió, amb el seu suport, volien fer una contrareforma

legislativa. La seva opció era anar enrere, tirar enrere la llei del llibre tercer del Codi civil català, que havia presentat l'anterior Govern i que havia aprovat aquest Parlament l'any 2008. Així, doncs, el posicionament del Grup Parlamentari Socialista respon no a un article concret, no a una visió estreta sobre aspectes tècnics, no; respon a una anàlisi general.

Podríem concretar alguns altres aspectes de les discrepàncies, però entenem que aquesta no és una reforma tècnica. Aquesta és una reforma política, de canvi de model, de constitució i de gestió de les fundacions a Catalunya.

En conseqüència, el nostre grup parlamentari votarà en contra del dictamen d'aquesta llei i a favor de les esmenes que hem mantingut vives al llarg de la ponència i al final d'aquesta.

Lamentem que no hàgim arribat a un acord, lamentem que no s'hagi produït una voluntat de consens per part del Grup de Convergència i Unió. Em dirà que no és veritat, ho espero, estic segura que m'ho dirà, diputada Elena Ribera, però el que hem constatat des del primer moment en la ponència és que ja hi havia un acord fet amb el Grup del Partit Popular de Catalunya; per tant, aquí nosaltres estàvem, es podria dir, fora de joc totalment. Lamentem votar-hi en contra, ho lamentem, perquè estem davant d'una llei del Codi civil de Catalunya; per tant, enteníem que aquí la unanimitat era fonamental –era fonamental. Però no s'ha produït aquesta unanimitat. No podem; tot i que volem, no podem.

Entenem, per tant, que... No és la primera vegada que no s'aplega aquesta unanimitat al voltant d'un llibre del Codi civil de Catalunya. Això ja ho vam viure amb motiu del llibre segon, que Convergència i Unió va votar en contra del dictamen.

Tampoc ha estat possible una tramitació en paral·lel amb la proposició de llei del protectorat, presentada pel nostre grup, ja que vostès van demanar la urgència per a aquest projecte i nosaltres no ho vam fer, perquè vam entendre que no estàvem davant d'una tramitació que requeria una urgència.

Esperem que en aquesta llei del protectorat no es produeixin aquestes diferències, que puguem anar i fer camins junts, i, per tant, ara que iniciarem la ponència de la Proposició de llei del protectorat, puguem constatar quina és la voluntat d'entesa, d'acord, i que no es torni a produir un acord excloent respecte a molts dels grups parlamentaris d'aquesta cambra i que precisament estan a l'esquerra de l'hemicicle.

Acabem aquí la nostra intervenció, i no volem fer-ho sense fer els corresponents agraïments al lletrat de la nostra ponència, el senyor Pere Sol, i també a la nostra estimada Laia Grau, que sempre estan disposats a resoldre vies telemàtiques, eh?, i a través del diàleg qualsevol tema que s'hagi produït.

Entenem que mantindrem vives totes les esmenes –esmenes 10, 14, 17, 21, 25, 29, 33, 38, 39, 41, 52, 59, 60 i 61, i ja anunciem la retirada de les esmenes 25, 29, 38 i 39.

I amb això acabem la nostra intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, honorable vicepresidenta... Una salutació per al director general de Dret i d'Entitats Jurídiques, el senyor Santiago Ballester, i també per al senyor Antoni Sansalvadó, representant de la Coordinadora Catalana de Fundacions, i especialment del Banc dels Aliments, i, a través d'ell, per a totes les entitats i fundacions que han participat en el procés de compareixences i que van fer aportacions importants i, sobretot, reflexions que hem intentat tenir en compte en el debat del projecte.

Ja els avanço, però, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida es ratifica en els motius pels quals vam presentar esmena a la totalitat i no podem votar a favor del projecte. Per què? Sintetitzant, per excessiu, perquè ha trencat consensos importants en aquest Parlament, per precipitat i, si em permeten també, per políticament incorrecte o políticament sospitosos en els moments que vivim al voltant del tema de les fundacions.

No m'estendré en el primer punt però m'hi referiré, que és la famosa reducció de la quantia inicial per constituir la fundació i la llegenda urbana de la fugida d'en Lluís Llach a Madrid, que ha sigut sempre el paraigua que ha enfonsat això. Vam estar a punt de demanar-li que comparegués i ens expliqués per què en Lluís Llach constitueix les seves fundacions per treballar a l'Àfrica a Madrid; però no és el tema.

Sembla que ha quedat prou clar, i també ho volem deixar clar per a les entitats i fundacions, que la llei vigent, el llibre tercer actual, tenia prou elements com per permetre, a través de la fundació successiva, de la creació de fons específics per a una finalitat fundacional dins d'una fundació ja existent i més gran, etcètera..., té prou elements com perquè les voluntats fundacionals i de finalitat d'interès públic de qualsevol persona o entitat es puguin plasmar. Per tant, no creiem que sigui aquest tema, malgrat que es va vendre com això.

Nosaltres creiem que un dels rovells de l'ou d'aquesta modificació, que tindria a veure amb el tema d'excessiva..., és tot el que és la reducció dels controls de l'activitat de les fundacions. Aquest ha estat el mantra del tema, que reconeixem que ha tingut ressonància en la societat civil. Nosaltres volem deixar molt clar, primer, que nosaltres hem entrat en la via d'assumir que la introducció de la figura de la declaració responsable pot ser positiva i interessant en aquest àmbit. Per tant, no era un tancament en banda. La prova és que vàrem presentar esmenes al respecte. No ens hem limitat a «no» a la totalitat, sinó que hem intentat millorar aquesta figura. Però creiem que el Govern i els grups parlamentaris que li donen suport en aquest projecte, Convergència i Unió i el PP, s'han excedit en treure aquests controls.

Volem deixar molt clar també que els controls, siguin els que hi havia amb la llei vigent o els que creiem que amb la reforma s'haurien d'introduir, no són per falta de confiança en la societat civil. No és desconfiar de les fundacions. És donar a les fundacions que fan una finalitat d'utilitat pública la confiança, la transparència, que dona el fet que les seves activitats estan controlades, són transparents, responen a finalitats d'interès públic, són consultables..., la informació del que fan. Per tant, no és desconfiança. És seguretat, seguretat jurídica, bona imatge i transparència, i això no té per què estar renyit ni amb l'agilitat ni amb la simplificació.

I creiem que aquí l'han errada, perquè han anat més lluny del que seria desitjable, en aquest tema de la reducció del control de les activitats. Per exemple, se'ls ha assenyalat en algun cas, desapareixen pràcticament les autoritzacions en tots els casos; s'introdueixen unes declaracions responsables que crearan en alguns casos, i ara ho diré, més problemes a les fundacions que els que intenten solucionar, especialment en els temes de disposició patrimonial, és a dir, quan es tracta de vendre, d'alienar o de permutar un bé immoble, i a més creen una enorme inseguretat jurídica per a aquestes operacions. Creiem que és inadmissible el fet que es doni una extraordinària facilitat a la concurrència d'interessos entre patró i activitats de la fundació, entre patró i contractació, amb autocontractació amb la fundació, especialment en temes com, ja també s'ha assenyalat, la realització de feines en la fundació de què s'és patró.

Som sensibles, i ho vàrem assumir, al que ens van plantejar moltes fundacions del tercer sector social en el sentit que és important que la gent que està al front d'activitats socialment molt sensibles, encara que per desgràcia segurament a partir d'ara en tindrem moltes menys, tinguin també la possibilitat de formar part del patronat i de desenvolupar una feina. Però no té cap sentit que fins a determinades situacions, fins a cent mil euros de contractació –cent mil euros de sou, eh?, o 20 per cent del capital de la fundació com a sou d'aquesta persona–, n'hi hagi prou amb una declaració responsable que no vagi acompanyada de cap informe justificatiu; ho declaro i prou. I fins a quinze mil euros, ni això. Creiem que s'haurien d'haver reforçat els controls respecte a aquest tema.

També és sospitosos el fet que s'hagin rebaixat les incompatibilitats del quart grau de parentiu, que contemplava la llei actualment, al tercer grau de parentiu. Sabem que estem en una societat afortunadament longeva, i per tant allò dels néts, els nebots i els cosins és un tema que es produeix fàcilment, de segona i tercera generació, i sabem que amb aquest eixamplament de les possibilitats de contractació es dona peu també a la contractació de famílies més enllà del que sigui necessari.

Sobretot és molt preocupant el tema de la possibilitat d'autocontractació. Autocontractació vol dir que un patró d'una fundació pot comprar i vendre a la mateixa fundació de què és patró. Anteriorment se li demana que en aquests supòsits, que eren en principi prohibits..., sols eren possibles si es demanava una au-

torització prèvia al patronat i es justificava la necessitat d'aquesta contractació, perquè aquest pis o aquest immoble només el podia comprar..., o era la millor oferta que feia el mateix patró, i un cop concedida l'autorització es podia realitzar. Ara no. Ara tornem a la història de la declaració responsable, amb uns informes tècnics que justifiquin la bondat de l'operació.

Això és perillosíssim. Primer, perquè no han prosperat les esmenes que el nostre grup i altres grups havien presentat en el sentit que s'especifiqués en cada cas quin tipus de tècnic havia d'informar. És clar, diu: «Informarà un tècnic.» Quin tècnic informarà per a la contractació d'un alt directiu respecte a si el contracte que se li dona de més de cent mil euros és o no adequat a les condicions del mercat laboral en aquest moment? O quin tècnic informarà –no es diu quina característica ha de tenir– respecte a aquesta contractació de la compra d'un immoble, de la venda de béns mobles artístics, etcètera? I tot això ho hem vist en fundacions. Per tant, creiem que aquí és excessiu, i es passen molt en el tema de les disposicions patrimonials, i són altament sospitoses.

També creiem que és molt perillós el tema de la facilitat que es dona per a la no-reinversió del producte obtingut amb l'alienació de béns adscrits al patronat, és a dir que formen part del seu capital fundacional..., la possibilitat de no-reinversió. També aquí, altra vegada, varem posar esmenes per garantir i per limitar aquesta possibilitat. Com pot ser que un bé, moble o immoble, que s'ha destinat pel fundador, per l'entitat, a la fundació s'alieni i el producte no es destini a les activitats pròpies? Se'ns ha admès una esmena, i per això en algun aspecte ens abstindrem, respecte al fet que en tot cas ha de justificar en un període determinat que si no va directament al manteniment de l'activitat fundacional pugui anar a altres activitats. Però és difícil d'entendre. Per què aquesta dèria del Govern de Convergència i Unió d'anar traient garanties –garanties– a la societat civil que fa activitat fundacional que efectivament s'assoliran aquestes finalitats i no unes altres? I que en tot cas es posaran tallafocs a les possibilitats que hi pugui haver alguna irregularitat al respecte. Per què? Per què aquesta dèria? Què és el que preocupa respecte al control de les fundacions?

També ens volem referir... Crec que la pregunta suscita afirmacions per part d'alguns senyors diputats i potser algun somriure còmplice. M'hi referiré al final –m'hi referiré al final.

Precipitada. Senyores i senyors de Convergència i Unió, ho ha explicat la relatora. Si varen començar un camí de tramitació conjunta del Projecte de modificació del llibre tercer i de la llei del protectorat, i tots coincidim que tot el que fem aquí, àdhuc les declaracions responsables, no tenen sentit si no hi ha un protectorat renovat i reforçat, quina pressa a portar això avui aquí, quan hi havia l'oferiment per part de tots els ponents –que ja han fet les esmenes, que avui mateix segurament constituïrem la ponència– de amb quinze dies, tres setmanes, poder acabar el Llibre del protectorat i venir aquí a concloure el procediment de la mateixa manera que vam començar, de la mà el Projecte de modificació del llibre tercer i el Llibre del protectorat.

rat, dues peces que es complementen i que fan entendre el funcionament d'aquest procediment. En absolut. Això s'ha obviat. Hi ha hagut un gran interès a tramitar això per urgència, com si aquestes fossin les urgències principals del país.

També respecte al tema de les fundacions públiques. És un tema que no s'ha tractat. Pot ser tècnic, però és important comentar-ho. Estàvem d'acord que, per evitar confusions, el llibre tercer del Codi civil no parlés excessivament..., no regulés excessivament el que eren les fundacions públiques, però sí que com a mínim hi havia de quedar una referència, i també fins i tot una disposició..., que hi havia una esmena per part del Grup d'Esquerra Republicana, que hi donarem suport, tan simple com..., deia: «En el termini de tres mesos» –«sis mesos», el que s'hagués acordat– «el Govern presentarà la regulació de la fundació pública.» No s'ha admès.

Una altra esmena que no s'ha admès, també creiem que molt sensible: l'obligació –és una esmena que va presentar el nostre grup– que aquelles fundacions vinculades a una empresa o a una corporació determinada i que més del 50 per cent del seu capital fundacional i el seu control sigui d'aquella empresa, com n'hi ha, tinguin l'obligació de fer-ho constar. Fundació tal... Ja les coneixem: Fundació «la Caixa», Fundació Ferrocarril, Fundació..., la que sigui. Això, des del punt de vista de la transparència i que els ciutadans que col·laboren amb aquestes iniciatives sàpiguen amb qui se les entenen, és una cosa simplíssima. Ho tornem a dir: transparència, informació i, per tant, seguretat jurídica. No hi és.

Parlant també de la seguretat jurídica –he dit abans que m'hi referiria en el tema de transmissions–, han fet un flac favor amb el tema de la declaració responsable. No hi haurà ningú que vulgui comprar un bé immoble o un bé moble d'alt valor a una fundació que espera durant dos mesos que el protectorat pugui fer una declaració en el sentit que l'acte no va ser adoptat correctament..., de tal manera que hagin d'entrar, quan ja han substanciat, quan ja han formalitzat i inscrit, aquesta transmissió..., al cap de dos mesos es pugui iniciar un procediment de responsabilitat i de possible nul·litat d'aquell acte per falta de requisits en la voluntat. Quin advocat, o no advocat, perquè també poden ser secretaris no advocats, segons el que s'ha introduït en el projecte..., qui recomanarà que vagi a comprar una cosa a una fundació sense aquesta garantia?

El nostre grup vam fer una esmena, absolutament tècnica, i crec que a més va ser ben valorada a la ponència, d'establir una sèrie de terminis d'un mes per a advertiment previ. El que funciona amb altres termes administratius. És a dir, si en el termini d'un mes, que és un termini molt ràpid, el protectorat detecta la possibilitat d'alguna irregularitat, fa l'advertiment, demana la documentació complementària o justificada i, per tant, saben els qui han d'intervenir, *quieto parao*. I si no, automàticament, després, el silenci, si no hi ha hagut això. Seguretat jurídica.

Per què no ho han acceptat? Em sembla que és perquè l'esmena no l'havia fet la senyora Cuevas, perquè si

l'haguessin fet la senyora Cuevas i el PP, com molt bé ha assenyalat l'Agnès, tot això hauria sigut oli... I això trenca consensos respecte a com hem tramitat els temes del Codi civil en aquest Parlament, que hem dit sempre que era una qüestió de país, que era una qüestió que havíem de consensuar tots, i més en aspectes que, com veuen, són bastant tècnics.

I, per últim, acabo amb l'altre element que deia: políticament sospitosa i, fins i tot, políticament incorrecta. Amb el que passa, amb el que plou, amb el que es produeix al voltant del fenomen fundacional, i precisament d'actes de disposició de diners, d'aportacions que vénen cap a una fundació i se'n van cap a una altra fundació amb vinculacions polítiques, cas Palau, quina lectura se n'ha de fer?

L'honorable consellera, que és una il·lustríssima jurista i de primer ordre, sap allò que..., *el anàlisis contextual* dels textos. És clar, aquest text de modificació que fem avui, òbviament, es llegirà i s'analitzarà en funció del context del que passa o del que pot passar en les properes setmanes, i quan la ciutadania, desconfiada ella, vegi que es treuen controls, es faciliten transmissions patrimonials i autocontractacions, se suprimeixen autoritzacions, etcètera..., és inevitable que es vegi en el context d'un govern que el partit o partits que li donen suport estan immersos en procediments de possible responsabilitat penal precisament per la utilització fraudulenta i incorrecta, presumptament, dels fons fundacionals.

I per això el llibre tercer, quan el vam voler tramitar, i el protectorat, tenia com a funció esbandir qualsevol sospita en aquest sentit i donar garantia a aquells que fan donacions al Palau de la Música que sentiran música, i aquells que vulguin fer donació a una fundació d'un partit polític que es retratin i diguin qui són, quants són i per què ho donen a aquesta fundació. Però això de barrejar el solfeig amb els decrets, malament, perquè normalment són difícilment cantables, o quan canten és que fan pudor.

Per tant, entenem que, en aquest sentit, nosaltres tampoc, per raons de context polític..., perdonin les metàfores filharmòniques..., amb aquest context polític, també per aquest motiu, no podem donar suport a aquest text, en què, ens sap greu, ens abstindrem en alguns articles. Agraïm a la ponent que acceptés una petita part de les esmenes tècniques que varem proposar. Segurament, si n'hagués acceptat d'altres el projecte seria millor. I demanar que vingui com abans millor la llei del protectorat i que puguem esbandir aquestes qüestions. I sobretot demanar que la praxi del Govern i dels partits que li donen suport esbandeixi aquests dubtes respecte a la utilització del fenomen fundacional o del fet fundacional per a finalitats que no li són pròpies.

Gràcies, senyora presidenta; honorable consellera, senyores i senyors diputats, bon dia a tots.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, públic que ens acompanya, representants del Departament de Justícia i també del món fundacional, comparec per expressar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre aquesta modificació del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques. Per tant, a les fundacions i a les associacions d'utilitat pública.

És un projecte de llei de modificació d'aquest llibre tercer aprovat l'any 2008 –i es va aprovar, ho recordem, també, amb el suport, en aquell moment, del Grup de Convergència i Unió–, que se'n ha presentat com un projecte de llei que té per objectiu introduir més agilitat en el funcionament de les fundacions, i, per tant, reduir alguns aspectes de control que es consideraven superflus, excessius, massa intervencionistes. Per tant, aquest ha estat una mica l'eix de les modificacions, que són tot de modificacions parcials, però substancials, en el model de fundacions del nostre país que es presenten en aquest projecte de llei.

Nosaltres, abans d'entrar en el contingut del dictamen tal com ha quedat i, per tant, expressar el nostre posicionament, voldríem fer una prèvia que és destacar la importància del fet fundacional en el nostre país.

Les fundacions a Catalunya, històricament, han realitzat les actuacions que massa vegades l'Administració pública..., tant l'Estat central, i, potser, ara més recentment, amb tot l'adveniment de la crisi econòmica, i, per tant, la retirada de l'Administració pública de molts aspectes de l'estat del benestar..., havien anat suplint aquestes mancances del que faria, doncs, l'Administració pública en altres latituds.

Per tant, tenim un moviment fundacional ric, que ha estat important, que ha fet aportacions en molts àmbits. El cas, el fenomen de les mutualitats pot ser un exemple. Tot el que és la promoció de la cultura; tot el que és, doncs, també, l'assistència social als col·lectius que estan amb més precarietat. Per tant, hi ha una realitat fundacional al nostre país, que l'hem de valorar, que li hem de donar suport –són un aliat incontestable de les polítiques públiques del benestar–, i també hem de dotar-lo d'un marc legal que doni prou garanties a les persones que hi participen, que donen suport a les fundacions, que la seva col·laboració anirà destinada a les finalitats fundacionals i no pugui estar contaminada per interessos particulars d'algunes de les persones que puguin gestionar les fundacions.

A més, les fundacions, a Catalunya, a l'Estat espanyol i en el nostre entorn jurídic, tenen beneficis fiscals. Per tant, l'Estat renuncia, en certa manera, a uns ingressos que podria tenir via impostos per demostrar el compromís, per donar suport a les activitats que realitzen un conjunt d'entitats, en aquest cas, les fundacions, perquè s'entén que tenen una finalitat de suport a l'interès general.

I també, les fundacions, al nostre país, per la seva tasca, per al seu compromís, han mantingut un prestigi

important entre la ciutadania, que les ha fetes mereixedores de la confiança de la ciutadania.

Per tant, nosaltres entenem que el repte de la regulació de les fundacions al nostre país ha de ser mantenir un equilibri entre l'agilitat necessària de qualsevol organització per portar a terme les finalitats per a la qual ha estat constituïda –en aquest cas, doncs, unes finalitats d'interès públic, que estan en totes les fundacions–, i els controls necessaris, les garanties necessàries que hi han d'haver perquè efectivament es produeixin, s'arribi a aquestes finalitats; per evitar que s'utilitzi la forma de la fundació, el que seria l'estructura, la caixa buida, de la fundació, l'esquelet, per realitzar algunes finalitats que no tenen res a veure amb el que han de ser les finalitats fundacionals.

Per tant, la normativa no només ha de tenir en compte l'esquelet, sinó que ha de tenir en compte l'esquelet, el sistema nerviós, tots els òrgans; i, per tant, que realment la constitució de fundacions per a determinades activitats sigui realment per a la constitució de finalitats d'interès públic.

Per tant, entenem que la regulació és una oportunitat per enfortir la confiança de la societat respecte de les fundacions. Sobretot en una qüestió, que se n'han citat alguns casos: hem tingut diferents escàndols en els darrers anys; en alguna banda, en alguns són..., podríem dir, persones jurídiques connexes amb les fundacions o semblants a les fundacions com les caixes d'estalvi, però també el cas Palau; més recentment, la Fundació de l'Hospital de Sant Pau, en què hi han hagut, doncs, coneixement. Hi ha hagut coneixement d'activitats en les quals els interessos particulars d'una excepció dintre de tots els gestors de les fundacions han passat per sobre dels interessos fundacionals, no? I això evidentment provoca una pèrdua de confiança o posa en risc la confiança que la ciutadania ha anat dipositant en el món fundacional a Catalunya al llarg de la seva història, no? Per tant, cal una regulació que garanteixi la prevalença dels interessos pels quals ha estat creada la fundació davant d'interessos particulars.

Per tant, és un equilibri entre agilitat, necessària, però control i garanties, també, absolutament necessaris; que nosaltres creiem que aquest equilibri s'ha trencat amb aquest projecte de llei que avui aprovem. Un projecte de llei que, a més, creiem que és coix. I és coix perquè s'allibera a les fundacions de tots uns procediments que els sotmetien al control d'un protectorat –per tant, amb menys control. Per fer un símil de trànsit: menys normativa, un codi de circulació més relaxat, però menys policia per controlar el codi de circulació; perquè hi ha una llei del protectorat que no hem pogut portar a terme conjuntament amb l'aprovació aquí. I no l'hem poguda portar a terme perquè la prioritat d'una majoria d'aquesta cambra, de Convergència i Unió i el Partit Popular, ha estat prioritzar el llibre tercer del Codi civil i deixar la Llei del protectorat –que era absolutament necessari poder fer aquesta tramitació paral·lela, doncs– per a més endavant, no?

Per tant, el contingut d'aquest projecte de llei, el contingut de les nostres esmenes, doncs, totes són relacionades amb aquesta voluntat –com a mínim, per part

del nostre grup– de prioritzar els interessos del projecte fundacional, de per què s'ha creat la fundació, els interessos particulars que pugui haver-hi per part d'alguns gestors d'aquestes fundacions. Hem de dir que són casos absolutament excepcionals, però són casos excepcionals que en un context de confiança generalitzada en les fundacions produeixen un impacte molt negatiu. Després de conèixer-se tot l'escàndol del Palau de la Música, quantes entitats no van tenir problemes a l'hora de seguir recaptant fons per a les seves activitats, perquè ja hi havia, doncs, aquest principi de sospita, no?

Per això, nosaltres hem presentat tot un conjunt d'esmenes, que el que volen és reforçar aquesta prioritat dels interessos fundacionals davant d'interessos particulars, que entenem que, doncs, no tenen lloc en la gestió d'unes organitzacions com són les fundacions.

I en posaré alguns exemples, no? Una de les esmenes ha anat en la línia de..., si la presència d'un advocat o no en el patronat, doncs, ha de ser necessària o no. Nosaltres hem cregut que aquí calia ser flexibles; per tant, en cas que hi hagi un membre del patronat que pugui fer aquesta realització d'assessorament jurídic, doncs, tenir-ho en compte. En cas, doncs, que no sigui així, que pugui, doncs, haver-hi una persona que no tingui la condició de membre de l'òrgan, però que pugui advertir de la legalitat dels acords i actes.

Alguna qüestió de seguretat jurídica creiem que és important: s'elimina la necessitat d'inscriure el que són els apoderaments generals. I això és fonamental en el tràfic jurídic. És fonamental en la seguretat de qui contracta amb una fundació, saber que si la persona a qui s'ha contractat, que diu que parla en nom de la fundació, realment ha estat habilitada per aquesta fundació per fer-ho així. Els sona? Pensin només en els dos o tres escàndols que hem conegut en els darrers quatre anys. I aquest ha estat un element clau, no? Per tant, nosaltres hem demanat que això es mantingui.

Per altra banda, unes fundacions que tinguin projectes viables. Aquí hi havia el límit dels seixanta-cinc mil euros, ara es rebaixa a trenta mil... Nosaltres hem fet una aportació en dir: «El que cal és una dotació inicial que permeti assolir les finalitats fundacionals.» I amb una presumpció de caràcter general que aquesta serà de seixanta mil euros, però que en cas que no sigui així, que sigui menys, doncs, que es pugui –es pugui, doncs– fer una dotació –fer una dotació– inferior.

I, com abans ha dit la diputada Pardell, tenim, doncs, la qüestió d'aquestes fundacions de caràcter temporal, en les quals amb quinze mil euros pots constituir una fundació. Nosaltres aquí hem introduït una esmena, que no s'ha acceptat, que era que no es permeti la dotació successiva, que no es permeti fer una dotació només del 25 per cent, i que, passats quatre anys, aquestes fundacions de caràcter temporal, si volen mantenir la seva temporalitat, passin a ser, ja, definitives. Perquè entenem que després de quatre anys ja no seria una qüestió de provisionalitat, diguem-ho així, no?

Per altra banda, hi ha un conflicte d'interessos –un conflicte d'interessos– entre els patrons o persones que exerceixen responsabilitats dins de la fundació i

la fundació mateixa. Nosaltres creiem que aquesta és una qüestió que cal regular molt bé, i que cal mantenir l'autorització prèvia del protectorat en alguns casos concrets, com, per exemple, la compra o la venda d'un immoble. Que la compra d'un immoble a un membre del protectorat per part de la fundació no es pugui fer només amb una declaració responsable, sinó que calgui una autorització prèvia del protectorat, o la venda d'un bé de la fundació a un membre del patronat, que calgui l'autorització del protectorat, que fa les funcions de supervisió.

I després, l'autocontractació. Creiem que aquí es fa un pas enrere important. És una de les qüestions que genera més problemes, que genera més conflictes: que persones que treballen per a la fundació estiguin en el patronat i que puguin utilitzar aquesta presència en el patronat per afavorir els seus interessos particulars en tant que treballadors. Per tant, això calia delimitar-ho molt més.

Nosaltres creiem que a partir, doncs, de seixanta mil euros anuals calgués l'autorització prèvia del protectorat. I, en tot cas, sempre un informe que justifiqui que el salari que es cobra, la contractació que es realitza, els serveis que es presten, són adequats i són a preu de mercat, per evitar que algú aprofiti el fet d'estar en un òrgan d'una fundació per afavorir els seus interessos o negocis.

Després, hi ha un altre aspecte important, que també és relatiu a la seguretat jurídica –i abans el deia el diputat, el mencionava el diputat Milà–, i és que es pot declarar ineficax una compra-venda, per exemple, realitzada per una fundació, perquè no tenia els requisits. Declarar la ineficàcia *a posteriori* representa totes unes complicacions per fer reversible aquest fet molt grans. I el que fa és baixar la confiança respecte a les fundacions i dificultar el funcionament normal de les fundacions i la seva activitat, doncs, de compravenda, d'operació, doncs, en l'activitat econòmica, no?

Després també hi ha tota la qüestió de la reinversió, que encara es manté, una mica suavitzat; però, en tot cas, encara es manté, i que pugui haver-hi la possibilitat que la fundació vengui un bé o una propietat que té i no es reinverteixi en les finalitats fundacionals. Llavors, ens preguntem, per què serveix la fundació, en aquest cas? Pot ser que la fundació, llavors, sigui un instrument al servei d'una causa aliena a la finalitat fundacional? Doncs, en algun cas es pot produir, i en aquest cas, doncs, sembla que així es manté, no?

Per tant, per acabar, nosaltres per decidir el nostre posicionament vam fer-nos unes preguntes. I era: el cas Palau seria més fàcil amb aquesta llei? De persones al capdavant de qualsevol organització que tinguin la voluntat d'enriquir-se a costa d'aquesta organització, n'hi hauran sempre. Sempre hi ha una part molt petita, mínima, minúscula, de la societat, que pot fer molt mal, que mira per als seus interessos particulars, saltant-se la legalitat, i si ho vol fer ho farà. La qüestió és si li ho posem fàcil o no: si tanquem la porta amb clau o deixem la porta oberta.

Per tant, nosaltres entenem que, avui, malauradament, amb l'aprovació d'aquesta llei serà més fàcil que es

produeixi un cas d'aquest, com el cas Palau o el cas de la Fundació de l'Hospital de Sant Pau o el cas Intervida, que són casos en què es van posar sobre la taula totes aquestes qüestions: la seguretat jurídica dels actes de les fundacions; l'autocontractació de patrons, que ara es relaxa; el fet que hi hagin fundacions que tenen una finalitat sobre el paper però que, a la pràctica, en tenen una altra, fundacions merament instrumentals...; això, amb una dotació econòmica una mica més gran, doncs, es garanteix que no sigui; que es puguin vendre béns a la fundació, es pugui traspasar patrimoni de la fundació a patrons sense tants controls, i que, doncs, no hi hagi seguretat jurídica en aquesta activitat de la fundació en el seu entorn.

Per tant, nosaltres creiem que la distància del posicionament del nostre grup, del nostre model de garantia a la societat civil que tenim un bon model de fundacions, la distància del nostre posicionament envers el que finalment es recull en el projecte de llei, és gran. Creiem que no ho podem validar. Aquesta distància es demostra en el fet que, de les onze esmenes que hem presentat, deu han estat rebutjades i la que s'ha transaccionat és un aspecte absolutament menor. I, per tant, nosaltres –i acabo, senyora presidenta– votarem en contra d'aquest projecte de llei, perquè creiem que no podem validar aquest model.

Perquè creiem que, casos com els que hem dit –cas Palau, Hospital de Sant Pau...–, casos que han afectat les fundacions de manera molt injusta, perquè casos absolutament excepcionals han hipotecat el model...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Aragonès i Garcia

...i acabo, presidenta–, ara és una mica més fàcil que es produeixin. Per tant, aquest equilibri entre agilitat i control entenem que s'ha trencat, perquè hi ha menys garanties, menys control i menys seguretat jurídica. Per això votarem en contra del projecte de llei, i mantenim les nostres esmenes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, esta ley en principio contó con el acuerdo de nuestro grupo parlamentario para su tramitación. En el debate previo a la votación para su admisión a trámite, ya establecimos las condiciones irrenunciables para el cambio legislativo que hoy se aprobará; en definitiva, y según la terminología al uso, nuestras líneas rojas, que son la transparencia, la seguridad jurídica, así como el control para que se utilice bien esta figura jurídica, la de la fundación, tan arraigada en Cataluña, y

que actualmente en la mayoría de los casos ejercen un papel insustituible en la sociedad catalana.

Se dijo cuando se presentó este proyecto, y así consta en la ponencia que hoy votaremos, que el objeto de esta modificación era sencillamente la simplificación y agilización administrativa en el funcionamiento cotidiano de las fundaciones; también, que se precisaba la rebaja de la dotación inicial para facilitar la creación de más fundaciones, que había bajado por las cuantías establecidas en la redacción actual de la Ley de fundaciones, de sesenta mil euros, y rebajarla a treinta mil. Todo esto, en un principio –y por eso votamos a favor–, pues, nos parecía adecuado, y por supuesto, como ya dijimos, la simplificación administrativa se impone, sobre todo para las pequeñas fundaciones.

Se proponía también para adecuarse a la legislación europea, y en aras a la simplificación administrativa, la supresión de la autorización previa para actos de disposición, sustituyéndola por la declaración responsable. Y aquí ha surgido el primer escollo para nuestra aprobación de esta ley. No por la declaración responsable, que nos pareció bien y está muy bien sustituir aquella autorización previa por lo que podría considerarse un control posterior; pero el problema es que aquí se han desarmado controles para nosotros imprescindibles, que quedan desactivados por esta ley y que no garantizan adecuadamente ni la transparencia, ni resuelven adecuadamente los problemas que puedan surgir en casos de incompatibilidades manifiestas, como es la autocontratación, y tampoco garantiza la seguridad jurídica en los casos de enajenación sometidos a autorización previa.

Y es ya en la tramitación de esta iniciativa legislativa y en nuestro trabajo en la ponencia donde se han evidenciado todas las trabas puestas por el Grupo de Convergencia, en alianza con el Partido Popular, para hacer más transparentes las fundaciones y las personas jurídicas, para establecer mecanismos de control más eficaces, incluso aunque el objeto de esta ley sea la regulación de las fundaciones privadas, que esta parece, parecía ser la excusa para desactivar cualquier traba, aunque para nosotros no es traba, sino una cautela imprescindible.

Además de que se ha suprimido la obligatoriedad de la inscripción de los poderes generales, cosa que a nosotros nos parecía importante que se mantuviera –así lo manifestaron comparecientes, el mismo director de la Oficina Antifraude–, y que nos parece importante saber quién y para qué se apodera a una persona en una fundación y qué papel hace, otro tema, como ya hemos dicho, que nos preocupa es el conflicto de intereses. Tal como queda redactado en el dictamen, contemplamos que la declaración de responsabilidad no es un instrumento suficiente en casos de conflicto de intereses entre los patrones y los gestores de la fundación.

En definitiva, contemplamos muchas carencias y casi ninguna virtud en la modificación de la ley que hoy se somete a votación y que es más profunda que la anunciada en un principio.

Para empezar, no cuenta con un apoyo parlamentario sólido. Una modificación del Código civil catalán de-

bería haber contado con el máximo consenso y con el apoyo de todos los grupos parlamentarios. Francamente, han sido prácticamente nulas las enmiendas que se han aprobado, no solo de nuestro grupo, sino de las presentadas por Esquerra, Partido Socialista e Iniciativa per Catalunya.

Señores de Convergencia, y señora Ribera, probablemente han vencido, pero no han convencido, porque para convencer hay que persuadir, y no se han tomado ni la molestia en muchas ocasiones de hacernos entender el porqué de la no aceptación de enmiendas; sencillamente se limitaban ustedes a argumentar que el *departament* no lo veía adecuado o que en algunos casos ya les parecía a ustedes que estaba recogido en otros artículos de la ley, y yo, de verdad, señora Ribera, yo esto no lo he sabido ver. Por eso, francamente, con honestidad, Ciutadans, y a través mío, no podemos prestar ayuda.

Nosotros creemos que en estos momentos, y en definitiva, no es un momento de opacidades, es el momento de la transparencia y de la rendición de cuentas, y no queremos hacernos cómplices o apoyar esta ley, porque, francamente, casos como el del Palau de la Música, la CatDem –antes Fundación Trias Fargas–, la Fundación del Hospital de San Pablo o la propia Intervida, de plena actualidad..., si con una legislación como la anterior ha pasado lo que ha pasado, qué no puede pasar con la que se propone.

Por ello anunciamos nuestro voto en contra del dictamen y solicitamos la votación separada de las distintas enmiendas que ya ha sido entregada a la Mesa.

Por último, agradecer la inestimable labor del letrado Pere Sol y de Laia Grau.

Muchas gracias.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en primer lloc, l'ihustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, donaré suport a aquesta iniciativa, atès que l'actual formulació del llibre tercer del Codi civil català, al nostre entendre, presenta, doncs, un excessiu intervencionisme a l'hora de regular el funcionament i l'organització de les fundacions i associacions, i aquest excessiu intervencionisme el que provoca és certa ineficàcia, ineficiència, i a més a més el que més ens preocupa és que hi ha un risc de migració de les nostres fundacions a altres administracions de l'Estat, davant d'aquesta manca d'agilitat i d'aquesta manca d'autonomia en la gestió a l'hora de la constitució de les fundacions.

Catalunya ha tingut i ha de tenir un teixit social important, on les fundacions i les associacions tenen un pes específic molt potent. De fet, aquestes associacions i aquestes fundacions, doncs, han donat suport a la nostra societat, a la cultura, a les nostres empreses, amb iniciatives que, doncs, no han de ser, algunes d'elles, gestionades per la Generalitat, i alguns cops la Generalitat no

pot gestionar-les; per tant, tenen una raó de ser. Entenc que l'Administració pública catalana ha de vetllar pel correcte funcionament de les nostres fundacions i associacions, i és per això que entenc també perfectament l'ampliació d'aquest termini, aquesta pròrroga, perquè, doncs, les fundacions i les associacions puguin adaptar els seus estatuts a la legislació vigent.

Penso que és una proposta a favor dels ciutadans, aquesta ampliació de termini, i més quan aquesta ampliació de termini per adaptar els estatuts pot representar, a part d'associacions i fundacions, doncs, l'obtenció de subvencions quan es torni a obrir la possibilitat d'aquests ajuts.

Gràcies, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...des de l'escó, perquè serà una intervenció molt breu. Vam donar en el seu moment confiança a la tramitació d'aquesta llei pensant-nos que, diguem-ne, corregiria els excessos intervencionistes de la llei anterior. De la llei..., és a dir, de la reforma que es va fer després de l'esclat del cas Palau i d'altres casos, veiem que vam fer-ho d'una manera, diguem-ne, precipitada; és a dir, aquesta reforma s'ha convertit ara a l'extrem contrari, a l'extrem en el qual la facilitat de convertir les fundacions en pantalles, en rentadores, en tràfic de capital, en desviació de diners negres, en temes de corrupció, és, després que aquesta llei s'aprovi, més fàcil.

Per tant, no donarem suport a aquesta llei per aquesta raó; per altra banda, per la manca de consens generalitzat, cosa que, al ser el Codi civil, convindria, i en tercer lloc, perquè no hi ha una disposició transitòria i, com a conseqüència, carregar a totes les fundacions que hagin d'adaptar-se a corre-cuita a aquesta reforma..., quan no durarà, serà modificada, perquè l'extrem, anar-se'n a un extrem, sempre produeix un efecte de rebot en la següent legislatura o en la següent conselleria.

Per tant, per aquestes raons votarem en contra de l'informe que ha sortit de la ponència i, per tant, votarem a favor de les esmenes que s'han presentat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, cuando debatimos la enmienda a

la totalidad al Proyecto de ley de modificación del libro tercero del Código civil catalán que nos presentó el Gobierno, dijimos que apoyábamos su tramitación porque compartíamos el espíritu que guiaba la modificación que se proponía. Compartimos con la *conselleria* el convencimiento que la regulación de las fundaciones recogida en el libro tercero era excesivamente intervencionista, limitaba la libertad y la capacidad de actuación de las fundaciones y podía haber acabado siendo incluso disuasoria para la constitución de nuevas fundaciones en Cataluña. Sin embargo, anunciamos que trataríamos de introducir enmiendas en el proyecto de ley para lograr una regulación todavía más ágil y más eficaz, un marco legal suficiente y seguro pero que no limitase la capacidad de actuación de la iniciativa privada, que no ahogase la vida civil con la normativa excesivamente intervencionista que contenía el libro tercero.

Como siempre hemos dicho, la Administración debe estar al servicio del ciudadano, pero no en su contra. El ciudadano no puede sentirse permanentemente bajo sospecha por una administración excesivamente controladora, sancionadora y, en definitiva, limitadora de su libertad. De hecho, durante el trámite de debate y elaboración del dictamen que hoy presentamos, hemos podido constatar la contraposición de dos modelos a la hora de entender cómo debe regularse la actividad fundacional.

El primero es el modelo que quedó recogido en el libro tercero, que es el modelo que sigue siendo defendido por los partidos de izquierdas; un modelo que introduce un altísimo nivel de control y de regulación en las actividades de las fundaciones, fundamentalmente en los ámbitos del régimen de autorizaciones y en las limitaciones de actuación.

El segundo modelo, el que defiende el Grupo Popular y que creemos que también guio la modificación a la ley propuesta por el Gobierno, entiende que no se justifica en el ámbito privado el papel controlador de la Administración, que sí está justificado para la actividad del sector público. Entendemos que los ciudadanos han de ser libres para gestionar, decidir y actuar en el ámbito privado con su dinero. Otra cosa bien distinta es la gestión del dinero público, que debe estar sometida a estrictos e inflexibles controles e intervención. Es decir, la Administración y la regulación que se genera en los parlamentos deben diferenciar sector público y sector privado; no podemos extender el tipo de regulación propia del derecho administrativo al derecho privado, al derecho civil, en este caso.

Sin embargo, es evidente que la regulación es necesaria. Cualquier actividad colectiva debe regirse por unas normas suficientes, adecuadas y seguras. Este es el reto regulador que se nos planteó: equilibrar las garantías necesarias limitando la proliferación de requisitos, limitaciones, controles y sanciones que intervenirían en exceso en una actividad que no deja de ser privada y beneficiosa para el conjunto de la sociedad.

Para el Grupo Popular, la regulación del sector debe realizarse partiendo del respeto a la esencia de lo que es una fundación: un patrimonio privado que volunta-

riamente se pone al servicio de un fin de interés general. Su base no es asociativa, sino patrimonial, y esta finalidad de interés general es la que le permite disfrutar de una posición fiscal ventajosa respecto de otras personas jurídicas de base asociativa. Por tanto, la ley debe garantizar y controlar que las fundaciones responden a estos dos conceptos: patrimonio privado, es decir, disponer de unos fondos privados que les permite actuar y desarrollar una gestión privada de este patrimonio, sujeta a voluntades y estilos de gestión privados, y por tanto a una legislación menos intervencionista, e interés general, que les permite disfrutar de unos beneficios fiscales que pretenden incentivar actuaciones positivas en el conjunto de la sociedad, financiadas con fondos privados, beneficios que no tienen otras personas jurídicas de base asociativa.

De lo anterior se deduce que, en el caso de las fundaciones privadas pero subvencionadas por la Administración, somos absolutamente partidarios de aumentar los controles, pues ya no estamos hablando de dinero privado, y por tanto la Administración debe garantizar la transparencia y la excelencia en la gestión de estos fondos públicos.

Estos son los tres principios que no nos hemos cansado de repetir y de defender durante el trámite de ponencia, defendiendo las enmiendas que presentamos al proyecto del Gobierno, y que entendemos que definen y justifican otra manera de regular la actividad fundacional, opuesta, como se ha dicho, al espíritu de la ley que se modifica; principios de regulación que creo compartidos con la *conselleria* y con el grupo parlamentario que apoya al Gobierno. Compartir este marco conceptual nos ha permitido incorporar enmiendas al proyecto que ahora detallaré. Entendemos que desde la leal colaboración y el entendimiento, hemos conseguido una regulación suficiente y adecuada a las necesidades y requerimientos del mundo fundacional en Cataluña.

Agradecemos a la *conselleria* su actitud abierta y de consenso para aceptar criterios y posiciones distintas a las iniciales, dentro del marco conceptual que he descrito. Este marco es el límite que entiendo que hemos tenido, tanto el Gobierno como los distintos miembros de la ponencia, a la hora de aceptar y transaccionar las enmiendas presentadas por los distintos grupos. Este marco conceptual es el límite evidente al consenso, que es imposible entre modelos regulatorios opuestos.

Como dije al principio, el principal interés del Grupo Popular al introducir enmiendas al proyecto del Gobierno ha sido agilizar el funcionamiento de las fundaciones, respetando la gestión privada, pero garantizando el control necesario y suficiente sobre todo en la gestión y uso de las subvenciones públicas.

Como ejemplos del primer aspecto, enmiendas para agilizar la gestión de las fundaciones, podemos mencionar la autocontratación, los actos de disposición y las auditorías externas.

En el caso de la autocontratación, el proyecto del Gobierno ya agiliza la gestión de la fundación al sustituir la autorización del protectorado por la remisión de la

declaración responsable. Sin embargo, el requisito de solicitar un informe técnico independiente que justifique el beneficio del contrato para la fundación nos resultó una traba adicional y una carga económica que solo se justifica para operaciones realmente importantes, por encima de cien mil euros anuales, o contratos que supongan el 10 por ciento de los ingresos del ejercicio.

De la misma manera, el proyecto del Gobierno sustituye la autorización por declaración responsable para actos de disposición de bienes de la fundación. Pero también aquí entendimos que, con el fin de agilizar y eliminar cargas excesivas, los requisitos debían variar en función de la cuantía de la operación, limitando la declaración responsable a aquellas disposiciones de mayor cuantía. Así, entendimos que las operaciones por importes superiores a quince mil euros pero inferiores a cien mil euros o que representaran el 20 por ciento del activo de la fundación debían quedar únicamente sujetas a comunicación al protectorado, un trámite que obliga a dar publicidad a la operación pero que es menos farragoso que la elaboración y aprobación de una declaración responsable.

Además, entendimos que las operaciones de disposición por importes inferiores a quince mil euros debían quedar exentas de cualquier obligación de comunicación.

Finalmente, para evitar cargas innecesarias a las fundaciones más pequeñas, en estos casos solo se exigirán auditorías externas si existen indicios de irregularidad justificados y motivados.

En relación con el segundo aspecto, enmiendas encaminadas a preservar la libertad de la gestión privada de la fundación, hemos considerado suficiente limitar el conflicto de intereses a parientes en línea colateral hasta el tercer grado, frente al cuarto grado que imponía el libro tercero.

Otro requisito de la ley que modificamos por ser una clara injerencia en la gestión privada es la exigencia de paridad en los órganos de decisión de las fundaciones. Entendemos que la Administración no debe entrar en el número de hombres o mujeres responsables de la gestión de un patrimonio privado, pues el equilibrio hombres-mujeres no nos garantiza que esa fundación cumpla efectivamente, mejor o peor, más o menos, el fin de interés general para el que fue constituida. Por tanto, es un aspecto que queda claramente fuera de la potestad reguladora de la Administración. Intentar controlar este aspecto, el equilibrio hombres-mujeres, es una clara injerencia en un ámbito que es estrictamente privado.

Sin embargo, y como dijimos, entendemos que las fundaciones deben quedar sujetas a un control necesario y suficiente, y por ello, además de las cuestiones que ya contiene el libro tercero y que no se modifican o las que introduce la modificación propuesta por el Gobierno, el Grupo Popular consideró necesario, por una parte, limitar la temporalidad de las fundaciones, que deben actuar en un marco homogéneo y estable, y, por tanto, no deben poder ser infinitamente temporales, con requerimientos de capital fundacional inferiores e inadecuados para una duración superior a cinco

años. Para ello introdujimos la restricción de prórroga a la mitad del tiempo de funcionamiento previsto inicialmente en su constitución como fundación temporal.

En la misma línea, entendimos que era conveniente que los órganos colegiados de las fundaciones dispusieran de asesoramiento legal a través de la figura del secretario, pero no forzarlas a incurrir en un gasto adicional contratando a un profesional del derecho ni obligarlas a asumir una responsabilidad desproporcionada para la competencia de los miembros del órgano colegiado. Por ello, únicamente en el caso en que el secretario no sea miembro del órgano, tendrá la obligación de realizar las advertencias legales oportunas, no teniendo esta obligación el secretario que forme parte del órgano colegiado.

Finalmente, entendimos que el número de patronos con relación profesional con la fundación debía siempre ser inferior al de patronos necesarios para constituir el patronato, de manera que las decisiones de este órgano mantuvieran cierta independencia respecto de la gestión.

Y en relación con la necesidad expuesta de extremar los controles en fundaciones privadas pero fuertemente subvencionadas, el Grupo Popular consideró oportuno ampliar los supuestos de obligatoriedad de auditoría de cuentas externa para las fundaciones privadas que recibían de las administraciones públicas durante el ejercicio más de sesenta mil euros o al menos el 40 por ciento de sus ingresos a través de convenios, subvenciones o contratos con las administraciones públicas.

En definitiva, y por todos los motivos expuestos, la posición del Grupo Popular será favorable al Dictamen del Proyecto de ley de modificación del libro tercero del Código civil de Cataluña, relativo a las personas jurídicas, que hoy se presenta a esta cámara.

Esperamos poder desarrollar y completar estos aspectos, este modelo de regulación garantista y suficiente, pero respetuoso con la gestión privada, durante el trabajo de ponencia de la Ley del protectorado, respecto del que ya podemos anunciar que intentaremos reforzar las actividades del protectorado de apoyo y seguimiento de las fundaciones limitando el control al buen uso del patrimonio fundacional, en cumplimiento del fin de interés general y respetando la voluntad del fundador, así como extremando los controles tanto en las fundaciones como en las asociaciones declaradas de utilidad pública que reciban fondos o bienes públicos.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Aquesta és una llei –que em sembla que hauríem de tenir-ho ben present– que és de fundacions, en principi, de persones jurídiques, de fundacions per extensió, però que es centra sobretot en les fundacions privades majoritàriament. Per tant, del que

es tracta, entenem que el legislador pel que ha de vetllar és per la promoció i no per la intervenció en les fundacions privades, perquè «privat» vol dir això, el que és privatiu d'algú: els diners que corresponen a aquella persona, la seva voluntat, la seva llibertat. Des de l'Administració pública no podem entrar i collar de tal manera els particulars que els escanyem i per tant dificultar la vida de les fundacions de tal forma que no se'n constitueixin o que se'ls dificulti la gestió, i més en un moment tan difícil de crisi econòmica com la que estem vivint ara, que el que hem de fer és agrair que hi hagi persones amb bona voluntat que disposin del seu temps, dels seus recursos i que els posin al servei de la societat.

Hem parlat i s'ha parlat de la possible pressa, de la possible voluntat de no tancar acords. Res més lluny de la veritat. Convergència i Unió si va tramitar pel procediment d'urgència el Projecte de llei de fundacions és perquè ja venim de l'anterior llei, del 2008, que obligava les fundacions a modificar els seus estatuts i a adaptar-los en un termini. Per la dificultat que van tenir en aquell moment les fundacions, es va demanar una pròrroga. Es va fer una resolució. Les fundacions patien perquè no sabien quin era el règim que s'hi havia d'aplicar. Convergència i Unió va votar a favor de la modificació del llibre tercer perquè sempre ha buscat consensos en matèria de drets civils, sempre, i la unanimitat, sempre. Però ens vam reservar unes esmenes perquè anaven en la mateixa línia del que ens van dir les fundacions quan van comparèixer, que se sentien escanyades pel projecte de llei que es va aprovar en el passat Govern.

Aquestes mateixes esmenes que nosaltres ens vam reservar són les que han donat lloc a aquest projecte de llei que ha presentat el Govern i que s'ha demanat per tràmit d'urgència pensant en altra cosa que en les fundacions. Les fundacions no poden estar en la interinitat de saber quins han de ser els seus estatuts i a quina adaptació s'han de cenyir. Aquest ha sigut el tema.

Es va ajuntar, i ho he explicat en el relat, i crec que per cortesia parlamentària no era el moment, però ara sí, que això ens va coincidir amb la Proposició de llei del protectorat presentada pel Partit Socialista, proposició de llei que venia del Govern anterior. Per cortesia parlamentària i per voluntat d'arribar a un acord, no vam presentar esmena a la totalitat, la vam retirar, perquè la nostra intenció era negociar-ho tot i arribar a un consens, com sempre ha estat la posició de Convergència i Unió.

Van presentar el projecte, el vam debatre a la totalitat, vam començar a parlar mentre presentàvem les esmenes. Vam parlar amb el Grup Socialista i els vam dir: «Nosaltres esperem a la Llei del protectorat perquè ho podem fer tots junts i ho podem tirar cap endavant tots junts, com és la nostra voluntat, però això implica una voluntat de transaccionar i que cadascú moderi les seves posicions. Nosaltres estem disposats a acceptar la Llei del protectorat que vosaltres ens presenteu si vosaltres també sou capaços de cedir i no entrar en un règim tan intervencionista ni tan sancionador. Hi esteu disposats? Us esperem?» Contesta: «No.»

Doncs, vam entrar les esmenes en una línia que és la que es corresponia amb la voluntat inicial del projecte que presentàvem: flexibilitzar, agilitzar, donar possibilitat que les fundacions ajudin a la reactivació econòmica, amb també tot això, tota aquesta flexibilització, juntament amb incorporar les garanties i les tuteles suficients quan aquestes fundacions privades s'escapen de l'àmbit estrictament privat i tenen diners públics, perquè n'han rebut de subvencions o donacions; aportar garantia al sistema al mateix temps que els donem l'aire suficient, la canxa suficient, la confiança suficient als patrons, a les fundacions, a la societat catalana, en general, perquè sàpiguen que poden tirar cap endavant si fan les coses ben fetes i que aquest Govern *confia* que les volen fer ben fetes. D'aquí, la declaració responsable; d'aquí, que ens recolzem en la normativa europea de liberalització del sector, que ja parla de declaracions responsables.

Tot això..., aquest és el criteri que inspira el projecte que ha presentat el Govern, que ha presentat la conselleria, i en què hem trobat complicitat amb el Partit Popular, perquè parteixen d'un criteri similar. I per això les esmenes han pogut ser acceptades amb facilitat pel que fa referència a les que ens va presentar aquest grup, no per una altra cosa, no vegin fantasmes. A nosaltres ens importa Catalunya i ens importen les fundacions; ens importa fer avançar el país, de la mà de qui sigui que el faci avançar. En aquest cas, el Partit Popular i nosaltres coincidíem en el criteri, perquè no veníem vinculats per un projecte anterior del qual érem esclaus. I aquesta ha sigut la principal qüestió per la qual vostès ens han dit que no. I les esmenes han anat sempre..., i ho han dit abans en la intervenció, els convido que tornin a rellegir la seva intervenció, perquè ens han dit precisament això: «Vam presentar les esmenes perquè volíem mantenir el projecte que teníem.» Doncs, nosaltres ja quan es va fer en el passat vam dir: «Aquest projecte no correspon al que el sector ens ha demanat.»

La declaració responsable incrementa les responsabilitats dels patrons a l'hora de prendre decisions i de justificar les operacions que es vulguin dur a terme. En aquest mateix sentit, no ho diu només Convergència i Unió, sinó el director de l'Oficina Antifrau, que va comparèixer. I va dir que tant declaració responsable com autorització eren dos mecanismes de control prou bons, que ell, personalment, en les preguntes a la rèplica, va dir que ell, personalment, preferia la declaració responsable, perquè el sistema, i tal com presentava el projecte el Govern i la conselleria, estava establint les suficients garanties a través de l'article 19, en relació amb la disposició transitòria quarta de la llei, que permet verificar el control posterior.

Per tant, fem confiança als patrons, que és prova de la maduresa del sector, com ens ho recordaven des de la coordinadora de les fundacions –a les quals saludo des d'aquí–, i al mateix temps diem: «El Govern..., el patronat estarà aquí per vetllar perquè totes les coses es facin bé, però confiïem en vosaltres, fundacions; confiïem en vosaltres, patrons; tireu cap endavant que teniu un govern que ajuda i no fiscalitza.»

Rebaixem la dotació inicial... Quin problema? Si no és cap problema, rebaixar la dotació inicial! Si ho van dir també la coordinadora de fundacions! Ja ho va dir la primera vegada, quan van comparèixer..., la primera vegada, vull dir, en el passat Govern, ara una altra vegada... El tema no és la dotació inicial; no importa que siguin divuit mil euros. Si és que diu: «Què són divuit mil euros?» Bé, doncs, per a molta gent, moltíssim, però no és aquest el tema. El tema és que la fundació siga viable, perquè aquesta dotació inicial, si és baixa, no importa, perquè queda bloquejada. Això ens ho van dir en les compareixences també. Això és garantia que la fundació té una mínima solvència. Però és que, en realitat, la fundació, se'n pot anar nodrint, i se'n nodrirà, de fons. És que no és aquest, el tema; el tema és la viabilitat. Poden haver-hi moltíssims diners i que la fundació no siga viable, perquè econòmicament està mal enfocada. Doncs, això és el que requereix aquest projecte i això és una garantia.

El càrrec de secretari, que no sigui un patró. Quin problema? Cap problema. Si és una fundació privada! Facilitem les coses. I això és el que estableix el projecte.

Estén la compatibilitat entre la condició de patró i la prestació de serveis en la fundació. Per què ens hem de malfiar sempre? Els patrons no poden contractar amb la fundació. Per què no? Si els contractes tenen una quantia molt elevada, que s'excedeix..., ja hi ficarem controls. En cap cas poden controlar la fundació aquests patrons que presten serveis. Perquè la mateixa llei exigeix que el nombre de patrons que no tinguin relació amb la fundació siga superior al dels patrons que hi poden tenir una relació de serveis. On hi ha el problema? Facilitem les coses, que la gent té ganes de treballar i de fer les coses bé!

Es garanteix el necessari control de l'activitat de les fundacions per part de l'Administració. Es manté la necessitat... –hem parlat que es presenti, que s'asseguri que el projecte és viable–, la necessitat de l'autorització per a disposar de béns que s'hagin rebut d'institucions públiques.

I deia, senyor d'Esquerra Republicana, que aquesta esmena que acceptàvem i que transaccionàvem era *baladí*? Doncs no, és importantíssima! Estem partint de fundacions privades; llibertat. Fundacions privades que reben diners públics? Control –control. On és el problema? Cap problema. El que volem és que el ciutadà tinga garantia que els seus diners, quan van a una fundació privada, estan ben empleats; doncs, control. Aquesta era l'esmena que hem transaccionat entre tots. Això és una «tonteria»? No. Això dissipa dubtes. I això el que fa, també, és acreditar la voluntat negociadora de Convergència i Unió.

També serà obligatori fer auditories quan el 40 per cent del pressupost de la fundació provingui de subvencions públiques. Això també és deixar fer el que vulguin? No. O quan en aquest mateix pressupost hi hagi seixanta mil euros provinents d'aportacions de les administracions. És cautelós? Té garanties? Sí. Per fer operacions d'especial transcendència cal presentar un informe, validat per tècnics independents, que justifiqui que són beneficioses per a la fundació i que responen a crite-

ris de mercat, laborals i professionals. Es permet que el protectorat també sol·liciti auditories, sempre que apreïï la necessitat d'obtenir una imatge més fidel i completa dels comptes. Què estem fent? Doncs, facilitar.

Les esmenes del PP que hem acceptat, ja ho he explicat, anaven totes en aquesta línia de facilitar, d'agilitar, de posar controls quan calien. Les esmenes que no hem pogut acceptar, malgrat la nostra voluntat, anaven en la línia contrària: intervenir, controlar, mantenir l'anterior. I podríem anar detallant-les una a una, eh?

Per tant, només dir que, en les que hem acceptat, per exemple, en l'apartat número 2, de l'esmena 46, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, relatiu a la necessitat d'adjuntar a la declaració responsable les objeccions en contra de la contractació que hagi formulat qualsevol dels membres del patronat competent, ja sigui en la mateixa acta o per escrit separat... Més garanties? Bé. Aquest cas bloquejava el funcionament? No. Aporta més llum? Sí. Cap problema a acceptar-ho.

Aquestes esmenes de què hem parlat abans, la 50 d'Esquerra Republicana, en relació amb la 52, 58 de Ciutadans, la 53 i la 56 d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa..., que es considera necessari que el protectorat controli el destí dels fons públics. Perfecte. Doncs, on hi ha el problema? Si realment no hi hagués hagut voluntat d'acord, no hauríem passat dos dies en comissió i amb discussió, si estigués tot tancat. Es van explicar tots els temes i es van posicionar diferents posicions. Naturalment, no es van poder tancar en la mateixa comissió aquelles coses que necessitaven de l'expert tècnic, del consell del departament, i que el departament, com a presentant del projecte, havia de validar, que aquesta humil diputada..., en sabia prou per tancar la negociació. Això ha passat en aquest Govern i passa en qualsevol negociació. Necessitem el recolzament per part del departament..., que el que estem tancant després és viable i que es pot portar a la pràctica.

Esmenes rebutjades. Podríem entrar en el detall: secretari no-patró. Les hem rebutjades, les que ens deien que el secretari havia de ser patró. Per què? Doncs, perquè volem la liberalització del sector. Totes aquestes són les que hem rebutjat.

Acta d'estat; aportació de més documentació sobre l'acta d'estat. L'acta d'estat, que vol dir la liquidació final de les fundacions, demanar que també s'aporti el que faci..., o amb la part semblant d'altres documents comptables que ja s'han exigit. I, en aquest sentit, no aporta més informació que sigui útil al protectorat.

Inscripció dels apoderaments..., que s'ha fet aquí un gran esment que si això trencaria la seguretat jurídica... No trenca res. En l'actualitat s'està negociant i s'està funcionant, en el món jurídic, d'aquesta manera. Encara que no ens ho sembli, les relacions personals es basen en la confiança, si no hi ha confiança no hi ha negoci. I jo et puc dir que tinc un apoderament i que estigui revocat.

Per tant, el títol de l'apoderament es presentarà per fer un contracte i tirarà cap endavant. Perquè, si ho haguéssim de regular tot –tot, tot–, saben què passaria? Que

bloquejaríem el funcionament de la societat. I això és impossible. El Codi civil ja estableix el principi de llibertat entre els contractants i la bona fe com a matèria en el funcionament dels contractes. I per això existeixen els tribunals, perquè la llei és interpretable i perquè no es pot lligar tot; i els tribunals decideixen. Però el que passa és que aquí oferim les suficients garanties, i, per tant, aquestes esmenes no es podien acceptar.

Més esmenes que no es podien acceptar: tornar a regular aquí el tema de les fundacions del sector públic. Les fundacions del sector públic no caben en un codi civil de dret privat. Tot el que és públic forma part de l'esfera del dret administratiu i mereix una regulació a part. A més que existeixen diferents definicions d'aquesta normativa, sectorialment. I així podríem continuar relatant.

Patrons amb funcions de direcció. Més del mateix; les esmenes que s'han rebutjat, del Grup Socialista, per exemple, anaven en la línia de l'autonomia de gestió. Els patrons han de poder exercir funcions de direcció i poder contractar.

Conflictes d'interessos. Igual.

Bé. Tot això ens porta a una reflexió final. En el moment en el qual estem, a pesar de la crisi, a pesar de tot..., el món fundacional és un món viu a Catalunya del qual Convergència i Unió s'alegra i felicita, i que, a més, vol protegir i tutelar.

El total de fundacions en el 2011 era elevadíssim. En general, creiem que les fundacions, com hem dit, atès que són entitats privades i subjectes al dret civil, no han de ser objecte d'intervenció permanent. Una altra cosa són les fundacions públiques. Aquí, tota la cautela: activació econòmica i flexibilització en el sector, sense oblidar les garanties necessàries.

Aquesta és la nostra posició, i creiem que amb això estem recolzant les fundacions perquè puguin aportar a aquesta societat tot el bo que tenen, que ha sigut, és i continuarà sent molt.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Comencem les votacions del projecte de llei.

En primer lloc, començarem amb la votació de les esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans. Votem l'esmena número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 96 en contra i 30 abstencions.

Votem l'esmena número 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 76 en contra i 40 abstencions.

Votem ara les esmenes números 15, 30, 31, 32 i 48.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 86 en contra i 30 abstencions.

A continuació votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Votem, en primer lloc, l'esmena número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 76 en contra i 12 abstencions.

Votem les esmenes números 19 i 27.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 37 vots a favor, 78 en contra i 13 abstencions.

Votem l'esmena número 43.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 76 en contra i 16 abstencions.

Votem les esmenes números 12, 35 i 45.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 22.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 79 en contra i 13 abstencions.

Votem les esmenes números 55 i 63.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem, a continuació, a votar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Votem les esmenes números 9 i 13.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Votem les esmenes números 23 i 36.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 40.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 75 en contra i 6 abstencions.

Votem l'esmena 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 20 i 28.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 37 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 5, 8, 18 i 51.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 76 en contra i 13 abstencions.

Votem la número 24.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 76 en contra i 16 abstencions.

A continuació votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Els faig avinent que les esmenes números 25, 29, 38 i 39 han estat retirades.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Votem les esmenes 14 i 61.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 76 en contra i 6 abstencions.

Votem la número 17.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 86 en contra i 13 abstencions.

Votem la número 41 i 59.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 33.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 21.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 79 en contra i 13 abstencions.

Votem ara les esmenes números 52 i 60.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 40 vots a favor, 76 en contra i 13 abstencions.

Passem ara a votar el text del dictamen.

En primer lloc, votem els articles 8, 12, 14, 15 i 16 del text del dictamen.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 75 vots a favor, 44 en contra i 10 abstencions.

I, finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, ha estat aprovat per 76 vots a favor, 53 en contra.

Proposició de Llei

de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran (tram. 202-00075/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural sobre la Proposició de Llei de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran.

En primer lloc, em plau saludar el síndic d'Aran, magnífic senyor Carlos Barrera, i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Medi Ambient del Consell General d'Aran. Benvinguts, de nou, a la seu del Parlament.

A continuació, per posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Llana.

Joaquim Llana i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Magnífic síndic d'Aran, conseller d'Agricultura del Consell General, senyores i senyors, en primer lloc, permetin-me començar de manera atípica, agraint a la lletrada, a la senyora Esther Andreu, la bona feina, les aportacions tècniques i juridicolingüístiques, i sobretot la paciència que ha tingut amb alguns diputats, entre els quals m'incloc. I agrair també al conjunt de diputats i diputades, personalitzant-ho en la persona del senyor López, la feina feta i aquesta mena de projecte de ponència que no hem acabat constituint però que, evidentment, hem fet la feina.

Vist *a posteriori*, probablement, i donada la simplicitat i la claredat dels objectius del projecte de llei presentat a iniciativa del Consell General d'Aran, hauríem estat més encertats si el procediment d'aquesta iniciativa legislativa s'hagués acollit a l'article 126, de tramitació en lectura única.

Però voldria citar algunes de les aportacions a què m'he referit i que han estat aportacions tècniques de la lletrada, però que clarifiquen algun dels aspectes del projecte de llei.

En primer lloc, el canvi en el títol, que passa de denominar-se «Proposició de llei de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran» a «Proposició de llei de modificació dels límits i la denominació de la Reserva Nacional

de Caça de l'Alt Pallars - Aran», títol que reflecteix de manera més precisa el contingut, l'abast i la voluntat de la iniciativa legislativa.

El segon canvi fa referència al preàmbul, on es millora el redactat i s'aclareix el que podria induir a alguna confusió, fins i tot de caire competencial. Semblava que l'objecte de la proposició de llei podia ser modificar una llei estatal de 1966, i en el nou redactat s'explica la cronologia dels canvis produïts en les competències en matèria de la caça, la pesca i la gestió dels recursos cinegètics. I en la darrera lectura, si volen, afegir-hi que –i si em permeten pensar en veu alta– hi he trobat a faltar alguna referència a les competències assumides pel consell des de fa un cert temps, que no les mencionem.

I el tercer és que passem de l'article únic del text inicial, titulat «Modificació de la Llei 37/1996, de 31 de maig, de reserves nacionals», a dos articles: un article primer, a on parlem de la modificació dels límits de la reserva nacional de caça, i un article segon, a on passem a la nova denominació de la reserva nacional de caça.

Totes dues, com ja he explicat al principi, reparen el que hauria pogut ser un problema d'incompatibilitats o un problema d'inconstitucionalitat, ja que semblava que el que volíem fer amb una llei, des del Parlament de Catalunya, era canviar una llei de l'Estat espanyol.

Finalment, una disposició final, que fa referència a l'entrada en vigor l'endemà de la publicació, que hauríem entès perfectament si se'ns hagués explicat. Suposem que això ve condicionat pel fet de poder tirar endavant el pla d'aprofitaments cinegètics per a aquest any de tots els territoris, inclosos els afectats fins avui per la reserva nacional de caça.

Finalment, en l'annex s'especifiquen els límits del territori a excloure i es deixa clar que la situació, pel que fa a l'Alta Ribagorça, és la mateixa que havia estat fins ara.

Poca cosa més a afegir. Dir que aquesta iniciativa, com ja vam explicar en el seu moment, ja va ser presentada en l'anterior legislatura, i que respon a una realitat d'adaptar-nos a aquesta nova realitat competencial de l'Aran i del Consell General d'Aran, i, per l'altra, respon a les demandes de tots els municipis de l'Aran, especialment el de Naut Aran, i de totes les entitats descentralitzades.

Reitero l'agraïment als ponents i a la lletrada. I, bé, esperem que aquesta llei doni satisfacció a aquesta gestió de proximitat que des dels territoris de muntanya tan sovint han demanat.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Sí. Molt honorable presidenta, vicepresidenta, conseller d'Agricultura..., bon dia a toti. Benvengut un au-

te còp en Parlament de Catalonha, magnific sindic d'Aran, senhor Carlos Barrera, e totes es persones que vos acompanyen: Josep Enric Arró, conselhèr d'Agricultura deth Conselh Generau, e tanben eth senhor Josep Calbetó.

Avui debatem al Ple, per a la seva aprovació definitiva, la segregació mitjançant una llei del Parlament de Catalunya del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran i també el canvi de denominació de la reserva.

És una iniciativa llargament demanada, no solament pel Conselh Generau, sinó també pel mateix Ajuntament de Naut Aran, les entitats municipals descentralitzades de Tredòs, Unha, Bagergue, Gessa, Arties, Garòs, i la Societat de Caça i Pesca de Naut Aran. Per tant, amb aquesta aprovació no fem més que donar compliment a un desig i a una petició legítima i justa d'un territori, del territori d'Aran.

De fet, mitjançant uns decrets, es van transferir al consell diversos serveis i funcions, entre ells els relatius al funcionament de la gestió de la fauna cinegètica en l'àmbit territorial de la Vall d'Aran. I el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i el Conselh Generau van establir els mecanismes de coordinació i de funcionament de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran, però gestionada de forma diferenciada i individualitzada, tant des del punt de vista tècnic com econòmic.

Per això, des de l'any 2001 és el Conselh Generau d'Aran qui gestiona la part aranesa de la reserva nacional. Per tant, el que aprovarem avui definitivament ja s'està fent *de facto* des de l'any 2001.

Actualment..., tal com s'explica en l'informe tècnic, avui aprovarem la protecció, el control i l'aprofitament cinegètic de les espècies que habiten en el territori d'Aran, i aprovarem que es pot obtenir amb d'altres instruments normatius i tècnics d'intervenció sobre el territori més eficients que el sistema actual.

Les reserves nacionals de caça, que han complert una molt bona tasca, van ser creades per a la protecció i la conservació de la fauna, i per assegurar l'aprofitament racional dels recursos cinegètics i, més concretament, i a la zona que ens ocupa, de l'isard, el gall fer, l'ós bru i el senglar.

El paper que va jugar la creació de la reserva nacional de caça en la conservació d'aquestes espècies, bàsicament del gall fer i de l'isard, va ser molt beneficiós per a la recuperació i per a la consolidació de densitats i poblacions estables. En l'actualitat, totes les legislacions amb competència sobre la matèria, des de la catalana a l'europea, protegeixen les espècies en perill, i s'han creat diverses figures de protecció que assegurin la conservació i els hàbitats que alberguen aquestes espècies.

També cal dir que les directives d'aprofitament de les espècies cinegètiques cerquen, primerament, la sostenibilitat, l'equilibri i el manteniment de les poblacions aprofitades, i també la utilització d'arcs de caça, d'acord amb uns principis bàsics de respecte als animals.

L'estat actual d'aquestes quatre espècies és divers. L'isard i el senglar són espècies cinegètiques, i l'ós bru i el gall fer són espècies protegides. Respecte al senglar, per la seva adaptabilitat i el creixement de les seves poblacions, en els últims decennis i en tot tipus de règims cinegètics, la pervivència d'aquesta espècie està absolutament garantida. En el cas de l'isard, la gestió cinegètica de la reserva nacional de caça va suposar un progrés important per a la recuperació de la població d'aquesta espècie: va eliminar pràcticament el furtivisme i la sobrecaptura i va permetre una evolució positiva.

Algunes figures de protecció..., i en el cas que ens toca cal parlar del Parc Nacional d'Aigüestortes i de l'estany de Sant Maurici, que han contribuït també de manera clara a l'expansió d'aquesta espècie i a l'augment qualitatiu de les seves poblacions, ja que la caça és prohibida totalment a l'àrea estricta del parc, i això repercuteix notablement en les poblacions de les zones circumdants. La pervivència i la sostenibilitat de les poblacions d'isard és fora de dubte en l'espai català i aranès. Els problemes sanitaris que han tingut no es poden relacionar clarament amb el règim cinegètic.

Pel que fa a les espècies protegides, tant les esmentades en la Llei de creació de la reserva nacional de caça com d'altres presents en la reserva, i vista l'actual normativa d'espècies i espais naturals, és evident que la protecció i promoció d'aquestes espècies és deslligada totalment de la gestió de les espècies cinegètiques; en canvi, el treball de control i vigilància dels agents de medi ambient és molt important per a la protecció d'aquestes espècies.

En aquest sentit, la desafectació dels terrenys, actualment inscrits en la reserva nacional del Naut Aran, permetrien als agents del Conselh Generau d'Aran una major dedicació als treballs de protecció, control i cens de les espècies protegides, i, en especial, de l'ós i del gall fer, per a les quals també va ser declarada la reserva nacional.

En el cas de l'ós bru, també es dona la circumstància que la major presència de l'ós bru en el territori aranès està precisament fora de la reserva, ja que els indicis i les observacions d'ossos es donen, de manera gairebé exclusiva, en el sector del Mig i Baix Aran sota el règim cinegètic de la zona de caça controlada.

En l'àmbit de la reserva nacional, només en les parts altes de Bagergue i Beret es localitzen esporàdicament indicis d'ós, i solen correspondre en tots els casos a individus de pas i no pas a individus residents dins del sector de la reserva.

En el cas del gall fer, la problemàtica amb la gestió cinegètica pot derivar-se de la caça furtiva, pendent de l'activitat de la caça menor, i més quan aquesta es fa sense la presència de la guarderia, es considera que la funció de control i vigilància d'aquesta guarderia és preeminent i, doncs, no es veuria pas afectada per un eventual canvi de règim cinegètic.

A la Vall d'Aran es considera prioritària la preservació de les espècies protegides davant l'activitat de caça tutelada que es dona en la reserva nacional de caça. Aquesta protecció només pot ser garantida mitjançant

l'activitat de control i vigilància de l'Administració, i que es fa a través dels agents mediambientals.

En resum, es considera preferible destinar un determinat volum de recursos públics a vigilància i control del medi, que no pas per continuar amb una activitat cinegètica fortament tutelada per l'Administració.

En definitiva, la desafectació de Naut Aran del règim de reserva nacional de caça no ha de presentar cap problema ni cap canvi substancial per a la continuïtat i la conservació de les poblacions i els hàbitats de les espècies per a les quals va ser declarada la reserva.

El marc normatiu actual és suficient per garantir la conservació de les espècies protegides i els seus hàbitats, alhora que promou una gestió cinegètica fonamentada en la sostenibilitat dels recursos cinegètics. Els canvis paisatgístics, ecològics i la dinàmica de les poblacions dels últims decennis, així com la percepció social sobre l'activitat cinegètica i les pràctiques de conservació del territori recomanen que l'activitat principal dels agents mediambientals se centri en la vigilància i el control de les espècies, més que en el foment i la tutela de l'activitat cinegètica.

Per tant –i ja vaig acabant–, tenint en compte la voluntat dels propietaris dels terrenys afectats i de les administracions implicades, la repercussió econòmica, les afeccions sobre el medi i les persones, i vist que amb la proposta de la constitució d'una zona de caça controlada s'aconseguirà mantenir la protecció, els nivells de densitat cinegètica biològicament adequats i el reconeixement dels valors naturals del territori, inclús a un cost inferior, valorem molt positivament aquesta iniciativa.

I nosaltres..., ja ho vam anunciar l'anterior vegada, quan no era l'aprovació definitiva, sinó que encara estàvem pendants que hi hagués, doncs, una ponència, estar tots d'acord i arribar a aquest acord entre tots els grups, i també agraeixo, com ha fet el representant del Grup Socialista la tasca important de la lletrada, a més, especialista, no?, en temes d'Aran, no hi ha hagut cap necessitat d'arribar a una ponència, i amb aquesta aprovació definitiva, tal com vam fer també en l'aprovació inicial, donem el nostre suport absolutament a aquesta demanda de la Vall d'Aran. Moltes gràcies.

Gràcies, molt honorable consellera; gràcies, conseller, representants de la Vall d'Aran.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, senyor síndic d'Aran, li reconec que la meua presència en aquesta tribuna és en honor seu, protocol·làriament, perquè hauria pogut fer la intervenció des del meu escó, però he preferit, ja que vostè era aquí, doncs, poder-ho fer també des d'aquí la tribuna, més que res perquè des de l'última intervenció

que vàrem fer no hem fet res més. Alguns potser sí, es veu que han treballat molt, han tornat a recuperar els papers i han tornat a dir el que ja havien dit l'altra vegada.

No hi ha hagut ponència, no feia falta, no hi havia esmenes. No hi ha hagut compareixences; ningú en va presentar cap. Hem fet una reunió de deu minuts per posar fil per randa les esmenes tècniques que la lletrada, la senyora Esther Andreu, ens va fer avinent que havíem de posar, i així ho hem fet. Per la qual cosa, vàrem explicar el que pensàvem nosaltres sobre aquesta proposició de llei.

Ens felicitem que hi hàgim pogut arribar, que sigui amb urgència, que vostès ja puguin regular l'activitat cinegètica just quan comença també ara l'estiu, per la qual cosa hem complert els desitjos de l'Aran, per la qual cosa ja ens sentim contents i ja els estalviem que els hàgim d'explicar allò que ja els vàrem explicar l'altre dia.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Carles Barrera, magnífic síndic d'Aran i acompanyants, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també els dona la benvinguda en aquesta que, com no pot ser d'altra manera, és la seva casa.

I en la mateixa línia que ha comentat el senyor Boada, gran part de..., la pràctica totalitat del que havíem de dir, a excepció de les modificacions que ens va suggerir la senyora Esther Andreu, la lletrada, i que vam acceptar perquè milloraven, diguéssim, la transparència del text i la possibilitat que no hi hagués cap entrebanc immediat i que el text fos operatiu, doncs, demà mateix, no hi ha hagut gaire feina més.

Vostès..., vostè, senyor Barrera, va fer una magnífica defensa, no només d'una qüestió mol concreta, com és la segregació del terme de la reserva de caça, sinó que va aprofitar la seva compareixença en aquest Parlament per parlar d'una nació, en aquest cas, la nació aranesa. I aquest Parlament sempre ha trobat escalf. Aquest Parlament és absolutament respectuós amb les voluntats dels pobles lliurement expressades, amb aquelles voluntats per autoorganitzar-se i per tirar endavant com a país. Ho ha estat amb l'Aran i ho ha estat amb l'occità, dit aranès, a la Vall d'Aran.

Estaria bé que dintre de la mateixa península, dintre del mateix Estat, altres parlaments tinguessin el grau de sensibilitat que aquest Parlament ha demostrat, no? Però ho ha dit el senyor Boada: vostè ho va explicar, els grups ens vam pronunciar... Jo he d'aguir especialment la intervenció del senyor Agustí López l'altra vegada, perquè, a més a més, ens va donar molta do-

cumentació complementària que ens va ajudar a entendre molt més tot el component natural que la qüestió que tractàvem portava, i avui això ho ha acabat de..., també la senyor Dolors López ha acabat de posar-hi el seu particular granet de sorra, no?

Però nosaltres intentarem, a part de dir que aquesta tramitació probablement haurà set un dels rècords d'aquest Parlament..., perquè va ser entrar, vindre vostè aquí i amb poques setmanes s'ha fet tota la tramitació i s'ha acabat..., s'aprovarà avui i ho podran aplicar just a temps, diguéssim..., que és allò que se li exigeix, d'altra banda, a un parlament, eh?, que sigui útil, que sigui sensible a les peticions dels ciutadans o dels seus representants institucionals i que vagi ràpidament per feina. I en el cas de la Llei de segregació del terme de Naut Aran, de la reserva de caça, ha estat així.

Això hauria de ser norma d'obligat compliment en un parlament. Malauradament, no és la qüestió, no? Perquè hi ha altres temes... –i aprofitaré la sensibilitat envers el que vostès representen, per parlar d'altres sensibilitats, també, no hi podia renunciar, amb l'ús de la paraula–, en altres temes, aquest país també necessita anar de pressa, i també necessita unanimitats. I les tenim, les unanimitats, perquè quan parlem amb els ciutadans i quan parlem amb els electes tothom diu: «Els recursos de Catalunya s'haurien de gestionar des de Catalunya.» I hi ha una majoria, en aquest Parlament, que ja diu que hem d'anar cap al concert econòmic, cap a la hisenda pròpia, cap al pacte fiscal. Diguem-ne com vulguem, però vol dir la caixa i la clau de la caixa, totes dues coses, i les disposicions normatives gestionades des d'aquí.

I jo, des d'aquí, faig un exhort, que aquest model que hem aplicat amb la Llei de la reserva nacional, amb la segregació del terme de Naut Aran de la reserva nacional de caça, siguem capaços d'ampliar-lo, durant les pròximes setmanes, perquè li convé a l'Aran i li convé a Catalunya, que siguem capaços d'aconseguir una unanimitat en aquest Parlament sobre un tema fonamental, aplicant la mateixa diligència i la mateixa rapidesa que hem aplicat en la qüestió de l'Aran, que és el tema del concert econòmic.

Jo no entenc..., el meu grup no entén que les mateixes formacions polítiques assimilades aquí manifestin una posició –parlo, concretament, del Partit Popular i del Partit Socialista de Catalunya; Ciudadanos no té representació a Navarra ni al País Basc– i, en canvi, al País Basc i a Navarra ens trobem que defensen una posició molt clara, defensant els legítims interessos dels ciutadans d'aquelles contrades, dels ciutadans navarresos i dels ciutadans i ciutadanes bascos. Defensen el concert econòmic. I arribem al Parlament de Catalunya i ens trobem que no es defensa amb la mateixa intensitat el concert econòmic.

Ja sé, senyor Barrera, que estic instrumentalitzant, cordialment i políticament, la seua proposta, la seua proposició, però és que la feina ja està feta. I aprofito aquest temps que tinc des de la tribuna del Parlament per fer un recordatori als diputats dels dos grups en qüestió que he esmentat, i si s'hi vol sumar Ciudadanos, millor, que és el tema d'aconseguir la unitat, la

rapidesa d'acció, el servei a la ciutadania, en un tema fonamental per al país. El mestratge que precisament fa la seua proposta és: és un tema que a determinada gent... L'altre dia m'ho deia un diputat, diu: «Home, és tan important, això?» Dic: «Per a la gent d'Aran, molt.» I aquest Parlament ha estat sensible a això, i ha entès... Dius: «És un tema menys controvertit?» Ho podria ser molt, perquè si entrem tots a filar prim en el tema de la natura i de les excepcions i de les contra-excepcions, o dels interessos dels caçadors o dels interessos de l'explotació cinegètica, hauríem pogut muntar un guirigall potent aquí. I, en canvi, tots els grups hem interpretat perfectament la seua petició i hem set capaços de posar-nos d'acord, d'anar per feina i d'anar molt ràpids, de manera que vostès ja ho puguin aprofitar, com ha de ser, no? Doncs, amb el tema del país passa exactament el mateix. Hi ha una responsabilitat que té aquest Parlament, que és fer front a les necessitats del poble de Catalunya; aquesta és la seua *principal* responsabilitat.

I jo acabaré aquesta intervenció meua felicitant-los a vostès per l'èxit de la seua gestió, que segur que beneficiarà el conjunt del territori, però sobretot el conjunt de la natura d'Aran i dels ciutadans d'Aran, i fent un recordatori als companys i companyes diputats dels altres grups que en aquestos moments encara no veuen el tema del concert amb la claredat meridiana amb què ho veuen el noranta per cent i escaig dels ciutadans del nostre país, que aprofitin el mes i escaig que falta fins que ho debatrem aquí al Parlament, per entrar en un període de reflexió que ens porti a obtenir una victòria per al país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Buenos días. Bon dia, presidenta, conseller..., diputados, diputadas, excelentísimo *síndic d'Aran*. Este Parlamento está, como siempre, preocupado por las cosas urgentes del conjunto de ciudadanos, y hoy vivimos un segundo capítulo de nuestro particular programa de *Jara y sedal*, ¿eh?, o de *Caza y pesca*; un Parlamento, pues, que, volcado en la problemática del conjunto de ciudadanos de Cataluña, ha tramitado de una forma urgentísima esta proposición de ley de segregación del término municipal de Naut Aran de la reserva nacional de caza. El otro día, también hablando de cuestiones cinegéticas, de los fringílidos, de los pájaros cantores –en Cataluña, también una preocupación latente en el conjunto de la ciudadanía catalana–, también manifestamos un poco nuestra perplejidad a la hora de su tramitación; también había..., de una forma urgente. Y el argumento era: probablemente sean temas pertinentes, pero lógicamente no son oportunos.

¿Era oportuna la tramitación de esta proposición de ley? Pues, hombre, en el momento que se propone, sí. ¿Es oportuno tramitarlo por una vía urgentísima? Pues

sinceramente, consideramos que no. ¿Por qué? Pues porque creo que no toca. Este Parlamento no puede ser un parlamento de *Jara y sedal*. Porque este Parlamento tiene que focalizarse en las prioridades de los ciudadanos de Cataluña y dedicar como mínimo la misma urgencia en la tramitación de determinadas propuestas, la misma urgencia sobre aquellos problemas que afectan de una forma directa al conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Y les pondré algunos ejemplos, porque aunque supongo que ustedes los conocen no está mal que aquellos que nos vean y que no hayan equivocado el canal y no estén viendo ese ya programa muy consolidado de *Jara y sedal* en Televisión Española, o de *Caza y pesca* en Canal Plus, que aquellos que estén viendo el 3/24 y que estén viendo esta sesión parlamentaria tienen que saber que en Cataluña hay medio millón de personas que han sido estafadas por las participaciones preferentes; medio millón, sí, sí, medio millón de ciudadanos catalanes estafados. Que ha habido centenares de miles de catalanes que han perdido su vivienda –han perdido su vivienda–, y aquí todavía seguimos debatiendo sobre si hay que tramitar una petición de dación en pago o no. Que hay informes que dicen que el 27 por ciento de nuestros niños viven en la pobreza y que no comen proteína animal una vez al día.

¿Saben?, es que hay muchos temas –hay muchos temas. A algunos les siguen preocupando sus problemas, que son los de sus cosas propias: los de su hacienda propia, los de su pacto fiscal propio, los de lo propio; y ahora un coto de caza propio. Yo quiero plantear y quizás deberíamos plantear, y desde Ciudadanos lo vamos plantear, si no debemos pedir una reserva nacional de caza protegida de los ciudadanos de Cataluña; o sea, extender un coto, una reserva nacional de derechos al conjunto de ciudadanos de Cataluña, con los límites del conjunto de la comunidad. Porque algunos hacen de esto un coto de caza de los derechos de los ciudadanos. Entonces, a lo mejor, para que se pueda tramitar por vía urgente, propondremos la creación de un coto, ¿eh?, de un coto de derechos que abarque toda Cataluña, a ver si así se respetan.

Porque, claro, está muy bien lo de los pájaros, lo de los muflones, lo de los *isards*, lo de los *ós bru...*, fenomenal, y los compartimos, ¿eh? Pero, bueno, a aquellos que seguimos teniendo unas prioridades que son los seres humanos, pues nos preocupa... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y acabo, presidenta–, sobre todo, la oportunidad de este debate, la oportunidad en un momento donde los ciudadanos nos miran y nos observan con muchísima intranquilidad, nos observan con muchísima preocupación, nos observan con mucha perplejidad.

Y entonces a mí me gustaría que, por una vez, en este Parlamento abandonásemos el encapsulamiento, el *Matrix*, las obsesiones de algunos, ¿eh?... algunos tenemos otras, pero creo, sinceramente, que son más prioritarias para el conjunto de ciudadanos que algunos que se dedican a enseñar banderas independentistas en congresos, que algunos que solo a nivel de prioridades sociales les importa el pacto fiscal para tener

una hacienda propia, y nos focalicemos en aquello que realmente preocupa a los ciudadanos, que es su futuro; su presente y su futuro.

De cualquier manera, como el debate está sobre la mesa, ya le manifesté en la anterior intervención nuestro apoyo a esta petición, y quiero que no interprete esta humilde exposición como una falta de respeto, ni muchísimo menos, ni a su persona, ni a su propuesta, ni a los ciudadanos de Arán, que en todo caso por lo que les felicitamos es por esta iniciativa.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Presidenta, faré la intervenció des de l'escó, perquè tindrè els representants de la Vall d'Aran més a prop, i penso que amb l'ocasió que tenim avui d'estar a prop de la Vall d'Aran..., no la penso desaprofitar.

Companys d'altres partits han fet referència al tema de la urgència amb la qual s'ha tramitat aquesta proposició de llei, una pressa que m'ha impedit poder preparar la meua intervenció en aranès, com hauria estat la meua voluntat. En tot cas, doncs, començaré saludant el magnífic síndic i el conseller d'Agricultura, tant el de la Vall d'Aran com el del conjunt de la nació.

Solidaritat donarà suport, lògicament, a aquesta proposició de llei, nascuda de la iniciativa legislativa exercida al Consell General d'Aran i presentada en la darrera legislació. És a dir, penso que és una mica injust el que s'ha dit des d'algun grup en el sentit de la tramitació per urgència; jo crec que no podem parlar d'una excessiva urgència, donat el cas que aquesta és una proposició que ve de l'antiga legislatura; per tant, en tot cas, el comentari l'hauríem de fer en un altre sentit: com és possible que això no s'hagi tramitat abans, sobretot tenint en compte que és una cosa que neix d'evolucions legislatives que vénen des de molt el principi del mil·lenni, no?

Efectivament, des de la creació del parc, als anys seixanta, s'ha produït un canvi en la titularitat de les competències en la matèria que habilita la Generalitat per aprovar aquesta llei. L'article 119.1 de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de caça i pesca fluvial, i apunta que aquesta competència inclou la planificació i la regulació del tràmit d'intervenció administrativa de la caça i pesca, i de la vigilància dels aprofitaments cinegètics i de pesca.

Tot això ja ho vam tractar l'altre dia; per tant, penso que no és el moment d'entrar-hi. Simplement dir que, a causa de tot aquest procés, la modificació dels límits de la reserva que estableix aquesta llei no només entra en l'àmbit de les competències pròpies de la Generalitat, sinó que a més no contradiu la finalitat perseguida amb la declaració de la reserva nacional de caça. Són

del tot lògiques, doncs, la modificació dels límits de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran i la modificació, en conseqüència, de la denominació de la reserva nacional de caça.

En tot cas, com a última, petita conclusió, voldria també fer un vot a favor..., i, diguem-ne, cal esperar, entre tots, que la nova disposició territorial de la reserva comporti millores per a les finalitats per a les quals va ser creada. En tot cas, les satisfaccions ens les donarà amb el fet que aprofundirà en un aspecte competencial i d'autogovern de la mateixa Vall d'Aran que, com a nació aranesa, estic molt content que des d'aquesta cambra puguem aprofundir, garantir i assegurar.

I esperem que els objectius de protecció de la fauna i de la regulació de la caça siguin més plenament garantits encara, no?, assegurant la conservació d'espècies molt susceptibles i en perill, que són..., jo concretament em centraré en el tema, com a ornitòleg que sóc, no?..., l'interès especial pel tema del gall fer, i també, lògicament, de l'ós bru. Vosaltres teniu a la Vall d'Aran una bona part dels efectius que tenim d'aquestes dues espècies, i confiem plenament que ens les seguiu conservant per al conjunt de la nació.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, magnífic síndic d'Aran i personalitats que l'acompanyen en la seva condició de màxim representant de la nació aranesa, avui aquí present, a la cambra del Parlament de Catalunya, sempre és un plaer gaudir, en aquest cas un altre cop, de la seva presència. Dir que donaré suport a aquesta proposta, atès que penso que respon a la voluntat democràtica d'una part del nostre territori, i més quan el proppassat 23 de febrer de l'any 2010, doncs, el Conselh ja va aprovar, per unanimitat, l'exercici d'aquesta iniciativa.

També dir que les normatives, les normes, han d'adaptar-se, doncs, a les necessitats, a la realitat i a la voluntat del territori, i en aquest sentit fa sentit –mai millor dit– que aquest Parlament accepti el que és la segregació del municipi de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran i s'incorpori a la zona controlada de caça, com han fet –i ja s'ha dit aquí– altres municipis de la comarca de l'Aran.

També dir que celebrem que tant la zona controlada com la reserva continuïn sumant esforços per preservar determinades espècies animals d'un alt valor, doncs, ecològic i cinegètic.

I també, doncs, esperar que tant la reserva nacional com la zona controlada continuïn generant beneficis que repercutixin en els ajuntaments i els nuclis de població de la zona, i continuïn també atraient el turisme, un turisme sensibilitzat amb el medi ambient, així com que continuï fent de pulmó ecològic de la zona.

Per tant, moltes gràcies un altre cop per ser present aquí, magnífic síndic; gràcies, il·lustres diputats, diputades, honorable conseller i molt honorable presidenta.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller, benvinguts..., donar la benvinguda al magnífic Síndic d'Aran, senyor Carles Barrera; al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Medi Natural del Consell General d'Aran, magnífic José Enrique Arró, i al senyor Pepito Calvetó, que fou durant un temps alcalde de Vielha i vam coincidir tots dos: alcalde de Vielha, vostè, i jo, alcalde de Sort.

Bé. En primer lloc, agrair, doncs, la facilitat amb què s'ha arribat a un consens parlamentari en els temes d'Aran. Desitjo que això mateix es reproduïxi també amb la Llei d'Aran que durant aquesta..., o sigui, que s'iniciarà ben aviat amb el debat a la totalitat.

Agrair, també, la diligència i el bon saber fer de la lletrada Esther Andreu, que, com ha dit el diputat del Grup Socialista, el senyor Llena, ha tingut un punt de paciència i ha fet realment de catalitzador, d'element catalitzador per tal que l'1 de juliol entri en vigor aquesta llei.

I, abans de fer la meua exposició, molt ràpidament, amb algun diputat que ha parlat anteriorment a mi, parlar que no estem fent un *coto de caza propio* a la Vall d'Aran, sinó que estem fent una zona controlada de caça.

Agrairia, doncs, als diputats, i concretament a aquest que ha parlat d'això, que es llegeixin el text. I, a més a més, que no hi hagi un menyspreament als aspectes que des de Barcelona, des de Catalunya, des del Parlament de Catalunya poden ser de poc pes, com és la integració del municipi de Naut Aran a la reserva, a la zona controlada de caça, amb una zona de caça controlada.

Aquest és un aspecte que pot ser de poc pes per algun grup parlamentari; de poc pes, fins i tot, per al Parlament de Catalunya, però de cap manera es pot menysprear una qüestió que té una gran importància social a la Vall d'Aran. No oblidem que hi han vuit-cents cinquanta caçadors a la Vall d'Aran, i a més a més té un aspecte important que és que ha aconseguit el consens de tots els aranesos i el consens dels grups parlamentaris.

Per tant, aniria molt amb compte a instrumentalitzar determinats aspectes que algun grup parlamentari considera menors, però que tenen gran importància per al territori, i a més a més reafirmo i subratllo les paraules del síndic a l'anterior..., a la presentació de la llei, ara fa un mes, que deia que amb pocs diners o zero fèiem un pas important a la Vall d'Aran en tema sociològic i de respecte a la natura.

Bé. Dir, també, que aquesta llei fa tres anys que és aquí. Per tant, jo no qualificaria d'urgència ni de tràmit ràpid aquesta llei, tres anys.

Molt ràpidament, què fem amb aquesta llei? Passem tot el municipi de Naut Aran, tot el municipi de Naut Aran de reserva nacional de caça d'Alt Pallars - Aran, a zona de caça controlada. Què vol dir això? Que a tot la Vall d'Aran hi ha un sol règim de caça, que és de gestió cinegètica, que és la zona de caça controlada. Hi hauran dues zones de caça controlada, a partir de l'1 de juliol, que és la zona de caça controlada d'Aran i la zona de caça controlada de Naut Aran. No hi ha cap més règim cinegètic, no hi ha acotaments privats, no hi ha àrees privades de caça, no hi ha reserva nacional. Per tant, això és molt important. Tot el terme de Naut Aran passa a ser zona controlada de caça.

Cal dir que la paraula Naut Aran és, diguem-ne, poc definitiva, però per a aquells que no coneixen bé el territori s'ha de dir que al Naut Aran hi ha la part culminant del riu Garona, que finalment desemboca a Bordeus, que inclou també el naixement de la Noguera Pallaresa. Hi ha una cosa curiosa, que és l'altra zona de caça controlada, la de l'Aran, que té el naixement de la Noguera Ribagorçana. És a dir, a la Vall d'Aran tenim tres rius que neixen, que són la Noguera Pallaresa, que finalment va a Tortosa; la Noguera Ribagorçana, que finalment va a l'Ebre, a Corbins, i la Garona que tira cap a les aigües atlàntiques i se'n va cap a Bordeus. Per tant, els aranesos tenen molts arguments per considerar que el seu territori, geogràficament, té una transcendència.

Els principals indrets d'aquesta zona de caça controlada són el pla de Beret, Montgarri i la ribera de Bagergue, complexos esportius coneguts per tots; Besiberri Nord, amb 3.015 metres d'alçada, i importants avetoses que configuren les avetoses més importants de la península Ibèrica, com són la de Mont-romies, bòsc des Plans i bòsc de Garòs.

Actualment, hi han quinze zones de caça controlada a Catalunya i n'hi haurien a partir d'ara setze. D'acord? La titularitat i la gestió de les zones controlades de caça corresponen a la Direcció General de Medi Natural i Biodiversitat, però a la Vall d'Aran, atès el Decret 365/2000, en què la Generalitat de Catalunya feia la transferència de competències de Medi Natural al Consell General d'Aran, tant la titularitat com la gestió d'aquestes dues zones controlades de caça corresponen al Consell General d'Aran –Consell General d'Aran–, que és el que serà..., és a dir, la titularitat i la gestió corresponen al Consell General d'Aran i l'ús, l'aprofitament cinegètic, correspon exclusivament a dos societats de caçadors. L'aprofitament cinegètic de la zona controlada d'Aran correspon a la societat de caça aquesta, i l'aprofitament cinegètic de la nova zona de caça controlada de Naut Aran correspon a la societat de caçadors locals de la zona controlada de Naut Aran.

Quines novetats hi han en això? N'hi ha una que, per a mi, és molt important. Després de decennis en què al municipi de Naut Aran han estat, els que hi caçaven, caçadors de fora, de fora de l'Aran vull dir: gent de

Madrid, gent de la resta de la península, acompanyats per guardes rurals i antigament per guardes de la reserva, a partir de l'1 de juliol la zona de Naut Aran, la zona controlada de caça de Naut Aran serà, diguem-ne, el seu aprofitament no serà per caçadors, diguem-ne, de fora de l'Aran, sinó que serà per caçadors locals. Aquest és un aspecte molt important per a la facilitat de gestió d'una sola figura a tot l'Aran.

Per què és important? Per regular els ungulats, tal com vaig dir l'altre dia; per disminuir les inquietuds dels ramaders que ens parlen de la sospita que els cérvols i alguns ungulats salvatges transporten les malalties de la tuberculosi i la brucel·losi cap als ramats de casa. També per la reculada de l'isard i del gall fer provocada per aquesta abundància d'ungulats. I, per tant, considerem que els vuit-cents cinquanta caçadors tindran, de la Vall d'Aran, dues figures cinegètiques que són la mateixa, controlades pel Consell General d'Aran, els seus equips tècnics, molt ben preparats tècnicament, i aquest únic règim de gestió cinegètica de la Vall d'Aran facilita treballar punts febles de la caça al nostre país, el nostre país entenen Catalunya i el territori d'Aran, com és millorar la imatge en les zones urbanes d'aquest esport que és la caça. Cal fer-ho. El fet de donar-li una coherència de règim de caça en un territori ens fa avançar cap a aquest tema. Un reconeixement de..., el reconeixement dels valors culturals de la funció de la caça, tant a la societat catalana..., un esport cinegètic responsable, i també la lluita contra l'amenaça dels furtius, que hi ha una gestió molt propera, i per tant el furtivisme és controlat des del mateix Consell General, sempre amb l'assessorament del Departament d'Agricultura.

És important saber també que correspon al Consell General d'Aran la publicació dels plans d'ordenació cinegètica d'aquestes dues zones controlades, per tant, de la nova i de l'antiga. I, per tant, després del dit i del que ja hem expressat la major part dels grups parlamentaris en aquest faristol, dir que tot són aspectes positius; dir que, finalment, la reserva nacional que queda es dirà Reserva Nacional del Pallars, o sigui que es despenja el nom de l'Aran.

I desitjar bona feina del col·lectiu de caçadors locals de l'Aran, felicitar-los per part del nostre grup parlamentari, i també felicitar el Consell General d'Aran, que, doncs, va promoure aquesta iniciativa que ha suscitat el consens de tots els grups parlamentaris en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la proposició de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per tots els presents, 129 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Procediment

per a elegir sis membres del Consell
Assessor de l'Institut Català de Finances
(tram. 284-00046/08)

Comencem amb el punt quart de l'ordre del dia. Fellicitar al síndic i al conseller d'Agricultura. Procediment per a elegir sis membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

Passem ara a la designació dels membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, i els candidats proposats pels grups parlamentaris són els següents: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Modest Llopis de Aysa; pel Grup Parlamentari Socialista, senyor Marcel Prunera i Colomer; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Albert Colomer i Espinet; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Santiago Cayuela Tomàs; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Elisenda Paluzie i Hernández, i pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, senyor Antonio Espinosa Cerrato.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, els proposo si aquesta designació es pot aprovar per assentiment.

Doncs, no havent-hi cap objecció, queden designats els candidats proposats com a membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

Procediment

per a elegir sis membres de la Junta
de Govern del Memorial Democràtic
(tram. 284-00017/09)

Passem al punt cinquè de l'ordre del dia que és el procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic. Passem a la designació i a dir els candidats proposats pels grups parlamentaris: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Josep Maria Solé i Sabaté; pel Grup Parlamentari Socialista, senyor José Luís Martín Ramos; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Eduardo Escartín Sánchez, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Andreu Mayayo i Artal; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Enric Pujol i Casademont, i pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat, senyor Josep Guia i Marín.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, els proposo si aquestes designacions es poden fer per assentiment.

(Pausa.)

Doncs, no havent-hi cap objecció, queden designats els candidats proposats com a membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport
al Tractat sobre comerç d'armes
(tram. 401-00034/09)

Passarem ara a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Tractat sobre comerç d'armes. I demano a la secretària quarta que hi doni lectura.

La secretària quarta

Gràcies, presidenta... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyores diputades, si us plau, silenci.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Tractat sobre comerç d'armes.

»L'absència d'una norma internacional vinculant que reguli les transferències d'armes convencionals afavoreix l'agreujament dels conflictes, el desplaçament de persones, el crim organitzat i el terrorisme, tot menyscabant la pau, la reconciliació, la seguretat, l'estabilitat i el desenvolupament econòmic i social sostenible de molts pobles.

»Del 1989 ençà hi ha hagut 128 conflictes armats, que han provocat més de 250.000 víctimes mortals anuals, i es calcula que cada any es cometen uns 300.000 homicidis en conflictes no armats.

»D'altra banda, la destrucció d'infraestructures socioeconòmiques i de mercats, la corrupció i el desviament de fons públics estan relacionats amb el comerç no regulat de les armes convencionals, que provoca que milions de persones vegin negat l'accés a l'aigua, l'assistència mèdica, els aliments, l'habitatge i l'educació.

»Davant d'aquesta greu situació, el Parlament de Catalunya considera urgent i imprescindible que en la conferència diplomàtica que tindrà lloc al juliol a la seu de l'Organització de les Nacions Unides, a Nova York, els països participants aprovin un tractat sobre comerç d'armes que sigui robust, vinculant i eficaç.

»Per aquest motiu, el Parlament, recordant la seva llarga tradició de promoure iniciatives a favor de la pau i el desarmament i d'implicar-s'hi, manifesta que el Tractat sobre comerç d'armes ha de:

»a) Incloure una regla d'or que prohibeixi l'autorització de transferències d'armes quan hi hagi un risc substancial que s'utilitzin per a cometre –o facilitar que es cometin– violacions greus del dret internacional dels drets humans i del dret internacional humanitari.

»b) Permetre una cobertura exhaustiva que inclogui controls sobre les armes, les municions i els materials connexos i sobre totes les transferències.

»c) Explicitar una regulació sòlida dels sistemes de concessió de llicències, de transparència i de presentació d'informes.

»Palau del Parlament, 13 de juny de 2012.»

La presidenta

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la temporada turística d'estiu.

Interpel·lació

al Govern sobre la temporada turística d'estiu (tram. 300-00184/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(Remor de veus. Pausa.)

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Diputats i diputades, el nostre grup parlamentari ha volgut aprofitar la imminent temporada turística d'estiu a Catalunya per interpellar el conseller d'Empresa i Ocupació amb relació a les previsions que des del departament es tenen, tenint en compte els indicadors estadístics publicats l'abril del 2012, a què faré referència, així com algun tema relacionat amb l'impost turístic.

En primer lloc, no cal recordar la importància que té el sector turístic a Catalunya: és el sector econòmic de major creixement i que millor ha resistit els períodes de crisi. Avui, quan estem parlant del turisme al territori, nos estem referint a un 11 per cent de la riquesa del conjunt de Catalunya; estem parlant d'unes 381.000 persones que treballen o que estan inscrites en la seguretat social en aquest sector, un sector en ple creixement econòmic i que millor ha resistit les situacions d'estancament econòmic.

Per a ficar un exemple del que estic dient, recordaré novament en aquesta cambra aquelles paraules del president Pujol, que deia, quan era president de la Generalitat, que al turisme no calia fer-li res, perquè funcionava per si mateix. Quina raó...! Però aquell turisme a què es referia ell era un turisme de masses, exclusivament de sol i platja. Però amb el temps el sector turístic a Catalunya ha sabut, amb creativitat i molt d'esforç, créixer en uns altres models turístics, com pot ser el rural, que primordialment se dona a la Catalunya interior; el d'aventura, de natura, gastronòmic, cultural, etcètera. Algú es podia pensar que comarques oblidades, com la Terra Alta, podrien tindre en el turisme un suport important, econòmic, o bé el Pirineu, fora de la temporada d'esquí, tindre un turisme cíclic? O que la ciutat de Barcelona es convertís en un dels destins més importants del món?

També el turisme a Catalunya ha tingut cicles diferents de visitants. Hem passat d'una demanda de turisme estranger primordialment nòrdic, que amb les atractives ofertes dels països àrabs van deixar de vin-

dre a Catalunya, i el turisme domèstic de la resta d'Espanya va vindre a cobrir aquest buit deixat. Turisme, per cert, que després de les revoltes dels països àrabs torna a buscar com a destí a Catalunya, o bé la nova demanda de turisme rus, que ens visita i va creixent dia a dia.

I, si fem justícia a la veritat, el Departament d'Empresa i Ocupació ha prestat i està prestant tota una atenció molt específica a aquest turisme que ve de fora, que és el turisme rus. Fico com a exemple de la importància d'aquest turisme..., me comentava la primera tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Reus i diputada Alícia Alegret que la temporada passada, a Reus, van ser uns setanta mil o vuitanta mil russos que van comprar a les botigues de Reus, un veritable turisme comercial que Reus ha sabut capitalitzar.

En resum, estem en una situació privilegiada turística. El turisme perdut per ofertes més atractives d'altres països, especialment en allò econòmic, torna a tindre com a destí Catalunya. El turisme de la resta d'Espanya aquí últimament ha tingut una davallada, i un turisme emergent, com és el rus, i una diversificació de models turístics, sense oblidar que el turisme de sol i platja continua sent el pal de paller del sector. Tot això en un entorn de crisi econòmica que no ha deixat indiferent el sector, com ha estat l'impost turístic.

Estem a les portes de la temporada turística d'estiu i podem tindre com a referent les últimes estadístiques del mes d'abril d'aquest any, així com alguna informació que nos ha arribat del mateix sector, per a tindre una idea del que pot passar.

El nombre de visitants registrats en establiments hotelers de Catalunya ha estat d'1.455.000 l'abril del 2012, un 0,6 per cent per sobre del valor registrat l'anterior mes d'abril, el de l'any passat.

El turisme domèstic mostra una taxa de variació interanual negativa, d'1,4 per cent, mentre que el turisme estranger mostra un creixement d'un 2 per cent interanual.

El nombre de pernoctacions ha estat de 3.880.000 a Catalunya, que suposa un increment internacional del 0,2 per cent. Dintre de les pernoctacions de viatgers, el turisme domèstic de Catalunya augmenta un 22 per cent, però el procedent de la resta d'Espanya es redueix en un 20,4 per cent.

Quant al turisme rural, el primer trimestre del 2012 dona com a dada un decrement de l'11,7 per cent interanual.

Encara que el turisme de càmping ha tingut un increment del 7,2 per cent més que un any enrere, continua disminuint el turisme domèstic, i en especial pel que fa i se refereix a la resta d'Espanya, amb un 18,3 per cent.

El turisme de l'interior, especialment pel que fa referència a les Terres de l'Ebre, Terres de Lleida i Pirineus, ha tingut una davallada que comença a ser preocupant, senyor conseller. Per exemple, les pernoctacions al Pirineu han caigut un 20,6 per cent; el mateix sector turístic de Lleida reconeix que ha perdut el lideratge del turisme interior a Espanya, concretament amb relació a Osca.

Amb aquestes dades podem dir que són dos els principals problemes que planteja el turisme avui a Catalunya i que han de ser motiu d'anàlisi i de buscar solucions, a part de l'impost turístic, que aprofitaré per parlar-ne en la rèplica.

Primer, el que fa referència al turisme domèstic, especialment el de la resta d'Espanya, que els indicadors estadístics ja ens alerten de la seva davallada i que el sector crea la incertesa, i encara més quan les reserves s'acostumen a fer a última hora, de manera que els «touroperadors» estan preocupats i el sector d'allotjament també, motivat..., el que fa el mercat espanyol els darrers anys. Té una venda d'última hora, com pot ser la comercialització per internet a través d'agències de viatges, extranet, la qual cosa fa que les previsions siguin complicades de poder fer i que com a única orientació tinguem, senyor conseller, les dades estadístiques publicades l'abril del 2012. Tampoc hem d'oblidar que la crisi econòmica actual fa que es retalli als usuaris turístics la despesa quant a l'oci o comerç, que és un entorn que està dintre del sector turístic. Tot això indica que, amb l'excepció de Barcelona, els indicadors de rendibilitat a la costa catalana siguin negatius.

I el segon cas és el turisme d'interior; un turisme que al seu moment gaudia de bon ritme d'expansió i d'un increment de riquesa en aquelles zones més febles econòmicament de Catalunya. I ara observem amb preocupació com cada any va perdent pes. Es fa necessari un posicionament de destinació d'interior, o bé a poc a poc anirà desapareixent del planell turístic. És per aquest motiu que se reclama una intervenció del Govern de la Generalitat, conjuntament amb el sector, per a buscar una reorientació que doni una solució favorable al problema.

Ja havia avançat que de l'impost turístic en parlaria, i ho deixaré per a la rèplica, però... Per tant, senyor conseller, ens agradaria saber, en primer lloc: coincideix el senyor conseller amb les conclusions de la interpellació, concretament quant a la situació del turisme de la resta d'Espanya i de l'interior de Catalunya? Segona, quina és l'anàlisi que en fa el seu departament? Tercera, quines mesures té previst adoptar, o bé ja ha començat a ficar en pràctica, amb referència a aquests dos problemes? I per últim, pensa que la temporada d'estiu respondrà al que són els indicadors estadístics que estan dient referents al turisme de la resta d'Espanya i del turisme interior? –que, per cert, no són molt satisfactoris.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Excel·lentíssim senyor Rafael Luna, en efecte, el turisme és avui la primera indústria de Catalunya, és la primera font d'activitat

econòmica que posa el plat a taula a un major nombre de catalans. I és per això que aquest Govern ha elevat el turisme al primer nivell estratègic de l'acció de govern. I això es traduirà en un pla estratègic, que està ja en elaboració, i el corresponent pla de màrqueting; també hem constituït una taula de turisme públicoprivada, amb quatre comissions: d'ordenació, de programació, de coneixement i estratègia, i de qualitat i innovació.

El turisme és la primera indústria de Catalunya i està al primer nivell estratègic. És per això que, per exemple, el molt honorable president està, inclús, directament negociant, i jo mateix i la directora general de turisme al costat, amb «touroperadors» a Londres; i ara inaugurarà tot un seguit d'activitats, de contactes i de negociacions també amb «touroperadors» americans, molt relacionats amb temes de creuerisme, al proper viatge, immediat, a Nova York, i també ja té programats contactes amb «touroperadors» russos en el viatge que farà a finals d'octubre, primers de novembre a Moscou.

El senyor diputat ho diu molt bé. Una comarca que coneixem molt bé, la Vall d'Aran –jo sóc natural d'allà–, quan jo vaig néixer era la comarca amb renda *per capita* més baixa de Catalunya i avui, gràcies al motor turístic, disputa el primer i el segon lloc en nivell de vida.

O recordo, quan dirigia una consultora de turisme, la principal que hi havia a l'Estat, és veritat, a Barcelona, que les taxes d'ocupació hotelera els caps de setmana no pujaven del 10 per cent i el mes d'agost la ciutat estava buida de turistes, els hotels en molts casos havien de tancar.

És veritat, per tant, la importància del turisme, que ens ha portat avui a tenir 23,5 milions de turistes, d'ells 13,7 milions estrangers i 4,2 de la resta de l'Estat; la resta són catalans.

Les dades del balanç del 2011 van ser molt positives. En temes d'ingressos, més que posar-nos a comptar turistes, vam estimar que el turisme estranger va generar 11.300 milions d'euros. Per tant, l'any passat, l'exercici passat van aconseguir incrementar un 7,3 per cent els ingressos per turisme estranger. I també l'exercici passat, no enguany, que està més dubtós el balanç que tindrem a final d'any, el turisme de la resta de l'Estat, l'any passat, amb aquests 4,2 milions de turistes, va incrementar un 6,4 per cent, dades de l'Institut d'Estudis Turístics, i les pernoctacions de la resta de l'Estat a Catalunya van incrementar un 30 per cent. Clar que amb estadístiques sempre ens podríem fer un embolic, perquè podríem fer servir les d'oferta hotelera i extrahotelera de l'Institut Nacional d'Estadística; les de Frontur, de fluxos d'estrangers que estima l'Institut d'Estudis Turístics, o les d'Egatur, és a dir, de despesa o d'ingressos turístics.

Sabem que l'exercici passat va ser un bon exercici. Què passarà enguany? Bé, tenim dades només de gener a abril. Jo vaig tenir un professor, conegut, el professor Galbraith, que en l'última lliçó que ens va donar ens va dir: «Escoltin, quan us demanin fer prediccions, com a mínim les heu de fer a cent anys

vista» –diu–, «així després no us ho podran tenir en compte, no?»

Bé. Què passarà a final d'any? Nosaltres intentem, lògicament, si més no emular les dades de l'any passat, si no millorar-les. De gener a abril les dades són molt bones: ingressos generats pel turisme estranger, increments del 15,3 per cent; despesa mitjana diària per turista 128 euros, i també un increment del turisme estranger. Com afectarà aquests dies l'Eurocopa, que, cada any que se celebren aquests esdeveniments esportius de futbol, sempre, baixa el turisme estranger? Ho veurem, ho veurem sobre la marxa, no tenim cap semàfor vermell en aquest sentit que ens adverteixi res. No estem tan preocupats pels Jocs Olímpics de Londres, que no afecten tant. Com està afectant el dalta baix de Grècia? Molt favorablement a Catalunya; Catalunya ha passat a ser primer destí turístic de la Federació Russa, perquè ho ha deixat de ser Grècia, i els alemanys, que no volen anar enguany a Grècia, bé, veurem si els captem. No ens alegrem del mal aliè, però en tot cas aquestes coses afecten.

Ja dic, per estadístiques, ens hi podríem estar, però, lògicament, no l'avorriré amb estadístiques. Sí que hi ha un cert semàfor groc, si m'ho permet, sobre el que fa referència al mercat turístic emissor de la resta de l'Estat i molt particularment de Madrid. Pensi que Madrid representa el 20 per cent del nostre turisme del conjunt de l'Estat, 1 milió de turistes pràcticament, amb 4 milions de pernoctacions. És per això que al Centre Cultural Blanquerna, carrer d'Alcalá, 44, és a dir, al bell mig de Madrid, al costat del Banc d'Espanya, hem fet que tot l'aparador i la planta baixa sigui la nova oficina de turisme, que no només va adreçada al viatger final sinó que també farà tasca comercial, lògicament, respecte a empreses i agències de viatges, tot el tema relacional, amb mitjans de comunicació, etcètera.

Pensi, de tota manera, que el turisme de la resta de l'Estat és un turisme que fonamentalment ve amb cotxe i que la seva decisió és a darrera hora. I, en fi, més enllà de les polítiques turístiques, la crisi europea no afavoreix..., per prendre decisions que es poden posposar. Per tant, sí, és veritat que tenim aquesta situació una mica, doncs, d'alerta sobre el turisme de la resta de l'Estat, que estem compensant amb escriure amb el turisme estranger, en el que fa referència a l'agregat de Catalunya.

I mentrestant, doncs, anem fent tot un seguit d'accions. Hem, com li he dit, obert aquesta oficina a peu de carrer, accessible; a través de l'aparador i les pantalles intentem captar el turisme madrileny.

Hem organitzat, ara, recentment, aquests dies, el By Catalonia –el By Catalonia–, amb cent setanta «tour-operadors» de la resta del món, provinents de trenta-un mercats internacionals, que han tancat un munt de contractes amb 220 empreses turístiques catalanes. Hem fet, hem llençat ja tota la campanya promocional per a l'estiu 2012, que estem fent més amb menys, o jo diria que molt més amb molt menys. Ja saben que nosaltres vam heretar un projecte, que vaig declarar fallit, per 12 milions d'euros, que va ser el portal turís-

tic de Catalunya. Ja m'agradaria a mi tenir ara aquests 12 milions d'euros, perquè ara hem de fer-ho amb menys, però amb originalitat, amb creativitat, amb enginy, amb la campanya «Catalunya, m'agrada compartir», amb col·laboració publicoprivada, fent servir molt les xarxes socials i d'internet i l'entorn 2.0, fer aquesta promoció.

L'altre dia, per exemple, sortien vint-i-nou camions tràilers per la resta de l'Estat i cap als mercats emissors europeus, que recorreran només en un mes 246.000 quilòmetres, amb imatges turístiques de Catalunya. I ja s'hi han apuntat tot un seguit de companyies de camions, d'autobusos, d'autocars, etcètera. I tot això, amb la cançó «T'espero a Catalunya», que també hem d'agrair, perquè ha estat *gratis et amore* per part del compositor Marc Parrot i de la intèrpret Beth. Amb un pressupost que redueix en un 82 per cent el que hi havia a l'exercici 2010. Estarem al canal Eurosport durant els Jocs Olímpics de Londres. A la Fundació ONCE, doncs, 30 milions de cupons amb imatges de Catalunya. Tot això, òbviament, no costa res.

Acords de partenariat amb tot un seguit d'empreses que incorporen la imatge o el nom de Catalunya o de Barcelona als seus noms comercials.

Viatges de familiarització. Hem convidat a nou *bloggers*, o blocaires, si en vol dir així, a fer *blogtrips* per Catalunya, eh?, gent que es mouen en totes les xarxes socials i que lògicament estan relacionats amb empreses turístiques: Lonely Planet, Expedia, National Geographic, Condé Nast, amb un impacte extraordinari. Pensi que, per exemple, un dels dies es va posicionar com un dels «tuïts» que va ser «top tuit» a la xarxa aquell dia, i hem etiquetat, per exemple, més de quatre-centes fotografies a la xarxa Instagram, etcètera.

I, efectivament, en fires destaca, a banda del que hem fet a la ITB de Berlín, al World Travel Market de Londres, jo mateix vaig anar al Moscow International Travel and Tourism Exhibitions, al MITT de Moscou; reunions amb divuit «touroperadors», els més importants: Natalie Tours, Trek Tours, Vremia, Global Travel, Pegas, etcètera. Per cert, aquests dies, les darreres setmanes, 1.300 agents de viatges han celebrat les seves convencions de vendes a Catalunya, a la Costa Daurada, a la Costa Brava i aquí, a la ciutat, també, de Barcelona. Enguany cent setanta vols que ja estan confirmats vindran, setmanalment, entre el mes de maig i l'octubre. És a dir, set-cents vols, molts d'ells xàrters, perquè són turístics.

Hem signat i hem tancat, per tant, acords per portar turistes russos via Lleida-Alguaire a Vaqueïra-Beret. I penso que a final de temporada assolirem la xifra de 700.000 turistes russos; l'any vinent aspirem al milió.

I estem fent el mateix amb Ucraïna i amb el Kazakhstan, on, per cert, les gestions fetes amb el ministeri perquè agiliti l'emissió de visats han resultat molt fructíferes.

I estem treballant, lògicament, amb mercats emergents, com la Xina, on, per exemple, hem format *online*, estem formant, millor dit, sis mil agents de viat-

ges, que coneixeran els atractius, els recursos turístics de Catalunya.

Senyor diputat, com m'ha anunciat que a la rèplica parlarà de l'impost, doncs, jo també, a la rèplica, en funció del que em preguntí, m'interpel·li, li ho comentaré.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Miri, quan vostè, senyor conseller, em ficava l'exemple aquest de l'última lliçó d'un professor seu que diu que les previsions se tenien de fer a cent anys vista a mi m'ha vingut a la ment aquella frase de Churchill que diu que el polític ha de ser capaç de predir el que passarà demà, el mes pròxim i l'any que ve, i després explicar què és el que ha passat, el que ha ocorregut perquè això no es compleixi.

Per tant, vull dir que, enllaçant amb el que vostè havia dit, espero que realment, doncs, les seues paraules, les seues prediccions no hagin de, després, ser un criteri del que ha de respondre realment perquè no ha passat.

Aprofitaré, com havia anunciat abans, per parlar en aquesta rèplica de la interpellació de l'impost turístic. Com vostè sap, senyor conseller, l'impost turístic, mal anomenat en un començament com a «taxa turística», va tindre un veritable «revol» dintre del sector turístic, ja que aquest venia i ve a encarrir la tarifa turística. I no solament això, sinó en una situació d'inferioritat competitiva davant d'altres comunitats autònomes turístiques que estiguen exemptes de l'impost.

Al final de les diverses i gens fàcils negociacions amb el sector el Partit Popular va fer possible que s'arribés a un acord entre el Govern i el sector turístic en el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, com va ser: les quotes tributàries pel tipus d'establiment, la distribució de la recaptació, les persones exemptes, dies sobre els quals l'impost és aplicable, aplicació de l'impost, la valoració d'aquest, la unitat d'allotjament i del turisme socials.

Destacaré, de tot el mencionat, dos temes a tindre en compte. El primer, el que fa referència a tots els establiments turístics, apartaments, càmpings i hotels que tenen una clientela eminentment familiar. És per aquest motiu que el nostre grup parlamentari va arribar a un acord, que es va pactar entre el grup que dona suport al Govern i entre el mateix Govern, de Convergència i Unió, del sector turístic, que es pagui un màxim de dos persones per unitat d'allotjament. Com exemple, en el cas dels hotels la mitjana és de 2,5-3 persones per habitació, comptant dos adults i una tercera persona, que pot anar des d'un nen fins a un adolescent, o bé un adult. Evidentment, el fet de no existir un màxim sobre el qual aplicar aquest impost implica un càstig al turisme familiar, que és un factor molt important a Catalunya. El mateix cas es dona als càmpings en què també

el turisme familiar és el principal client i que tenen una mitjana de capacitat de tres persones.

Aquest punt, que va ser pactat en les negociacions, no es va incloure en la llei i ara tant al sector turístic com al nostre grup parlamentari ens agradaria saber, senyor conseller, si està previst que s'incorpori al reglament, ja que desconeixem per quins motius no va ser inclòs a la llei, quan se va arribar a aquest acord, i ens preocupa igualment que al sector turístic..., i ens preocupa igual que al sector turístic que no s'inclougui dintre del reglament.

Segona. També, senyor conseller, ens interessa saber amb claredat si quan el reglament parla de turisme social quant a la seva exclusió de l'impost turístic també ho fa per aquelles operacions comercials en què el preu està per sota del que fa referència al turisme social, és a dir, a l'Imsero.

Dic això, senyor conseller, perquè els preus dels «tour-operadors» en temporada baixa estan en gran mesura per sota del turisme social, és a dir, per baix del preu de l'Imsero. Aquest fet té una importància considerable per al manteniment del turisme de baixa temporada; és a dir, perquè es mantinguen els hotels oberts i perquè es mantinguen els llocs de treball. És important i de rellevància que, en temporada baixa, és a dir, des de l'1 d'octubre fins al 31 de maig, qualsevol grup o operació per sota del preu del turisme social estigui exclòs de l'impost turístic.

Finalitzo la meua interpellació destacant novament la importància que el turisme té per a Catalunya i animant aquelles persones que aposten amb tota contundència i rotunditat pel turisme com un actiu a l'alça de creació de riquesa i de llocs de treball a Catalunya, i amb valentia, sense cap escrúpul de cap classe, com molt bé ho fa el president o el portaveu del Grup Municipal de l'Ajuntament de Tarragona, Alejandro Fernández, demanant realment treure barreres que facin impossible que el turisme se pugui desenvolupar i jugant una carta forta per al que és un turisme a Tarragona quan una química està més que consolidada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, excel·lentíssim senyor Rafael Luna, senyores i senyors diputats... De seguida vaig al tema de la rèplica, que ha estat fonamentalment el tema del Fons per al foment del turisme que el Govern ha creat, en consens amb el sector privat turístic, però deixi'm que confirmi, efectivament, que, dins del seguit d'actuacions que està fent el Govern en matèria de turisme, el turisme interior té una preeminència important. Creem, per exemple, la ruta ignasiana, que començarà a Lloret i acabarà a Manresa. O estem fomentant molt el turisme, com hem dit, a zones de l'interior; el cas de l'aviador rus, eh?, que hem posat

al mapa, aquest Nikolai Andreevich Voloshenko, de la quarantena esquadra de caces de la vuitanta-tresena brigada aèria de la circumscriptió de Bielorússia, que va morir, malauradament, el 4 de novembre del 37, durant la Guerra Civil, i que ara està enterrat allà, i que ara és un lloc de peregrinatge, si m'ho permet dir així, dels turistes de la Costa Daurada. Bé, en tindríem molts exemples.

I, a la vegada que fem tot d'accions per fomentar aquest tipus de turisme, estem fent tot el que podem també per evitar aquest turisme qualificat de «borratxera», etcètera, eh?, perquè no el volem.

I, en tot cas, en la qüestió de perspectives, és cert que el sector turístic, el sector empresarial, sempre comença la temporada amb l'ai al cor, però, en fi, tenim un sector turístic, una indústria que és competidora a escala mundial, i encara la volem fer, en alguns segments que no ho són, potència europea i mundial.

Deixi'm, per tant, que dediqui la resta del temps a parlar de la creació del Fons per al foment del turisme, perquè, en definitiva, és això: crear allò..., que ja existeix, per una altra banda, a molts dels nostres competidors; i ai del competidor que no disposi, en unes èpoques que vénen, de restriccions pressupostàries públiques, d'aquesta col·laboració publicoprivada, per disposar fons per millorar la competitivitat del sector turístic. Escolti, atraure el Mobile World Congress a Catalunya costa diners; anar a buscar turisme de creuers als Estats Units –ara amb aquesta oficina, de dotze metres quadrats, que cedeix ACCIÓ, per cert, a Nova York–, doncs, costa uns diners, o portar aquests turistes de Rússia costa diners. I això el sector privat ho ha entès molt bé, i per això tots ho van signar finalment, després de les negociacions, òbviament.

I també hi ha un element de coresponsabilització dels empresaris turístics, amb la seva signatura, i també dels turistes, que col·laboren, més enllà de la prestació directa del servei, en la provisió dels béns i serveis públics que reben aquí al país.

Com sap, el 70 per cent de la recaptació anirà dedicada a la Generalitat, el 30 per cent als municipis, amb una qualificació per al municipi de Barcelona, ja que la recaptació de Barcelona té un tipus impositiu diferent, més elevat.

També hem de dir una cosa: hem creat un fons d'una manera molt suau. Pensi que el 91 per cent de l'oferta turística de Catalunya és inferior a quatre estrelles i, per tant, el que aportarà serà 0,50 euros; en el cas de Barcelona, 0,75. N'està exclòs el turisme social, tot el turisme social a escala europea, no només l'Imsero. El turisme familiar: els menors de setze anys no paguen en cap cas. I l'estada màxima que es paga són set dies; és a dir, més enllà de set dies, l'estada no aportarà...

Per què el tema dels dos passatgers? Primer, perquè, si considerem tant l'hotel com sobretot –perquè els afectaria més– els apartaments, el fet que només paguessin els dos primers fomentaria la sobreocupació. I justament el que estem intentant fer és fer un turisme, anem a dir-ho així, de qualitat –no necessàriament de

luxo, eh?, de qualitat–, i, per tant, no volem que en un apartament de qualsevol destinació de Catalunya hi hagin vint persones, potser joves, que el sobreocupen, o que als hotels s'hi fiquin sis persones per habitació. A més, els juristes ens van dir: «Bé, i quins dos paguen? Si hi han dos matrimonis, el que arriba allà a la sortida a fer el *check out*, què diu?, «que paguin el meu cunyat i la meva germana, i jo m'escaquejo i no pago»? Si hi han quatre persones en un apartament, quins dos paguen i quins dos no? Estaria indefinit qui és el subjecte passiu i el contribuent. Per tant, això va haver de ser exclòs, perquè no tenia daixò.

I ara estem ja negociant, finalment, amb les navilieres el reglament, que ja en tinc aquí el projecte. Pensi que les navilieres, per fomentar que embarqui i desembarqui aquí el turista i allargui, abans d'embarcar o després de desembarcar, l'estada, no pagaran; també seria una indefinició. I si han passat aquella nit a Barcelona?, pagarien dos cops? Per tant, si s'embarca i desembarca, no. Ja tenim el 55 per cent d'embarcament i desembarcament; volem anar molt més enllà. Si l'estada és inferior a dotze hores, tampoc pagaran, perquè es considera que és només tocar port i marxar; per tant, haurien de pernoctar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I una altra cosa que estem estudiant per a aquests –acabo, senyora presidenta–, 2,65 milions de creueristes que vénen –segon port del món; també, òbviament, estem fomentant Palamós i Tarragona–..., estem mirant que, en funció del tipus de creuer, no s'equipari amb cinc estrelles, com està en la llei, sinó que s'equipari amb quatre estrelles, amb la qual cosa només pernoctació, estades de més de dotze hores, exclosos embarcament i desembarcament, si és així, el turisme de creuers crec que quedaria molt ben alineat pel que fa referència a aquest Fons per al foment del turisme, que també va adreçat a portar més creueristes a Catalunya.

Senyora presidenta...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques

energètiques (tram. 300-00181/09)

El setè punt de l'ordre és la interpellació al Govern sobre les polítiques energètiques. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., senyor conseller, qui mana en energia a Catalunya? Podria contestar aquesta pregunta? –espero que me la respongui després. Vostè no; vostè, que és qui hi hauria de fer, no mana. Podria fer-ho? Sí. Té competències? I tant! Per què no

ho fa? No ho sabem, ens ho podem imaginar, ho podem presumir. Però algú hi deu haver, que mani aquí sobre un sector tan important i tan vital per a les nostres vides, per a la vida de l'economia i per a les nostres en concret. Potser el senyor David Madí encara mana més que vostè, miri què li dic, que mana el senyor Madí, eh?, mana.

Què ha passat aquí? Doncs, que vostè s'ha subordinat al Govern del Partit Popular de Madrid, ha renunciat a la seva promesa com a conseller, perquè vostè va prometre que observaria les lleis, i la llei principal de Catalunya, que és l'Estatut, en el seu article 133 diu que correspon a la Generalitat la competència –per bé que compartida– en matèria d'energia. I després ho especifica, eh?, les diu gairebé totes, totes les activitats relacionades amb l'energia. La regulació de les activitats de producció..., diu que vostè pot regular activitats de producció, eh?, emmagatzematge i transport. I després diu que vostè també podria, perquè el Govern de la Generalitat també pot –aquí ho diu, article 133–..., la regulació de l'activitat de distribució d'energia. I després diu que el foment i la gestió de les energies renovables i de l'eficiència energètica. I per últim encara, per si no n'hi havia prou –que jo crec que és redundant, però ho torno a dir–, diu: «La Generalitat participa en la regulació i la planificació d'àmbit estatal del sector de l'energia que afecti el territori de Catalunya.»

I una regulació com la del Decret 1/2012, per exemple, que afecta tant les energies renovables que fa que sigui impossible que hi hagi activitat en aquest camp, inversions en aquest camp a Catalunya, a vostè li devia passar per alt, o li van dir que callés. I els diputats de Convergència i Unió no s'hi van oposar; es van abstenir, recordo. I això ha limitat i limita encara avui el que és un sector que *per se* ja és un sector industrial molt important i que al mateix temps és una infraestructura més. Jo considero sempre l'energia com una infraestructura.

Bé, doncs, vostè, de tot això, res de res. Vostè incompleix la promesa que va fer com a conseller d'observar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I no ens podrà acusar d'irresponsables, eh?, perquè ens ha estat un any i mig dient: «Espereu que aprovem el Pla d'energia de Catalunya i canvi climàtic.» I nosaltres hem esperat; però el que no esperàvem era tanta subordinació i tanta renúncia, tanta desídia, si m'ho permet, eh?, tant menyspreu per les institucions com el Parlament de Catalunya. Vostè no ha volgut discutir aquest Pla de l'energia, que durarà uns anys quan s'aprovi en aquesta cambra, amb llum i taquígrafs.

I el senyor Fernández Teixidó ens truca un dia, mig d'amagat, i diu: «Per què no fem una reunió el 25 de juny?» El dia 19 s'haurà acabat el termini per presentar alegacions a aquest Pla de l'energia, eh? Li vaig dir: «Bé, però em sembla que no et correspon a tu» –perdó–, «li correspondria al conseller». I ahir, a cuitacorrents, ahir, fa vint-i-quatre hores, el seu cap de Relacions Institucionals diu: «Reunió per parlar urgentment, i vindrà el conseller.» Devien dir: «Home, demà a la interpellació potser que no els donem aquesta arma, no?, aquesta excusa.» Doncs, un menyspreu per al Parlament, si m'ho permet, conseller. I no esperàvem

tanta incompetència, en el doble sentit –ja m'ho permetrà i em perdonarà–: en la seva personal, i també per l'absència d'ús de les competències que abans esmentava que li atorga l'Estatut d'autonomia.

Mentrestant han anat marejant la perdiu. Hem fet comissions de tot tipus –així ens veiem millor. Hem fet comissions en què Convergència i Unió i vostè mateix ens han anat presentant alguna distracció, diguem-ne, no? L'última va ser ja coronada, que diuen al meu poble, eh?: la de posar-nos un powerpoint sobre el que era l'Icaen. Ens vam distreure, però la veritat és que no calia, conseller; tenim coses molt més importants a discutir sobre els temes d'energia. Un dia parlen de l'Icaen, l'altre retiren una proposta de resolució que volia controlar les nuclears catalanes... Per cert, em sembla que la recuperarem, la copiarem literalment i ens la farem nostra, si no ens cobren drets d'autor, perquè estava bé. No sabem per què la van retirar; devien dir: «No os pongáis con esto» a sis-cents quilòmetres de distància.

Un dia ens diu vostè que a Tarragona hi haurà una multinacional que fabricarà bateries per als cotxes elèctrics, per als vehicles elèctrics... Ja ho ha dit dues vegades, i sembla que la multinacional aquesta no ho vol publicar encara, però, en fi, vostè de tant en tant té algun lapsus, algun excés verbal, perquè vol anunciar coses noves que encara no estan prou madures, em sembla. No diré ni el nom, perquè vostè el diu, i em sembla que per prudència vostè no l'hauria de dir.

L'altra, en ocasió d'una comissió que fem per parlar dels incendis, conjunta amb compareixença dels consellers d'Agricultura i d'Interior, i ens assabentem que hi ha un pla a punt de sortir de cent cinquanta plantes de biomassa a Catalunya. Hem demanat ràpidament la compareixença del conseller que ho va dir, eh? I, en fi, ja li puc dir que en principi hi estarem d'acord, eh?, però no li sembla que són massa coses inconnexes, massa saltar d'aquí cap allà...?

L'última: ahir el conseller Recoder fa unes declaracions –o li atribueixen unes declaracions, perquè és una nota de premsa, no li ho he sentit a ell encara–, que diu que està preparant una llei de canvi climàtic. Però no havíem quedat, cada vegada que parlàvem, les poquetes vegades que hem parlat amb vostè del Pla de l'energia i canvi climàtic, que això ja estava contingut i resolts en aquest Pla de l'energia i de canvi climàtic, conseller? Per això presentem aquesta interpellació, sap?, perquè estem davant d'un greu problema que el Govern no afronta a Catalunya. No caldria que li ho descrigués, perquè ja és prou gruixut, no?, però em temo que després d'un any i mig vostè encara no ho ha acabat de copsar: l'energia és un dels principals problemes de la humanitat, que genera guerres al voltant de l'energia. Per cert, guerres sobre les energies brutes i finites, principalment sobre els fòssils. Encara no he vist cap guerra sobre les energies renovables. Però genera guerres, genera molts conflictes. I nosaltres tenim un greu problema a Catalunya del qual vostè no s'ocupa.

El Govern no parla mai d'energia. Miri, vol fer una prova? Vostè agafi el buscador més habitual, qualsevol

dels buscadors que hi ha a internet, i posi el nom d'un president d'un govern o d'un ministre i al costat la paraula «energia», i li sortiran des de Guinea –jo he fet la prova, eh?, li parlo de països que estan comprovats– fins a la Xina, fins als Estats Units, fins a Espanya, França, el que sigui, li sortirà un munt de referències recents; si vostè posa el nom d'Artur Mas o de Xavier Mena, no surt re. Alguna cosa..., alguna tímida referència a alguna activitat de les que han fet..., darrerament el pla d'energia surt una miqueta..., però vostès no parlen, no lideren, no ho fan amb sentit de país, no tenen sentit de país pel que fa a l'energia.

I nosaltres som més dependents que gairebé cap altre país del planeta: 96 per cent de fòssils i nuclears, que els hem d'importar, eh?, combustible i tecnologia. I combustible i tecnologia les renovables no caldria. En fi, la tecnologia estem a punt de perdre-la, si continuem així, perquè vostès disminueixen el que són els recursos destinats a la investigació.

Nosaltres patim agressions o invasions de les nostres competències, en fi..., i vostès continuen renunciant, renunciant i... On és la seva frase, que va repetir unes quantes vegades al començament de la legislatura, conseller, que buscava la independència energètica de Catalunya? Ja fa mesos que no la hi sentim, perquè cada vegada som més dependents.

Per tant, ara han presentat un pla d'energia i canvi climàtic, que ja el discutirem en privat –sembla que no hi haurà llums ni taquígrafs– el dia 25, perquè no serà en comissió, sinó en una reunió, no sabem a on; un pla poc ambiciós, un pla incomplible o irrealitzable mentre duri el Decret 1/2012 del Govern de Madrid.

Però aquí passen moltes coses cada dia, sap? Els diaris contínuament publiquen notícies. Només els d'avui: «Indústria està fora de termini per pujar la tarifa elèctrica.» Ha parlat mai, vostè, de la tarifa elèctrica, conseller? «Competència imposa una sanció a Endesa de 5 milions.» Al febrer va ser a Iberdrola, de 10. Això són també diners per abusos no només als espanyols de fora de Catalunya, eh?, sinó també als catalans. Diu alguna cosa vostè sobre aquests abusos? Protegeixen els consumidors? Als ajuntaments que tenen conflictes amb les elèctriques els ajuden? Fan alguna cosa? Avui me n'he assabentat: a l'Ajuntament de l'Albiol, li reclama no sé quants milions Endesa per un plet. El podrà ajudar, vostè, conseller?

«Les empreses eòliques temen retalls retroactius.» D'avui, també, eh? Tot això és d'avui. Avui vostè hauria de fer una compareixença parlant d'aquests temes –d'aquests temes–; hauria de sortir cada dia opinant, explicant als ciutadans què és el que pensa. Un altre: «L'OMS conclou que el fum del dièsel causa càncer de pulmó.» L'OMS. No ho dic jo, eh?, perquè si ho diem nosaltres, els de l'esquerra, quan fem alguna qüestió sobre la contaminació i tal, diuen que som uns exagerats. La darrera: «Els científics asseguren a la revista *Nature* que el col·lapse planetari és imminent.» I posen també l'energia com un dels factors determinants d'aquestes qüestions.

Conseller, estem molt malament, i estem malament no perquè la situació del planeta i de Catalunya sigui

la que és i que estiguem en crisi, sinó també perquè vostè amb la seva inacció agreuja la situació. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El que cal és ambició de país –i acaba, vicepresident–, valentia, fer prevaldre els interessos dels catalans, superant les pressions, que hi són, perquè a tota activitat econòmica –i aquesta ho és, i molt important– hi són, i dissenyar el que ha de ser una política de país, amb els instruments adequats i amb valentia.

Moltes gràcies, vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Té la paraula l'honorable conseller Francesc Xavier Mena, en nom del Govern.

El conseller d'Empresa i Ocupació

President... Senyor diputat, jo em pensava que m'interpellaria sobre política energètica, però, vostè mateix ho ha definit, m'ha interpellat sobre, literalment, ha dit, «saltar d'aquí cap allà». Jo no li respondré saltant d'aquí cap allà; jo li respondré amb una visió moderna, perquè fins i tot durant la seva interpellació m'he estat plantejant si estàvem al segle XXI i a 2012. Perquè és que l'aproximació que ha fet al tema de l'energia, perdoni que li ho digui així, eh?, és molt carrinclona, és de temps passats. Bé. Vostè mateix ho diu en un article del 2008, que deia: «Tal, tal..., Espanya» –es referia a l'Estat– «és excendentària en energia elèctrica des de fa quatre anys.» Això és una visió molt antiga –molt antiga.

Miri, senyor diputat..., que, per cert –per cert–, deixi'm que li ho digui. L'altre dia en el Consell Assessor de l'Icaen –ara no esmentaré el llistat del Consell Assessor de l'Icaen– els vaig preguntar, a cada un d'ells, tots prestigiosos experts en la matèria que ens ocupa, què n'opinaven, de la proposta d'un diputat del Parlament de Catalunya de suprimir l'Icaen. Li remetré l'acta perquè vegi què n'opinen, de la seva proposta.

L'entitat que tenim per afavorir la principal font energètica del país, la qual vostè ni ha esmentat, l'estalvi i l'eficiència energètica –vostè en deu minuts ni ha esmentat la primera font d'energia que tenim: l'estalvi i l'eficiència energètica–, vostè se'l vol carregar. Vostè diu que suprimir-lo. No criticar si es fa pitjor o millor, no, no, que l'Icaen, fora! Perquè l'estalvi i l'eficiència energètica, si no mereixen ni, en deu minuts, un esment, doncs, fora.

Però fixi's quina visió carrinclona té del món de l'energia, escolti, l'energia avui, any 2012 –no la visió antiga que vostè té, sinó any 2012, segle XXI–, no planteja la qüestió com una autarquia. Això són temps passats; potser són els seus temps, però no els de Catalunya. Catalunya no vol seguir sent una illa energètica. Per tant, no pot parlar... Escolti, és que, a més a més, coincideix amb la postura del Partit Popular avui dia a Madrid. Miri per on. Es toca en el País Basc... Ara que tinc una reunió demà passat..., demà, demà la tinc, amb el Bernabé Unda, amb el conseller socialista d'Energia del País Basc, per parlar d'energia, perquè

constituïm el *hub* gasista on es fixaran els preus de referència del sud d'Europa, igual que Zeebrugge, a Bèlgica, i ho hem constituït els bascos i nosaltres. Nosaltres, amb l'Icaen, hi participem amb un 5 per cent; ells, com van anar per davant –perquè el Govern tripartit en això devia dormir no sé on–, tenen un 6 per cent. Però, en fi, no estem ara per a això.

Escolti, això no és una illa. Però, escolti, si el que volem... Això és com dir: «Una indústria de l'automòbil» –no cal dir..., una– «té un excés de capacitat per atendre el mercat català.» Escolti, nosaltres volem *exportar* energia, com volem exportar cotxes i volem exportar serveis turístics. Aquesta és la visió moderna de l'energia: lligada al món de la indústria i oberta al món. És per això que estem treballant..., a vostè tampoc li importa, això, perquè, com té la visió autàrquica, tot el tema de la interconnexió europea no li importa.

En deu minuts tampoc ha parlat del segon tema cabdal energètic a Catalunya. No ha parlat de la primera font energètica, que és l'estalvi i eficiència energètica, i no em parla de la interconnexió europea, perquè té una mentalitat autàrquica, carrinclona, antiga, rovellada. Interconnexió elèctrica, línia de quatre-cents quilovolts, seixanta-cinc quilòmetres, que el 2014 permetrà duplicar la capacitat d'intercanvi; no com ara, que tenim, re, 6 per cent. Fixi's, la Unió Europea recomana el 10 per cent, i nosaltres, amb tota aquesta gran inversió que fa una companyia, Red Eléctrica, arribarem al 6 per cent.

Interconnexió gasística. Això trigarà uns quants anys més pel problema que tenim, no amb el Medgaz, que ja hi és, sinó amb el Midcat. I mentrestant anem afavorint la inversió en el moll de l'Energia, perquè, via bucs metaners, perquè això del gas no ve només amb gasoductes –li ho explico per si no està posat tampoc al dia en això–, es liqua en origen, ve un buc metaner i es regasifica aquí. I ja no ve només d'Algèria, eh?; ara ve d'Egipte, i ve Trinitat i Tobago, i ve de Qatar, ve de Nigèria, etcètera. Per què? Perquè volem exportar –volem exportar. I també importar, en el cas que sigui necessari. Però volem obrir-nos al món. L'energia no és una cosa que puguem parlar... Vostè parla: «És excedentària.» Què és això d'excedentària? Què vol dir? Escolti, un article escrit per vostè el 16 de maig del 2008 a *El País*. Repassi les seves coses... Potser ha canviat d'idea i aleshores li agrairé que hagi vingut a una visió moderna de les coses.

Escolti, per altra banda, no només ha de ser una indústria com una altra, un sector com un altre, obert al món, com el turisme, com l'automòbil, sinó que a més a més va imbricat amb la indústria –amb la indústria. I aquesta és l'altra qüestió clau. Ara li parlaré de la nostra postura, diu, respecte al PP, i ja veurà que, amb relació al Reial decret 1/2012, que ens hi vam abstenir, i li diré per què, i el 13, que vostè no ha esmentat, que vam dir que no, i ara veurem el que traurà el ministeri ara, diuen que al juny, ja ho veurem: ni molt menys de dependència. Fixi's, la visió que tenim nosaltres. Nosaltres creiem que la indústria a Catalunya, per ser competitiva, ha de tenir uns costos d'energia equiparables amb els seus competidors.

Ara li parlo de seguida del tema de la cogeneració, del tema de la interruptibilitat. Escolti, per què no parlem amb una visió moderna del que és l'energia, de la competitivitat industrial, i, per exemple, parlem del model alemany. Escolti, el model alemany, la indústria alemanya paga menys cost de l'energia que la catalana. Per què? Ah!, perquè tenen un model diferent del nostre. Ells, com saben molt bé, la seva indústria de l'automòbil, la siderúrgica, etcètera, alemanya, que competeix i competeix molt bé, paga només, per parlar en termes nostres, el preu del règim ordinari. El règim especial va via pressupostos generals de l'Estat o via tarifa domèstica. Aquesta és la qüestió que hauríem de discutir aquí.

El Pla de l'energia i canvi climàtic, que està ara sotmès a informació pública, i, per tant, escolti, és que no ha estat ni aprovat pel Govern; és un esborrany; no ha estat aprovat pel Govern. No podem dir que si hem faltat al Parlament..., si no ha estat aprovat pel Govern! Vés a saber al final com serà el document, i, per tant, el que portarem al Parlament. Ara tenim la deferència de convocar-los, a finals de juny, els grups parlamentaris interessats, per comentar l'esborrany, senzillament. Ja s'aprovarà. Escolti, si tenim tot el calendari... I, escolti, serà el Pla energètic i canvi climàtic del món fet amb un període de temps més curt.

Deixi'm que li digui això del dèficit de tarifa. Efectivament, a veure, jo m'hi poso, al meu lloc, que en parlo molt sovint, gairebé en parlo diàriament; estic fent gairebé d'introduïdor d'ambaixadors, perquè és veritat que el ministre..., bé, el ministre i tot l'equip ministerial, no en parla ni amb les companyies..., ni amb les companyies energètiques ni amb les companyies consumidores d'energia. I jo la veritat és que en això no em puc queixar, perquè sempre que li ho he demanat m'ha rebut i quan ell m'ha deixat, jo també hi he estat, aquí o allà. I, escolti'm, jo no m'hi vull posar, en el seu lloc, però és veritat que han heretat 24.000 milions d'euros de dèficit de tarifa, dues terceres parts titulitzades, i, segons sembla, aquest any hi afegiríem 4.000 milions més. I per això s'hi han posat, a donar a tort i a dret.

Decret 1/2012, en el qual el Grup de Convergència i Unió es va abstenir. Volem dir que no. Per què ens vam abstenir? Ens vam abstenir perquè els vam dir: «Escolta, ens abstenim si ens dius» –i és veritat que encara no ho ha dit– «quan finalitza l'horitzó temporal de suspensió del registre de preassignació del ministeri pel que fa referència a primes a renovables, quan»; aquest horitzó temporal. Ja estan passant massa mesos i no està fixant quin és l'horitzó temporal de la suspensió de les primes al registre de preassignació del ministeri. Dos, exclou la cogeneració, que això és competitivitat industrial, la biomassa i l'edifici flotant, és a dir, el projecte Zèfir. I per això va venir l'abstenció, perquè ens va dir que sí, que això ho faria. I jo hi confio, en la seva paraula, i espero que ho faci, que n'exclouï la cogeneració, biomassa i el tema el projecte Zèfir.

El Decret 13/2012, que vostè diu que no. Escolti, si els està fotent unes estocades a les empreses... La tarifa

de distribució la redueix un 13 per cent; la garantia de potència dels cicles combinats del gas, un 13 per cent.

La interruptibilitat. L'altre dia tenia al meu despatx tots els grans consumidors d'energia de Catalunya, que els han tret la interruptibilitat, i no els canvien el model. Com volen que competeixi la indústria de Catalunya amb la de la resta d'Europa si no tenim un model energètic imbricat amb la política industrial? Perquè els del PP, igual que vostè, tenen una visió carrinclona d'això. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., és així. (*Pausa.*) No, no..., no em miri. Vostè i ells, els dos –els dos. Carrinclona. Perquè això és competitivitat industrial, escolti, competitivitat industrial. Aleshores, interruptibilitat, fora.

El carbó. Això no ens afecta, perquè nosaltres ja no explotem carbó. Escolti, deixin ja el carbó!

El tema de passar de la tarifa d'últim recurs al mercat lliure i el tema de l'extrapeninsular –no deu ser perquè el ministre sigui canari, espero que no. I ara sembla que volen posar un impost a la generació, després d'haver apujat la tarifa elèctrica a tothom.

Per tant, si ens vam abstenir en la primera i vam dir que no en la segona, què diu que estem dependents del Partit Popular en el que fa referència al model energètic? Per tant, escolti, ben bé que ha estat una primera part d'una interpellació de saltar d'aquí cap allà. Espero que en aquesta segona i per tant a la rèplica em doni peu a poder parlar d'energia.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, vicepresident. Honorable conseller, no voldria pecar d'ampullós, eh?, però, miri, jo quan corria davant de la policia per cridar... (*veus de fons*) –vostè també; doncs, benvingut, llàstima que no ens vam trobar–, i cridava «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia», li asseguro –li ho asseguro de veritat, eh?– que mai m'hauria pogut imaginar tenir un conseller com vostè, tan peculiar, diguem-ho així.

Vostè em diu que en deu minuts no he parlat d'estalvi ni eficiència. És que, com que vostè no vol venir aquí a discutir, en una comissió com cal, amb llum i taquígrafs i amb un temps més ample..., doncs, aquí, amb deu minuts, hem de fer poca cosa. Jo no he parlat d'estalvi ni d'eficiència? Vostè no ha parlat de nuclear, ni una vegada, ni una sola vegada. Catalunya és el cinquè país del món en potència d'energia nuclear. Tant..., que ho sap? (*Pausa.*) No ho sap, me sembla. Per tot: amb referència al *mix* energètic, a la importància del *mix* energètic, amb relació a la superfície del país i amb relació al nombre d'habitants. Per les tres coses som dels primers del món. I vostè aquí ha sortit, aquí, a donar-me lliçons, i jo no li pretenc donar lliçons... (*Veus de fons.*) Sí, a donar-me lliçons. I sap què li passa? Que vostè avui ha sigut incapaç de contestar aquesta interpellació. I ha vingut amb una resposta

prefabricada dels seus assessors, que han buscat, fins i tot, un article meu de l'any 2008, un article de l'any 2008, conseller, del qual estic molt orgullós, perquè en aquell moment encara tothom parlava que l'Estat espanyol necessitava importar energia. Encara hi ha molta gent que ho diu, entre altres Felipe González. Des de fa un any, ja no ho diu. I per això vaig escriure allò.

Perquè és veritat, o no se n'han assabentat, que som excedentaris d'energia? No se n'ha assabentat? Doncs, només cal que miri el web de Red Eléctrica Española, que avui li certifica com estem de balanç energètic; ho fan trimestre per trimestre, i portem cinc anys en què Espanya és excedentària, i tenim sobrecapacitat de producció i de generació. O no ho sap? I dir això..., no sé quin argument és per contestar una interpellació. Un article del 2008! Escolti, que m'hauria pogut equivocar o que hauria pogut dir coses certes que ara ja no servirien. Perquè vostè sap el que ha passat del 2008 al 2012. I clar que sé el que són l'estalvi i l'eficiència.

Miri, veu?, aquestes «làmpares» d'aquí, aquests llums que tenim aquí, haurien d'estar ja tots canviats. Aquestes dues-centes bombetes que tenim aquí, que són de fa 125 anys; el 2014 farà 125 anys de l'invent d'aquestes bombetes. I l'1 de setembre –senyor vicepresident, podrien prendre'n nota–, l'1 de setembre ja no es podran fabricar ni distribuir. I nosaltres encara les tenim. Miri si anem endarrerits. Que em diu si tenim unes postures antigues i que tenim la mateixa política que el PP? Doncs, la política del PP serà molt respectable, però diferim molt; a les comissions gairebé no votem mai junts. I vostè s'ha fabricat aquí un argument que és incert, que és molt peculiar i molt divertit, però que no té res a veure amb la nostra interpellació.

Tingui més sentit de país, conseller. Fem una política amb el màxim consens possible. Si no sé per què té tant de pànic a venir al Parlament. No sé per què té tan de pànic. Vostè té dos pànics: al Parlament i a la premsa. I al Parlament no vol venir a discutir mai sobre energia. Un dia que venim aquí ho hem de fer cuitacorrents, amb deu minuts, i després, amb aquests deu minuts, «no has dit ni això, ni això, ni això altre». I «l'any 1900...», no, el 2008, ha dit, «el 2008 vas escriure un article...» Quines coses, no? Quina manera de contestar tan peculiar.

Nosaltres volem que hi hagi en la política del Govern, del Govern de Catalunya, del nostre país, una major proximitat amb els sectors i una major proximitat amb l'oposició també, unes ganes de discutir les coses i de parlar-les, perquè estem aquí per ajudar.

Què em diu de la interconnexió? Si nosaltres som els únics que no hem tingut mai dubtes de la interconnexió. Miri vostè les actes i el que va passar els quatre anys anteriors. Vostès tenen gent a dins, en el seu partit, que ha posat molts pals a les rodes, eh? Li ho enviaré, eh?, ja que vostè..., bé, en fi, vostè té serveis que li ho fan; jo ja m'ho faré jo. Però li enviaré, de veritat, les objeccions i les oposicions de gent del partit que li dona suport oposant-se a moltes interconnexions a Catalunya. I què m'explica a mi que jo no sóc partidari de les connexions? I tant que sí! Si sé que és un dels

remeis per a la política energètica del futur, per a un major estalvi, per a una major eficiència en l'ús dels recursos.

Conseller, ens ha decebut. Espero que es mirin –i que li ho digui al grup que li dona suport– amb atenció les propostes que farem per a la moció, que es miri amb atenció les nostres objeccions o suggeriments per enriquir el que és el Pla d'energia. Nosaltres hem vingut aquí amb afany de crítica, perquè creiem que no ho fa bé, però també amb afany constructiu, perquè som partit de govern i sabem les dificultats que hi ha per encarar les dificultats en un tema tan important i en un sector tan important com el de l'energia, que requereix l'esforç de tots.

Vostès no tiraran endavant sols; vostès tenen moltes pressions, conseller. Nosaltres estem disposats a ajudar-los, perquè la política energètica sigui moderna, sigui digna d'aquest país i sigui pensada i duta a terme amb vistes al futur, i no només –i ja acabo, vicepresident– per acabar servint aquells que encara són partidaris de munyir la mamella, eh?, que ja està gairebé seca, de les energies fòssils i nuclears, que ja estan moltes d'elles amortitzades, i a veure si encara en poden treure suc.

Conseller, ens pot dir què pensa dels seixanta anys de les nuclears?

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Abans del torn de rèplica, i per a la seva tranquil·litat, senyor Sabaté, excepte a l'hemicycle i a la zona noble, a la resta de les dependències del Parlament s'han substituït totes les làmpades per raons d'eficiència energètica i només es mantenen en aquests espais per altres raons, que no són purament les d'estalvi energètic i eficiència. (*Remor de veus.*)

Bé, honorable conseller, té el dret del torn de rèplica.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, si m'escolta... Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, no ho sé, pot mirar, si es registra això, el nombre de compareixences, el nombre d'apellacions i de preguntes que he tingut en matèria energètica. Si vol les pot comparar amb el període previ, també; les pot comparar amb el període previ. Però, miri, vaig tenir una compareixença específica sobre nuclear, específica; una d'específica sobre estalvi i eficiència energètica. Específiques: tota la compareixença, nuclear; tota la compareixença, estalvi i eficiència energètica.

Però és que després he tingut un munt d'interpel·lacions, que jo recordi del Partit Popular, que jo recordi d'Iniciativa per Catalunya; el senyor Herrera em va interpel·lar en el seu moment. Recordo preguntes d'Esquerra Republicana de Catalunya; d'Esquerra Unida i Alternativa, diverses. Fins i tot de Solidaritat per la Independència em van preguntar una vegada sobre això. I vostès mateixos m'han preguntat, no fa gaires sessions.

Jo crec que, del ventall d'activitats que té la conselleria, jo crec que l'energia pot ser de les que més, pot ser juntament amb indústria, també amb el tema de l'ocupació. En tot cas un munt de vegades. I encantat de venir aquí, encantat. Sap per què? Perquè jo tinc esperit d'aprenentatge, sí, perquè crec allò que deia Ludwig Wittgenstein: «El que sap un de sol és com si no ho sabés ningú.» I ell advocava per comerciar amb les idees. Si jo vull comerciar amb les idees. Per què creu que vaig entrar... –que, per cert, me les escric jo, eh?, amb la meua lletra, no me les prepara ningú, no me les prepara ningú, me les preparo jo–, per què vaig anar a l'article de l'any 2008? Amb esperit d'aprenentatge! Frustrat –frustrat–, igual que em frusto amb aquesta interpellació, perquè vostè, malgrat que jo ja li he dit «escolti, posi's al dia –posi's al dia–», doncs, no, insisteix en un concepte caduc de l'energia. Hi insisteixo, és el mateix que tenen avui en dia el ministeri: «Això és una illa, tenim massa capacitat, i per tant hem de reduir capacitat; per tant, fora la interruptibilitat, fora totes les energies renovables, fora tot això. És la mateixa mentalitat: una mentalitat caduca.

El tema d'inversions –el tema d'inversions. Escolti, comunicat per la màxima direcció de Dow Chemical al món –al món–, personalment, acompanyada pel director ara d'Ibèria, perquè s'han ajuntat Catalunya i Portugal, de Dow Chemical. Efectivament, estan invertint en temes de bateries elèctriques fonamentalment per a vehicles comercials, de repartiment; en fi, no li entraré en els detalls, que no és el tema que ens ha d'ocupar aquí.

Tema de la nuclear. Vam tenir una compareixença i li vaig explicar tot, tot el seguit de..., des que estem a govern. I, escolti, és que, com ja ho vam fer aleshores, i vull dir alguna cosa més, no m'hi estaré de tot el procés que l'ANAV i el Consell de Seguretat Nuclear han seguit amb tots els reguladors europeus, l'Ensreg, amb tots els tests o les proves de resistència que han hagut de seguir i algunes més, els *peer-reviews*, i totes les propostes que les centrals d'Ascó i Vandellòs han de fer de millora a curt termini, és a dir, fins a finals d'aquest any 2012, a mitjà termini, el 13 i el 14, o a llarg termini, el 16, pel que fa referència a la millora d'un seguit de qüestions. Ja ho vam parlar en aquell moment, ja ho vam parlar. I és veritat, l'energia nuclear té ara quaranta anys de vida. Ja ho veurem, ja ho veurem si el ministre, a canvi probablement d'un cànon, n'allarga la vida, igual que, per cert, als Estats Units –igual que, per cert, als Estats Units.

No, jo no hi seré, dintre de seixanta anys, no hi seré –no hi seré. I, per tant, jo el que haig de fer és la gestió d'ara de cara a futur. Escolti, seixanta anys als Estats Units –jo no ho defensaré–, seixanta anys! I al Japó, igual... (*Veus de fons.*) I ja ho veurem quan arribin les calor de l'estiu al Japó, ja veurem què faran –ja veurem què faran. (*Remor de veus.*) Però escolti... (*Algú diu: «Estan tancades.»*) No, no, però ja ho veurem, quan arribi la calor, aquella calor enganxosa que fa a Tòquio, ja veurem si no obriran... O què faran? Cremaran carbó? O hi portaran gas líquid? Perquè lògicament l'aire condicionat a Tòquio, ara, els propers mesos, va..., bé a Tòquio i a tot el Japó.

Escolti, miri, jo, la seva interpellació, ja li ho dic, m'ha semblat al començament que sentia allò del Julio Iglesias, allò de «soy un truhan, soy un señor», però, al final, de veritat, senyor Sabaté, li he sentit els «Angelitos negros» de l'Antonio Machín, eh?, però així de lluny ens n'hem anat. (*Remor de veus.*)

El Pla energètic és un pla a 2020 –és un pla a 2020. Recorda allò de l'Epi i el Blas: a prop, lluny, a prop, lluny. Decret 1/2013..., decret 13/2012, perdó; decret 1/2012, decret 13/2012. Escolti, això té un horitzó temporal. Encara no sabem quan –malament–, però no arribarà al 2020! Nosaltres estem fent horitzó 2020! Una cosa és el curt termini, una altra cosa és el llarg termini. Tinguem-ho present.

I recordi, senyor Sabaté, que, amb aquesta cosa que és l'hemeroteca, quan vostè era delegat del Govern de la Generalitat al Camp de Tarragona, al Canal Reus, transcripció literal, 12 de març del 2009, parlant de l'energia nuclear, deia: «No comporta cap mena de perill i genera molts llocs de treballs, genera investigació i genera molt de valor afegit.» Déu n'hi do, l'*updating* que hem fet avui parlant d'energia en aquest Parlament.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Comencem amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat ciutadana (tram. 310-00242/09)

La primera pregunta a respondre en el Ple és sobre les polítiques de seguretat ciutadana. La formula l'honorable senyor Joaquim Llena, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Voldria aprofitar per expressar el suport i l'agraïment del Grup Parla-

mentari Socialista a tots aquells que han treballat per fer possible l'extinció de l'incendi de l'Alt Penedès - Garraf, i ho fem en la seva persona, conseller.

En els darrers dies hem tingut coneixement de dos documents: l'informe sobre drets humans elaborat pel Govern dels Estats Units i l'informe de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona. En els dos documents, referits a l'any 2011, Catalunya apareix com un exemple d'actuacions policials poc respectuoses amb la legalitat pròpia d'un estat de dret.

Quina valoració en fa el conseller d'Interior?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, són dos documents, alguns dels que es produeixen cada any, com l'informe dels Estats Units. Ja hem donat la nostra opinió i hem fet arribar al consolat la incomprensió que es pugui fer un informe tan poc contrastat.

I, d'altra banda, l'informe que vostè esmenta sobre..., un observatori, és una entitat més que, en definitiva, mostra la seva opinió i la seva conformitat o disconformitat amb les polítiques del Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies. Conseller, si vol hi podem afegir l'informe l'Amnistia Internacional del 2011. Ens amoïna que ens vegin com un país en el qual hi ha una involució democràtica. Ens amoïna la imatge de Catalunya, i especialment la de Barcelona, com un referent de desordre públic i de la violència urbana. Imatges que han donat la volta al món gràcies a les seves errades en els dispositius per garantir la seguretat i l'ordre públic. Ja és ben curiós i, d'altra banda, habitual: vaga general a tot Espanya i a altres països de la Unió Europea, però a les portades nacionals i internacionals, malauradament, Barcelona. Exactament el mateix que fa un any: acampats a tot l'Estat espanyol del moviment del 15-M, però la notícia a tot el món, el desallotjament de plaça Catalunya.

Ens amoïna la imatge, però sobretot ens amoïna i ens preocupa la realitat: més morts a les nostres carreteres, més víctimes de violència masclista, més robatoris amb violència, més hectàrees cremades de bosc en cinc mesos que en els darrers quatre anys. Els resultats, conseller, no avalen la seva feina, com tampoc ho fa la seva gestió de personal; vostè ha aconseguit fer enfadar tothom: mossos, bombers, voluntaris de protecció civil...

Davant de tot això nosaltres no podem dir que tot és culpa del conseller, i no ho diem, com vostè tampoc es pot conformar dient que l'estrès i la crisi són els culpables de l'increment dels accidents i de la violència, i que, com diu la cançó, al meu país no hi sap ploure.

Conseller, és conscient del que fins ara havien estat errades i ocurrences, amb les seves darreres actuacions –vaga general, pàgina web de suport ciutadà, detencions en les quals, de fet, s'ha aplicat la Llei antiterrorista–, vostè ha traspassat la línia vermella i ha vulnerat drets bàsics de la ciutadania? És conscient que aquests mateixos informes l'any 2012...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Joaquim Llena i Cortina

...seran duríssims per a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Nosaltres no hem hagut de suspendre una cimera europea i no hem deixat pintar de color rosa els Mossos d'Esquadra. Els darrers dos anys els delictes i les faltes a Catalunya s'han reduït un 5 per cent.

D'altra banda, deixi'm que li digui que la nostra política de seguretat, si és d'això del que volia parlar i no d'anècdotes, és coherent amb els principis que defensa. I aquests principis són la coresponsabilització en la seguretat, l'eficiència sense la perdició d'eficàcia, el foment del civisme com a base relacional i el rebuig i la superació de la cultura de la impunitat. Tot això, evidentment, amb un únic objectiu, que és la defensa dels drets individuals.

Sé que això pot no agradar a aquells que creuen que els ciutadans i les organitzacions no han de fer res en matèria de seguretat, només actuar de víctimes. Nosaltres, però, no hi estem d'acord; creiem i defensem que l'acció policial s'ha de complementar amb un nivell exigible d'autoprotecció i de col·laboració ciutadana.

Tampoc agradarà a aquells que creuen que la millora de la qualitat es fa només abocant-hi més i més diners. Nosaltres, en canvi, creiem que la qualitat de debò s'obté mitjançant l'eficiència, l'optimització de l'ús dels recursos i l'exercici de la professionalitat dels membres del cos.

Tampoc agradarà a aquells que creuen que a l'espai públic, com que és de tothom, cadascú hi pot fer allò que vulgui. Nosaltres creiem que l'espai públic, justament perquè és de tothom, cadascú no pot fer el que vulgui, sinó allò que és compatible amb el respecte als altres i amb la preservació del mateix espai. No es pot condemnar la violència i disculpar els violents.

No agradarà tampoc a aquells que creuen que perquè són qui són no han de donar compte a ningú del que fan. Ben altrament, nosaltres sostenim que cadascú ha de ser responsable dels seus actes i que, si aquests són il·lícits, han de rebre la sanció corresponent.

En definitiva, la nostra política de seguretat està destinada a protegir els drets individuals de tots els ciutadans, sense donar més importància a la defensa dels drets dels transgressors que a la defensa dels drets dels transgredits. I això com es materialitza? Som els primers interessats a explicar-ho i donar-ne compte a la societat i a aquest Parlament, per això ja he comparegut deu vegades en la Comissió d'Interior; ho tornaré a fer aquest mateix mes, i mitja dotzena més de sol·licitades.

És evident que aquests temes donen per molt i els debatem àmpliament. Per això, senyor diputat, li dic que és sorprenent que encara es vulguin tocar amb un instrument de control del Govern de cinc minuts. Vistes les oportunitats que el diputat ha tingut i tindrà per debatre...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...extensament aquests temes, costa d'entendre que voler-los tractar en cinc minuts obeeixi a una voluntat d'aclarir-los i d'aprofundir sobre la qüestió.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'aplicació de la reforma laboral.

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la reforma laboral (tram. 310-00243/09)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Collboni, del Grup Parlamentari Socialista.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Conseller Mena, la reforma laboral està vigent des de febrer d'enguany. El meu grup, amb d'altres, vam voler enviar-la al Tribunal Constitucional després que el Consell de Garanties hi apreciés punts d'inconstitucionalitat. Vostès i el Partit Popular s'hi van oposar, segons vostès, perquè el problema fonamental era el competencial i això es resoldria a la tramitació a les Corts.

Cinc mesos després, li volem demanar quins són els efectes que sobre el nostre mercat de treball té la reforma laboral i quin paper està jugant el Govern i el seu grup a la tramitació a les Corts.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta. Senyor diputat, no s'equivoqui, el problema essencial per a aquest conseller és l'atur, no problemes competencials. Un atur massa elevat que ja ve de lluny i molt particularment el dels joves.

Escolti, vostès van tenir responsabilitats, però potser haurem d'aplicar allò que deia l'Einstein: «Si vols resultats diferents, no facin sempre el mateix.» Tant de bo hi hagués hagut un pacte social entre patronals i sindicats que hagués encarrilat aquest tema, però es va haver d'anar, a instàncies del Govern central, al Reial decret llei 3/2012, de reforma laboral, i en tot cas –en tot cas–, una reforma de tant calat requereix més temps per saber els resultats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Conseller, va haver-hi un acord social a Catalunya; era l'Acord Interprofessional de Catalunya III, que vostès, donant suport a aquesta reforma laboral, buidaran de competències en desnaturalitzar la negociació col·lectiva. I, efectivament, el problema és el nombre d'aturats.

I justament un dels efectes d'aquesta reforma laboral ha estat incrementar l'atur, 630.000 aturats a Catalunya, el pitjor mes de maig en quinze anys, una baixada de sous prevista del 2,5 per cent, producte del trencament de l'equilibri que suposa aquesta reforma laboral, i uns contractes indefinits que no pugen, malgrat les esperances que hi havien dipositat.

Pel que fa a la tramitació a les Corts, hem de dir que les esmenes que vostès han proposat només fan que agreujar des del punt de vista dels drets socials –agreujar des del punt de vista dels drets socials– la reforma laboral. I des del punt de vista competencial, aquesta gran cortina de fum que aquest Govern té per costum construir quan es tracta d'amagar la coincidència amb el model social que té amb el PP, no han aconseguit grans avenços, senzillament salvar algunes polítiques actives d'ocupació que, per cent, les salven a Madrid per retallar-les aquí. I no han aconseguit que la Generalitat sigui autoritat laboral; l'han convertit amb aquesta reforma en un mer òrgan consultiu, no decisiu. I això vostè sap que és un instrument de primer nivell per fer polítiques proactives industrials per rescatar empreses i per –per exemple, aquesta mateixa tarda– donar solució al comitè d'empresa de la Derbi que està reunit en el seu departament.

Senyor conseller, les aportacions que Convergència ha fet a la tramitació de la reforma laboral són empitjorar des del punt de vista dels drets i obtenir avenços pírrics pel que fa a les competències. I si és així i aquells articles que el Consell de Garanties va considerar inconstitucionals, si no s'han canviat i, a més, s'han empitjorat...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Jaume Collboni Cuadrado

...què farà el Govern de Catalunya si l'oposició torna a plantejar un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta reforma laboral?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, vam dir davant de la reforma laboral que ens sonava bé la música, però que volíem veure la lletra petita. Miri, la música de la qual veníem era un marc de relacions laborals que el que feia era resoldre els problemes acomiadant els treballadors –òbviament, amb la indemnització corresponent– i destruint el teixit industrial. D'aquí venim, dels anys 2008, 2009, 2010.

Nosaltres per què vam optar? Vam optar per una música que la podríem concretar amb aquest terme europeu de la flexiseguretat, és a dir, facilitar la modificació de condicions internes pactades, òbviament –casos com Nissan, per exemple–, que inclou el que sigui, la jornada, el salari i allò que pactin les parts i, per tant, adaptar-se –adaptar-se– intentant salvar el teixit industrial i els llocs de treball.

D'altra banda, em diu la qüestió de la lletra, en definitiva, de les competències. Òbviament que vam llegir molt atentament el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i creiem que hem aconseguit reorientar la totalitat d'aquelles qüestions que consideràvem. Molt particularment vostè fa referència a l'autorització administrativa prèvia dels expedients de regulació d'ocupació que abans tenia l'autoritat laboral i que, per cert, era una font de dilacions, de conflictes, de recursos contra aquesta autoritat laboral. Però, miri, la cosa es resumeix molt senzillament: l'únic –l'únic– marc de relacions laborals, l'únic país que tenia l'autorització prèvia administrativa dels expedients de regulació d'ocupació, tal com nosaltres, era Grècia –era Grècia. Miri, el seu model, senyor diputat, deu ser Grècia. El meu model és el marc de relacions laborals i l'economia de països com Holanda o com Àustria, que tenen una taxa d'atur inferior al 5 per cent.

D'això es tracta, de la música i la lletra per millorar la competitivitat de les empreses...

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre les compensacions
per la prohibició de les corrides de toros
(tram. 310-00244/09)

La pregunta següent és sobre les compensacions per la prohibició de les corrides de toros. La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. *Honorable conseller*, el pasado mes de julio de 2010 este Parlamento, con el apoyo de Convergència i Unió, de Iniciativa per Catalunya y algunos diputados del PSC y de Esquerra Republicana, decidió que había que indemnizar a aquellas personas afectadas por la prohibición de las corridas de toros en Cataluña. En cambio, otros partidos como Ciudadans votamos en contra de esa indemnización y en contra de aquella prohibición.

Hoy sabemos por los medos de comunicación que los afectados por esa prohibición ya han trasladado al Gobierno un informe en el que solicitan ya el estudio para el pago de esas indemnizaciones. Algunos de los estudios publicados hablan de entre 300 y 450 millones de euros, en este caso por la indemnización por aquella prohibición. Es decir, que la factura de la prohibición, la fiesta de la identidad la empezamos a pagar en 2013.

Honorable conseller, nos gustaría saber qué opina usted como *conseller*, si es el *conseller* de Economía quien nos contesta, y si no a quien «pertoque», qué opina usted de esa indemnización, cuánto baraja el Gobierno, se han reunido con las personas afectadas y, desde luego, cómo piensan hacer cargo y hacer frente a esa indemnización en plena crisis, en plenos recortes, cuando ustedes están recortando servicios esenciales, mientras hay que pagar ahora la factura de la identidad.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta. Senyor diputat, en aquest tema el Govern està actuant amb criteris d'estricta legalitat. La Llei 28/2010 va disposar que el Govern hauria d'establir les indemnitzacions corresponents a les resolucions preses en la llei.

Seguint la llei, el 6 de març del 2012 es va resoldre iniciar el procediment per les peticions per part dels possibles damnificats. Hi ha un període d'aplicació del procediment de responsabilitat patrimonial, hi ha un període d'un any, que és tot aquest any 2012, per presentar les peticions corresponents i cada una d'elles es resoldrà en un període de sis mesos. Encara no han

passat aquests sis mesos per a cap d'elles i, per tant, encara no hi ha cap resolució.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. En cualquier caso, *conseller*, si usted no nos quiere dar cifras de lo que baraja el Gobierno, las únicas cifras que están encima de la mesa son estos estudios presentados, que hablan de entre 300 y 450 millones de euros. Desde luego que espero que este Gobierno nos diga a todos los catalanes cuánto hay que pagar de factura, porque esa factura, que algunos decidieron pagar a costa de los catalanes, la vamos a pagar con los presupuestos de 2013. En peor momento no podía llegar, desde luego.

Nosotros vamos a pagar, en definitiva, lo que algunos decidieron a base de referéndums. Hace poco veíamos un referéndum surrealista en un pueblo de Extremadura, donde había que escoger entre subvencionar toros o trabajo, y, curiosamente, en esta población escogieron toros. Bueno, pues aquí no ha hecho falta referéndum: aquí ustedes han escogido entre identidad y trabajo, entre identidad y salud, y va a haber que pagar el dinero en identidad; por tanto, en prohibición de toros. La consecuencia de aquella fiesta de la identidad la van a pagar todos los catalanes a costa de sus servicios y a costa de sus impuestos, y esto lo tienen que saber todos los ciudadanos de Cataluña: aquí nada sale gratis, sus delirios identitarios también los pagan los catalanes; y, por tanto, *conseller*, nos hubiera gustado saber qué piensa, de qué cifra está hablando el Gobierno.

Desde luego, nosotros queremos saber de cuánto es esa factura. Nos opusimos a ella, ustedes votaron a favor y, curiosamente, los que querían prohibir también intentaron tapar voces a base de promesas de indemnizaciones. Quizá ustedes también escogieron entre algunos empresarios, y el trabajo y la salud.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, presidenta. Fins aquests moments s'han rebut més de vint peticions diverses de diferents persones i empreses interessades. El procediment i la tramitació se seguirà amb plena normalitat, amb ple compliment de la legalitat, de respecte als drets dels damnificats i de defensa dels interessos dels contribuents. I estigui tranquil, senyor Rivera: estem parlant d'una activitat d'una envergadura econòmica menor i, per tant, les implicacions econòmiques que tindran aquestes tramitacions legals també seran menors. Les xifres que vostè menciona són totalment fantasioses, són les que li deuen interessar a vostè. Quan tot aquest procediment

s'acabi ja sabrà exactament quines són les xifres, però repeteixo que seran menors, perquè l'activitat econòmica era absolutament menor. Però repeteixo que aquest és un procediment que seguim amb estricte compliment de la llei –les lleis s'han de complir, oi, senyor Rivera?–, i per tant arribaran a la seva conclusió, i pot estar vostè ben tranquil.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el curs escolar 2012-2013.

Pregunta

al Govern sobre el curs escolar 2012-2013 (tram. 310-00245/09)

La formula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, aquest és l'últim Ple abans que acabi el curs escolar, i molts pares estan preocupats perquè el seu departament no té les idees clares respecte a l'inici del curs vinent.

Senyora consellera, és l'anunci del recurs d'inconstitucionalitat de l'últim decret sobre educació l'enèsima cortina de fum per tapar la manca d'idees clares i de previsions del Govern de la Generalitat respecte al proper curs escolar?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no li constarà que no –que, de fet, seria la resposta exacta a la pregunta–, perquè crec que es mereix una explicació com a diputat, però comprendrà que en aquests moments dir que el curs pot començar sense tenir idees clares, quan els pares ja han vist l'oferta de places, s'han preinscrit, hem millorat la seva opció; a Barcelona sol, 1.900 pares han millorat l'opció que podien tenir, l'oferta de postobligatòria és més àmplia que l'any passat..., i tot això respon a una voluntat decidida de millorar l'oferta i la política educativa. El Tribunal Constitucional per nosaltres no és una cortina de fum. És una llàstima que hàgim de continuar defensant les nostres competències.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Sí; miri, senyora consellera. Els catalans no entenen que a Espanya hi hagi un govern fent reformes i prenent decisions necessàries per a treure els catalans de

la crisi i, en canvi, la Generalitat es dediqui a crear polèmiques innecessàries i a posar pals a les rodes. És hora de sumar, no de restar; i més, quan es tracta d'ensenyament, on no hi ha res més important que tenir les idees clares i el diàleg sincer.

Però aquest Govern, per no tenir, no té clar ni quan començaran les classes al setembre, ni sap de quantes places disposaran tots els centres, ni sap quins horaris hi haurà el curs vinent. Es planteja la jornada intensiva, i em sembla bé que caminem cap a Europa; però en tot, i donant passes amb peu ferm. No pot ser que es faci tot a última hora, ni tampoc pot ser que no hi hagi un pla radical de conciliació laboral-familiar i una major implantació d'activitats extraescolars.

Els pares, senyora consellera, tampoc saben què passarà amb les carmanyoles –no saben on ni com menjaran els seus fills–, ni saben què passarà amb els barracons –Catalunya és líder en barracons, senyora consellera, i això només pot ser perquè acabar amb ells no és una prioritat d'aquest Govern; això sí, també som líders en delegacions a l'exterior, en empreses públiques ineficients i en nombre d'administracions públiques–, i, finalment, tampoc sabem com pensa reduir el Govern el fracàs escolar. Per tant, en idees i en esforç, molt em temo que aquest Govern suspèn i haurà d'anar a setembre.

A més, senyora consellera, ens agradaria que el Govern de la Generalitat mostrés una mica més de lleialtat, perquè és deslleial aprofitar-se d'un decret aplicant-lo abans que ningú i anant més lluny que ningú –per cert, com van fer amb sanitat– i després treure's les culpes de sobre.

O no han augmentat ja, senyora consellera, la ràtio d'alumnes a les aules? –quina serà la ràtio al batxillerat públic? O no han disminuït ja el nombre d'interins? O no han augmentat ja una hora la jornada lectiva dels docents? O no han reduït ja el pressupost d'infraestructures? O no han pressupostat 200 milions d'euros menys per a les concertades? Aquí l'única idea que tenen clara, senyora consellera, és que els temes identitaris són immunes a les retallades però que, amb el benestar dels catalans, retallen més ràpid i van més lluny que ningú, i després li tiren la culpa als altres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Senyora presidenta, gràcies. Senyor diputat, només hi ha una possible manera d'entendre aquesta nova visió que té, de la política educativa del Govern, el Partit Popular: ser conscients que vostès rebaixaran les aportacions a la Generalitat en matèria educativa pel que fa als programes que ja han dit que no finançarien; que rebaixaran les aportacions en beques, que ja les hem quantificat en 10 milions, pel canvi que posen de notes d'accés als estudiants de grau mitjà, de batxillerat i de grau superior; que és impossible que vostè hagi dit tot el que ha dit si..., només es pot entendre...

sí, sincerament: és impossible dir això si no es vol tenir present que allò que està fet públic, que està a la web del departament, que n'hem informat a les comissions, vostès decideixen fer veure que no existeix.

Vostès han decidit ara, en dos minuts, fer veure que no existeix una programació ofertada, que els pares han pogut fer la preinscripció de primària obligatòria, que està en marxa la de batxillerat i la postobligatòria, que hem fet un esforç pressupostari per créixer, que la defensa de les competències no comporta baixar ni un mil·límetre la guàrdia en la gestió i optimització dels recursos. I vostè, el que ha volgut fer, és desacreditar en nom de no sé quins pares, perquè els pares que han demanat plaça la tenen..., els professors tenen garantit el lloc de treball, hem fet uns increments horaris que garanteixen perfectament la cobertura, i en allò que és competència del Govern central i no ens agrada, com per exemple el tema de la ràtio, hem votat que no al Congrés, perquè no podem recórrer allò que és competent d'una altra administració.

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Vigili les seves competències, que nosaltres ja sabem les nostres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el pagament del deute als ajuntaments.

Pregunta

al Govern sobre el pagament del deute als ajuntaments (tram. 310-00246/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, quina és la previsió del pagament del deute de la Generalitat envers els ajuntaments i els consells comarcals?

Segurament, vicepresidenta, tindrà la temptació de respondre'm que la culpa és de Madrid, del Govern de l'Estat, i que tanquem una època de contrapoders: són els arguments que utilitza habitualment quan parlem d'aquestes qüestions. No li demanem que busqui un culpable imaginari, o el tancament de l'època de contrapoders: el que li demanem que ens digui és si pagarà els 165 milions d'euros, aproximadament, de deutes de la Generalitat de 2011 o d'anys anteriors als ajuntaments –per cert, compromís que havia de fer-se efectiu, primer, abans del dia 15 de juny, i posteriorment durant aquest mes de juny. El que li demanem és que ens digui quan pagarà i quin és l'import del deute amb els municipis més grans. Segons el que s'ha pu-

blicat, afecta una quinzena de municipis i el deute està entorn als 150 milions d'euros. Per què, aquest tracte discriminatori?

El que li demanem, vicepresidenta, és que ens digui quan pagarà els deutes del 2011 i d'anys anteriors a la resta d'administracions locals, com els consells comarcals, que és de gairebé..., entorn als 90 milions d'euros. El que li demanem que ens digui és si retornarà a les diputacions catalanes els 211 milions d'euros en els terminis previstos en el conveni.

I finalment, el que li demanem que ens digui és quin és el deute que té la Generalitat aquest any 2012 amb els ajuntaments i els consells comarcals.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputat, deixi'm que respongui el que cregui convenient, no em condicioni les meves respostes.

Primer de tot, vostè diu que no he de fer esment de l'època de contrapoders, però és que és molt important, la coordinació i la col·laboració entre administracions; és vital, i en aquests moments més que mai. I, per tant, just fruit d'aquesta col·laboració amb les diferents diputacions, el Govern de la Generalitat ha pogut fer efectiu un pla extraordinari d'assistència financera en el món local, amb el qual s'ha pogut pagar el deute reconegut dels diferents departaments de la Generalitat amb els ajuntaments a 31 de desembre del 2011. I per tant, això significa que al 98 per cent dels ajuntaments se'ls ha saldat el 100 per cent del deute. Són 936 ajuntaments. Que és cert que hi ha el 2 per cent dels ajuntaments, que són els onze municipis restants –que, efectivament, són els que tenen un nivell de població més gran–, doncs que..., a aquests se'ls ha pagat una part, 5 milions d'euros. Per què? Perquè també tenen més mecanismes i més facilitats a l'hora de fer efectives aquestes mesures.

Vostè també em preguntava si pensem retornar els diners de les diputacions. Clar que sí. Faltaria més, senyor diputat; faltaria més. I, per tant, no pateixi, que nosaltres farem efectiu el pagament als ajuntaments en el termini –que no s'ha exhaurit, que s'exhaureix a 31 de juny del 2012–, i després, per altra banda, retornarem quan correspongui, quan tenia marcat el conveni, el deute a les diputacions.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Falten quinze dies, vicepresidenta, i només amb coordinació els ajuntaments no

paguen les factures. Vicepresidenta, algunes administracions estan fent grans esforços per ajudar els ajuntaments precisament a això: a poder pagar els seus serveis i les seves factures. Les diputacions catalanes posaven a disposició dels ajuntaments, en el mes d'abril, 211 milions d'euros que corresponen a deutes de la Generalitat. El Govern de l'Estat, a partir del final del mes de maig, posava a disposició dels ajuntaments catalans més de 638 milions d'euros per tal que paguin els seus proveïdors, mesura que comprèn 492 entitats locals.

El Govern de la Generalitat s'està limitant a pagar el que deu als ajuntaments i als consells comarcals tard i malament, i sempre la culpa és dels altres. Vicepresidenta, fa més de setze mesos que són al Govern i ben bé cosa, per no dir res, ha canviat en el món local fruit de la seva gestió de govern. Menys buscar culpables i més solucions per als ajuntaments.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Senyor Calbó, no em deu haver escoltat: jo no he buscat cap culpable, aquí; en absolut. No hi he fet cap esment, en absolut. Però deixi'm que li digui una cosa: miri, vostè se'n recorda, fa un any, que hi havia el debat de quants ajuntaments farien fallida? El Govern de la Generalitat ha estat sempre al costat de tots i cadascun dels ajuntaments, sempre. I els ha acompanyat a l'hora de fer un pla de viabilitat. I els ha acompanyat també, i després ha anat a Madrid a defensar aquells que no havien pogut passar el seu pla d'ajust necessari per fer un crèdit ICO. I ha trobat, i ha parlat, i ha pactat amb el Govern de l'Estat per tal de tenir... (*veus de fons*), per als ajuntaments catalans.

Per tant, escolti, el Govern de la Generalitat fa els deures, està al costat dels ajuntaments, els acompanya en tot aquest procés, i el més important també, a banda de trobar plans de viabilitat, és fer mesures que permetin finançar els seus deutes als ajuntaments amb tot el seu rigor. I això és el que està fent el Departament de Governació...

La presidenta

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta del Govern

...això és el que ha fet durant aquest temps i ho seguirà fent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el segon múltiplex i les emissions de Televisió de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el segon múltiplex i les emissions de Televisió de Catalunya (tram. 310-00237/09)

La formula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, en els darrers mesos s'han anat succeint una sèrie de canvis, de situacions, en el panorama audiovisual del nostre país, influïdes, en certa manera, pel que està passant a l'Estat espanyol: la supressió de la publicitat a Televisió Espanyola; la reforma de la Llei general de comunicació audiovisual per «flexibilitzar la gestió», en diuen –realment, per privatitzar els canals públics de les televisions autonòmiques–; l'objectiu explicitat per la Unió de Televisión Comerciales Asociadas –que els deu sonar: la Uteca– per eliminar també la publicitat a les televisions autonòmiques; la sintonia que vostès han manifestat amb aquell Parlament, el grup que dona suport al Govern, el de Convergència i Unió, i el Govern de la Generalitat, amb el Grup del Partit Popular. Aquí diuen unes coses, a Madrid en diuen unes altres. Però, simptomàticament, a Madrid pacten amb el PP i a Catalunya pacten amb el PP. Aquesta és la realitat.

Però, a més a més, ara s'afegeix a aquest àmbit que la distribució de l'espai radioelèctric –que, com vostès saben, és de competència estatal, almenys fins al dia d'avui– busca alliberar espai radioelèctric de les televisions per assignar-lo a la telefonia mòbil. Aquest és un altre perill que s'observa sobre la televisió al nostre país.

Hi ha una pregunta que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana els formulem, que ens interessa i interessa a bona part dels ciutadans que ens poden estar seguint ara per televisió: el Govern de la Generalitat confirma que no eliminarà cap canal de Televisió de Catalunya?, que TV3 podrà continuar emetent, com fa fins ara, pels cinc canals que té? Segona pregunta: el Govern de la Generalitat no eliminarà el segon múltiplex que té ara disponible?

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Benvolgut diputat, bé, sí que és veritat que a Madrid hi ha hagut un debat, però jo crec que aquest debat no ha afectat en absolut la televisió autonòmica i la nostra televisió. Per tant, jo li diria: escolti, vostè fa esment d'un debat sobre publicitat que hi ha hagut, i d'unes mesures que s'han pres a nivell de la televisió de l'Estat espanyol; però en cap cas això ha afectat, ni el debat ha entrat aquí, al Govern de Catalunya, ni a aquest Parlament, ni hi és en aquest moment.

Per tant, deixi'm que li digui que aquest és un debat a nivell de l'Estat. Deixi'm que li digui el que vostè em pregunta: que el Govern farà el possible i defensarà –com no podia ser d'una altra manera–, davant de l'Estat, la titularitat dels actuals Mux, dels múltiples, i en aquest sentit, doncs, mantenir també l'àmbit de decisió d'assignació d'aquests a Catalunya.

Alhora, també, que el capteniment del Govern és garantir –com pot entendre vostè– al màxim que es mantingui la Televisió de Catalunya com un mirall, com un impuls de la nostra cultura, de la nostra llengua, de la nostra identitat de país, que seguim treballant en un model audiovisual de servei públic que també, alhora, és un motor de la indústria audiovisual i, per tant, manifestar el compromís del Govern de la Generalitat d'augmentar i incrementar encara més el lideratge de la televisió catalana.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Carmel Mòdol i Bresolí

De fet –gràcies, presidenta–, és per preguntar, perquè la resposta no me l'ha donat, honorable consellera. Li he preguntat si es mantindrien els canals i si es mantindria el múltiple. És tan fàcil com dir «sí» o «no». Perquè, sap què passa? Si els canals no es mantenen, un múltiple sobra; la reciprocitat amb IB3 i el Canal 9 és impossible; l'emissió en alta definició no es podrà fer. I això afecta la competència dels nostres canals públics de comunicació. I és responsabilitat d'aquest Govern –de la mateixa manera que ha intervingut en el desenvolupament de la llei i en el control dels mitjans públics del nostre país–, és responsabilitat del Govern treballar per la seua persistència, per la seua expansió.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit.

Carmel Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, consellera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, diputat, ja li he dit que el Govern farà el possible per mantenir i defensar davant l'Estat la titularitat dels actuals dos múltiples. Però vostè em porta el debat a un tema que són els canals, i si es mantindran els diferents canals que hi ha en aquest moment. És que jo no crec que aquest sigui el debat, deixi'm que li ho digui; i l'altre dia en fèiem esment, no? El debat és assegurar que s'incrementi el lideratge en totes les franges d'edat. Vostè veu, cada vegada més, que hi ha molta gent que veu la televisió

per internet. Per tant, escolti, què és el que s'ha de fer? Doncs, escolti, posar la màxima força per tal de tenir uns continguts de qualitat.

I, per tant, ara no és el moment de debatre si més canals, si menys. Per altra banda, deixi'm que li faci una reflexió. No és el Parlament ni és el Govern; en tot cas, és el contracte programa a través del Govern i els òrgans de la corporació catalana, qui han de fer aquest debat, sempre amb l'objectiu de mantenir, de preservar, de millorar el lideratge de la televisió catalana.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les xifres publicades per Eurostat amb relació a la taxa d'abandonament escolar del 2011.

Pregunta

al Govern sobre les xifres publicades per Eurostat amb relació a la taxa d'abandonament escolar del 2011 (tram. 310-00239/09)

La formula la il·lustre senyora Neus Munté, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Neus Munté i Fernández

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, afortunadament la fi de curs també ens aporta alguna bona nota a peu de pàgina. Fa pocs dies hem conegut la publicació de les xifres corresponents a l'any 2011 sobre l'Eurostat, amb relació a la taxa d'abandonament escolar, que mostra una millora tant en el cas de Catalunya, en 3 punts percentuals –del 29 al 26 per cent–, com en l'Estat espanyol, d'un 1,9 per cent.

Lluny de cofoismes –perquè estem lluny encara, i hem de continuar treballant per assolir la mitjana que la Comissió Europea ens marca per a l'any 2015–, sí que val la pena valorar positivament aquesta rebaixa, que ho és, en molt bona part, gràcies a la tasca diària dels professionals dels nostres centres educatius, com també de l'esforç dels nostres alumnes i de les seves famílies.

Sabem, consellera, que l'educació no immunitza del tot contra l'atur, però sí que actua com un potent escut protector. A més formació, tots sabem que més fortalesa davant de la desocupació.

Hi ha altres indicadors igualment interessants, que convé estudiar i treballar, com ho són el nombre d'estudiants a la formació professional inicial –que també s'incrementa, afortunadament–, la continuïtat als estudis postobligatoris o la finalització dels estudis superiors.

Voldríem, en tot cas, consellera, conèixer quina és la valoració que fa el Govern del nostre país al voltant d'aquestes xifres i en quines línies cal continuar treballant per avançar en aquests objectius que la Comissió Europea ens marca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és cert, és veritat: estem arribant a fi de curs, un dels cursos que en els darrers anys podríem destacar-ne que s'ha celebrat amb més normalitat i, a més a més, amb una millora del rendiment educatiu. I aquest és un element important, ateses les circumstàncies i l'esforç que està fent el professorat.

Mirin, és veritat que els indicadors europeus ens permeten no només conèixer la nostra evolució, sinó també poder-nos comparar amb el camí que fan els altres països. I Catalunya, malauradament, estava més mal situada que el conjunt d'Espanya a l'hora de valorar el grau de rendiment que hi havia en la continuació o no dels estudis. Quan nosaltres parlem que l'eix central de la nostra política és la reducció del fracàs escolar, no parlem només de la millora dels rendiments acadèmics a primària i a secundària –que també–, sinó del percentatge a incrementar dels joves que han de continuar estudiant un cop han acabat l'obligatòria.

Perquè se'n faci una idea: el 2009, Catalunya tenia un 31,9 de nois que no continuaven estudiant –nois i noies: jovent, eh?–; a Espanya era 31,2 i l'Europa dels vint-i-set estava situada a 14,4. Ara, en aquests moments, a 2011, no només hem millorat, sinó que s'ha invertit. Qui té una posició més crítica ara és Espanya, amb mig punt: 26,5 i 26 a Catalunya. Per tant, hem reduït d'una manera molt important el nombre d'alumnes que deixaven d'estudiar. I això només es pot explicar pel gran esforç que hem fet en la creació de places a nivell postobligatori. Miri, si el 2010-2011 hi havia una oferta que podia arribar al 83,43 de la població de 16 a 18, ara arriba, la que presentem aquests dies per tal que es puguin matricular els joves, al 92,7.

Per tant, el creixement de la postobligatòria només pot ser realitat si, d'una banda, es millora el rendiment de l'ESO, i poder tenir un alt nombre de graduats que puguin passar al batxillerat o a les formacions professionals i, alhora, provocar un interès major per la continuació dels estudis amb una oferta que estigui més vinculada a la realitat laboral i que, per tant, els pugui inserir laboralment.

Aquestes xifres de l'Eurostat, doncs, demostren que, si hem passat de 31,9 el 2009...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...a enguany un 26 per cent, vol dir que entenem que anem en la línia que volem continuar treballant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les línies estratègiques per a la modernització de l'Administració de justícia.

Pregunta

al Govern sobre les línies estratègiques per a la modernització de l'Administració de justícia (tram. 310-00240/09)

La formula l'Il·lustre senyor Salvador Bordes, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Salvador Bordes i Balcells

Sí; gràcies, presidenta. Honorable consellera de Justícia, era fer-li una pregunta referent a la modernització de l'Administració de la justícia. Consellera, el propassat dia 1 de juny va tenir lloc al Palau de la Generalitat la presentació de les línies estratègiques per a la modernització de l'Administració de la justícia, per part del president i vostè mateixa.

D'altra banda, és sabut que el Departament de Justícia considera prioritari i inajornable aquest gran repte, i és per això que li demano si ens podria indicar quines són aquestes línies estratègiques.

Ens en consten, perquè vostè ja va fer una compareixença a la comissió i, per tant, alguna cosa en sabem. Consellera, voldríem saber si aquest nou pla que es desenvoluparà els propers set anys, que incorpora la implantació de l'oficina judicial, noves tecnologies de comunicació i gestió de la informació, la figura del coordinador i altres que vostè segurament ens podrà ampliar..., i si tot plegat farà de la llei un bon instrument per a millorar l'eficiència i poder donar millor resposta judicial als ciutadans, especialment en els terminis de resolució.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, el Departament de Justícia, durant aquest any i mig, ha estat treballant intensament per poder enllestir un projecte de disseny que significués a la vegada un projecte executiu, directament executable; per tant, adaptable a les modificacions de futur que segur que hi hauran a les lleis processals. Un projecte que es troba absolutament quantificat, però que té la virtut de ser d'implantació flexible i progressiva, que es podrà adaptar a les disponibilitats de caràcter pressupostari que hi hagin en cada moment.

Ara, per tant, enllestit aquest projecte, sabem tot el que s'ha de fer, on s'ha de fer i com s'ha de fer. Un projecte sencer, tot i que parteix de les necessitats de tots i cadascun dels partits judicials que tenim a Catalunya, però que té un sentit únic. S'ha treballat en la transversalització de tasques; en la millor distribució dels recursos humans, començant ja a fer les corresponents relacions de llocs de treball, per primera vegada en l'àmbit de la justícia; en el tema dels edificis i, principalment, en el tema de l'expedient electrònic.

Enllestir aquest projecte ens ha permès la situació que crec que és molt important de, a partir d'ara, no treballar sols. Perquè l'enllestiment d'aquest projecte, espe-

cialment en l'àmbit de l'expedient electrònic, ens permetrà treballar amb altres institucions que tenen els mateixos interessos que nosaltres. Prova d'això és ja el conveni amb el Consell General del Poder Judicial, de col·laboració tecnològica, per treballar conjuntament l'expedient electrònic de futur –per continuar treballant-lo–, que es va signar l'1 de juny passat, i també, d'altra banda, el conjunt d'actuacions que s'estan ja desenvolupant amb el mateix Ministeri de Justícia en aquest sentit.

Així, l'equip de modernització del Ministeri de Justícia s'ha desplaçat ja dues vegades al Departament de Justícia de Catalunya per començar a treballar conjuntament en tots els problemes de compatibilitat i interoperabilitat que hi han a la resta dels territoris de l'Estat i, a partir d'aquí, una vegada solucionats aquests problemes, començar a treballar en el desenvolupament de la resta de l'expedient electrònic conjuntament, amb acords bilaterals i també amb la seu dels òrgans que estableix la llei de noves tecnologies de l'àmbit judicial, la Llei 18/2011; qüestions noves que explicaré en una nova compareixença a la Comissió de Justícia, que vaig demanar ja el propassat 31 de maig, i que espero que es podrà desenvolupar en dates pròximes, en les pròximes setmanes.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els convenis de cooperació interadministrativa en polítiques socials locals i comarcals.

Pregunta

al Govern sobre els convenis de cooperació interadministrativa en polítiques socials locals i comarcals (tram. 310-00241/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Cleries, tots coneixem la importància de la tasca desenvolupada tant pels ajuntaments com pels consells comarcals en els àmbits dels serveis socials bàsics, el benestar social i les polítiques d'igualtat. Aquesta importància, a més a més, encara agafa molta més rellevància en èpoques com les actuals, caracteritzades per una crisi econòmica profunda que afecta molt directament els ciutadans, que són la nostra màxima prioritat, però també els recursos de les diferents administracions.

És per aquest motiu que nosaltres pensem que és més necessari que mai garantir l'estabilitat dels ens locals i comarcals, optimitzar els recursos disponibles, contribuir al desenvolupament d'un sistema més sostenible, i alhora també pensem que és molt important que entre les diferents administracions sumin els esforços. Cal, en definitiva, que, tot i les dificultats, des del Govern de la Generalitat es faci una aposta decidida pel manteniment d'aquests serveis que tenen una incidèn-

cia directa en les persones i en les famílies més vulnerables, en especial els infants, la gent gran, les persones amb discapacitats i els immigrants.

En aquest sentit, aquest grup parlamentari voldria conèixer quina és l'actuació en matèria de polítiques socials locals i comarcals duta a terme pel Departament de Benestar i Família, tant en relació amb els recursos destinats com també amb els mecanismes utilitzats per garantir l'estabilitat i l'assoliment de la necessària cooperació entre les administracions implicades.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com vostè diu, és imprescindible la cooperació en l'àmbit dels serveis socials entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals. Per això, a partir d'un acord amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, hem estat signant tots aquests dies els contractes programa amb tots els ajuntaments i tots els consells comarcals d'arreu del país, uns contractes programa que el que volen és donar estabilitat i continuïtat a aquesta col·laboració entre administracions, a aquesta cooperació. En això hem esmerçat 182 milions i mig d'euros, amb aquesta voluntat de donar aquesta estabilitat a aquests programes. En la línia del que vostè deia, precisament, un dels aspectes que s'han potenciat és la col·laboració en l'àmbit de la lluita contra la pobresa, i en conjunt hi destinem, a aquests conceptes, 13,5 milions d'euros.

També, per una altra banda, tot el que és el servei d'atenció domiciliària; aquest servei d'atenció domiciliària ve dotat amb 72,5 milions d'euros. També hem incorporat al contracte programa per a aquests propers anys, 2012-2015 –que aquesta també jo crec que és una de les forces que té aquest contracte programa–, tot el que fa referència a la lluita contra la violència masclista i i el suport al servei d'informació i atenció a les dones, que, en aquest sentit, s'hi han dedicat 3,5 milions d'euros; i també a l'atenció a la infància i a l'adolescència, amb 15,3 milions d'euros.

On hi ha hagut una reducció –i ho sentim molt–, però, és en l'àmbit de l'atenció a les persones nouvingudes, en els programes de cohesió, perquè el Govern de l'Estat ha deixat la partida però l'ha posat a zero; el fons d'acollida de persones immigrants està a zero. I nosaltres hem mantingut el 50 per cent del que hi havia altres anys, amb 3,8 milions d'euros i, per tant, tot sortint dels pressupostos de la Generalitat, perquè la cohesió social també és una de les nostres prioritats.

I també afegir que, a més a més del contracte programa, estem signant amb quaranta-dos ajuntaments i set consells comarcals plans de desenvolupament comunitari per un import de 2,4 milions d'euros, i en polítiques

de joventut, a través de convenis amb consells comarcals i subvencions, 5,3 milions d'euros. Per tant...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social i Família

...una aposta per posar les persones al centre de l'atenció del nostre departament i del Govern.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el tancament de l'empresa Naturantaix, de la Sénia.

Pregunta

al Govern sobre el tancament de l'empresa Naturantaix, de la Sénia (Montsià)
(tram. 310-00238/09)

La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Conseller, el dia 7 de juny l'empresa Naturantaix, del Grup Antaix, empresa del clúster del moble de la Sénia, presentava concurs de creditors per liquidar l'empresa deixant vuitanta-sis persones més al carrer i uns tres-cents llocs de treball indirecte afectats.

Què pensa fer el Govern davant d'aquest fet, que agreuja encara més la situació socioeconòmica del municipi de la Sénia en particular i de les Terres de l'Ebre en general?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora Hortènsia Grau, l'empresa Antaix –o Naturantaix, el nom mercantil–, com saben, va ser creada fa uns trenta anys per tres socis, que, amb el moble de melamina i amb el bum immobiliari que vam viure, va arribar a facturar 60 milions d'euros i va tenir una plantilla superior als quatre-cents treballadors, sempre en el mercat local, sense exportar. I la crisi immobiliària va colpejar de ple aquesta empresa i tot el sector immobiliari i els associats, com el del moble. I aquesta empresa, Antaix o Naturantaix, va haver de presentar tres expedients de regulació d'ocupació. Senyora Grau, vostè ho deu recordar molt bé perquè aquests tres expedients de regulació d'ocupació es van presentar els anys 2008, 2009 i 2010. I ara ha fet ja concurs voluntari. També és veritat que va tenir problemes de successió familiar i d'un seguit de gestors que no sembla que van fer bé la feina.

Però, bé, sense entrar en el detall de l'empresa, com sap, Catalunya té un clúster de la fusta i el moble que és el primer de l'Estat; ho havia estat el del País Valencià, però ara el primer fabricant i comercialitzador de mobles i exportador de mobles és Catalunya; Catalunya exporta el 29,6 per cent dels mobles del conjunt de l'Estat. I és per això que vam constituir una plataforma del moble, que agrupa fabricants, distribuïdors i també el comerç del moble; justament ahir –casualitats de la vida– vam tenir una reunió en què aquestes empreses, que avui estan exportant i venent competitivament a Itàlia, als Estats Units –per tant, tenim, més que brases, una bona flama al sector del moble, encara–, coincideixen que el que hem de fer és incrementar la competitivitat, millorar la innovació de productes, millorar els canals de comercialització i internacionalitzar-se a través de l'exportació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Conseller, durant el primer trimestre de 2012 l'afiliació a la seguretat social a les Terres de l'Ebre ha baixat un 6,6 en relació amb el 2011, més del doble de la mitjana de Catalunya. La taxa de caiguda d'empreses és, a Terres de l'Ebre, el doble que a Catalunya. Fa un mes el nostre grup li va preguntar sobre quines accions faria el Govern davant de l'SOS que ens feien des de la Sénia per l'alt nivell d'atur, i, conseller, avui estem pitjor.

Aquest és el balanç de la seva política industrial, o bé, millor dit, de l'absència d'aquesta política, que deixa caure l'economia real, l'economia productiva, que ho fia tot a l'emprenedoria, a la innovació i la internacionalització, però sense donar les eines necessàries que la facin possible, quan, per exemple, tanquen el cicle formatiu de la fusta o redueixen les hores de formació per als aturats, això sí, distribuint-les en més cursos perquè sembla que en facin més.

El sector li va demanar un pla Renove específic, un pla de xoc. Es planteja fer-lo, aquest pla? Amb quins recursos? Conseller, vostè ha de liderar la creació d'ocupació, més enllà de rendir-se a les exigències de les grans indústries i dels lobbys, com fa sempre que li preguntem sobre nuclears o en el cas de l'Eurovegass. Imposi exigències, conseller. Ahir signava a Tarragona l'obertura d'una nova tenda Ikea per al 2015; negociï amb Ikea perquè aquesta multinacional la major part del seu producte el compri en el clúster de la Sénia, en el clúster del Montsià. Perquè el seu Govern, a més de parlar d'un pacte fiscal, hauria de mirar cap a dintre i poder fer un pacte per salvar les persones, per salvar el territori. Teníem un pla d'industrialització. Vostès a Madrid van votar perquè aquest pla no continués.

Per tant, conseller, creiem que ha de rectificar, ha de rectificar en aquestes polítiques, perquè no pot ser el doble discurs que sempre fan a les Terres de l'Ebre i després que no hi hagi l'aposta suficient d'aquest Go-

vern perquè les Terres de l'Ebre, a més de les desigualtats econòmiques que pateixen tots els catalans, hagin de patir les desigualtats territorials.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora Grau, com sap, i ho sap molt bé, estem redreçant el conjunt de l'economia de Catalunya, i particularment la de les Terres de l'Ebre, a través d'un pla estratègic. Concretament, pel que fa referència a la Sénia, tenim un pla de col·laboració de les quaranta empreses perquè, a través del Cenfim, del centre tecnològic, innovin. I també –ho sap molt bé perquè en una pregunta li ho vaig explicar– estem en un programa de diversificació econòmica del Montsià en general i de la Sénia en particular, amb plantes de biomassa, energies renovables; en matèria de turisme –tots els programes relacionats amb els ports, la ruta de l'oli, com li vaig explicar en el seu dia–, i també lligat a l'atracció del turisme rus, que rau a la Costa Daurada.

Per tant, hi ha un pla estratègic i estem redreçant l'economia de Terres de l'Ebre, d'allà on ve.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la privatització de Tabasa
i de Túnel del Cadí i sobre el temps
de pròrroga en la concessió de peatges
per a les empreses adjudicatàries
(tram. 317-00155/09)

I la primera és sobre l'actualitat política i la fórmula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Molt honorable president, s'ha fet públic en els darrers dies que el seu govern té la intenció de fer un plec de condicions per a privatitzar la gestió dels túnels de Vallvidrera i del Cadí, les empreses, concretament, de Tabasa i Túnels del Cadí, amb una perllongació dels peatges durant vint-i-cinc anys. Quant de temps considera que necessiten, aquestes empreses adjudicatàries privades, cobrar els peatges per a poder rescabalar i amortitzar la inversió dels 300 a 400 milions d'euros amb què vostès treuen el plec de condicions?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor López Tena, hi haurà un concurs; com és obvi, s'hi presentaran empreses o no, hi haurà uns plecs de condicions i les empreses es presentaran en funció de si els interessen aquestes condicions o no. I, a partir d'allà, es decidirà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Alfons López i Tena

Senyor Mas, no és això el que li he preguntat. Li he preguntat per què vostès treuen un plec de condicions en el qual es preveu que siguin vint-i-cinc anys de concessió de peatges. Aquestes empreses públiques en l'actualitat tenen uns ingressos per peatges, cada any, de 65 milions d'euros, i tenen unes despeses no financeres de 19 milions d'euros; la qual cosa vol dir que, si vostès els donen vint-i-cinc anys de peatges, els estan regalant, a més dels 400 milions d'euros, o 300 que vostès volen cobrar ara, 1.300 milions d'euros més, és a dir, els estan donant un benefici empresarial del 300 per cent. I això depèn del seu plec de condicions, no depèn del fet que les empreses hi vagin o no.

Per tant, torno a mantenir la mateixa pregunta: quant de temps, si és cert que són vint-i-cinc anys de pròrroga de peatges, és a dir, fins a l'any –en algun cas– 2089, el que vostès pensen concedir a aquestes empreses; que la Generalitat manté l'obligació de construir carreteres i la càrrega financera i deute que fins ara tenien aquestes empreses públiques, és a dir, que el que fan és fer públiques les pèrdues i privatitzar els beneficis. I aquesta privatització de beneficis, a 65 milions d'euros anuals, donar-la a vint-i-cinc anys, a nosaltres ens surten uns números pels quals aquestes empreses multiplicarien per tres, per quatre, per cinc la quantitat que ara paguen a la Generalitat.

Per tant, el que li demano és que no fugi d'estudi i contesti a la pregunta que li he fet: sobre quina base es fa el càlcul per a concedir uns peatges que durant vint-i-cinc anys donen a les empreses quatre i cinc vegades més que el que ara pagarien a les arques públiques, assumint les arques públiques, a més, els deutes, les càrregues financeres i els treballadors?

Per tant, senyor Mas, el convoco o el convido que estigui al costat del poble aquest diumenge, dia 17, a les dotze del migdia, fent «no vull pagar», i no estigui al costat de les empreses parasitàries, que el que fan és aprofitar-se del patrimoni públic...

La presidenta

Senyor diputat...

Alfons López i Tena

...en benefici estrictament privat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor López Tena, en primer lloc dir-li que si la Generalitat intenta, en aquest cas, doncs, que concessions que en aquest moment estan en mans d'empreses públiques surtin a concurs és per una raó molt senzilla, perquè necessitem diners. I per què necessitem diners? Doncs, per poder mantenir una sèrie de polítiques socials; per poder atendre correctament l'ensenyament necessitem diners; per poder atendre correctament la sanitat i la salut de les persones, que deu ser una cosa important, necessitem diners; per poder atendre la formació professional incrementada necessitem diners. I una manera d'obtenir aquests recursos és que allò que en aquest moment pot interessar d'altres es pugui concessionar, com abans es deia, i a canvi d'aquesta concessió la Generalitat, que, en definitiva, som tots, pugui tenir aquests diners per després destinar-los a polítiques que deuen ser d'un principal interès per part de la ciutadania i que vostès ens reclamen cada dia que fem. Ens reclamen cada dia que les fem però, òbviament, mai parlen d'on poden sortir aquests diners. Nosaltres trobem aquestes maneres d'obtenir-los.

Segona cosa que els volia dir, si m'ho permeten. Tot això que vostès diuen de «no vull pagar», jo els demano que hi reflexionin, perquè no és veritat que no es pagui. Si vostès no paguen peatges, si vostès conviden la gent a no pagar peatge, el que estan dient és que, a través dels impostos, ho ha de pagar tothom. Estan dient exactament això. Sap per què, senyor López Tena? Perquè el gratis total no existeix: o es paga amb peatge –amb tarifa–, o es paga amb impostos. I vostès el que volen és que es pagui amb impostos, aquest ús d'aquestes autopistes. Tindrien tota la raó si aquesta campanya la fessin fora de Catalunya, dient que paguin també els altres, com passa a Europa. Però, en lloc de fer-la fora de Catalunya, la fan a Catalunya; deu ser per alguna raó oculta que vostès no acaben d'aclarir mai del tot.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la compatibilitat del pacte fiscal
amb la intervenció europea de l'economia
espanyola (tram. 317-00153/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, hem sentit veus autoritzades de Madrid que diuen que després de la intervenció del cap de setmana de l'economia espanyola, el pacte fiscal, la via del concert econòmic és inviable.

Comparteix aquesta opinió?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, no la comparteixo en absolut. És perfectament viable i compatible defensar el pacte fiscal i, a més a més, el que està passant aquests darrers dies. És més, és urgentíssim defensar-lo, perquè el pacte fiscal no deixa de ser un instrument al servei de superar les dificultats que en aquest moment tenim com a país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, estan passant..., estem vivint en un moment molt complicat –vostè, com a president de la Generalitat i del Govern de Catalunya, ho pot avalar perfectament–, d'una complexitat extrema, però és evident que el Govern espanyol aquesta darrera setmana no ha estat a l'alçada de les circumstàncies, amb la frivolitat i aquesta actitud d'orgull tan de capa i espasa que hem viscut aquests dies, no? Però el que sí que és cert és que estem immersos en la incertesa. I vostè se'n recordarà perfectament, que en el debat que vam tenir a la televisió pública d'aquest país, en la campanya d'aquestes eleccions, que van donar aquesta cambra, li vaig fer un oferiment. Li vaig dir: Esquerra Republicana de Catalunya donarà suport a Convergència i Unió si governa aquest país per aconseguir el pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Si no s'aconsegueix, si no és possible, facin vostès costat als independentistes a portar i encetar el camí de la independència per a aquest país.

Miri, si en aquests moments vostè proclamés la independència de Catalunya, si vostè fes això tot Euro-

pa l'entendria. Després del que estem veient aquests darrers mesos, tot Europa, tot el món occidental l'entendria. Perquè li asseguro que l'espectacle i l'actitud, gairebé de menysteniment de les institucions europees, del Govern espanyol avala que Catalunya tingui el seu propi camí. Li deia en el darrer Ple de la setmana passada: senyor Mas, parlin amb Alemanya, parlin amb el Govern alemany; expliqui'ls que quan vingui la intervenció, la intervenció no afectarà Catalunya de la mateixa manera que haurà d'afectar d'altres, perquè aquí, malgrat tot, amb molt de sacrifici, s'estan fent els deures –amb molt de sacrifici. Podem parlar dels mestres, podem parlar del sector de la salut, podem parlar de les polítiques socials; hi ha molt de sacrifici, en aquest país. Més que mai, aconseguir allò que és just i equitatiu per a Catalunya es fa necessari. Som molta gent a Catalunya que entendríem perfectament que vostè fes un cop de força. Sabem que no és fàcil, que el camí cap a la independència és un camí incert, que és un camí que provoca complexitat; però, senyor Mas, vist com està actuant el Govern espanyol i vistes quines són les decisions que prenen, li asseguro que és l'únic camí.

Nosaltres li farem costat en la demanda del pacte fiscal. Però si això no surt, sap, senyor Mas, que haurà de fer un altre pas...

La presidenta

Senyor diputat... (*Pausa.*) Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigercós, jo li agraeixo, un cop més, que vostès donin suport al tema del pacte fiscal. Perquè vostès moltes vegades han dit que aquesta no era la seva meta final i que no era el seu objectiu final i, per tant, si estan disposats a donar suport a aquest procés, en aquest punt del camí, doncs això, lògicament, és d'agrair. Jo ho faig un cop més, perquè, com més pinya fem, millor. Posats a parlar de pinya –com a país–, doncs vostè fixi's com es mouen els estudis sociològics. Quan es pregunta l'opinió a la gent del nostre país –es pregunta pel tema del pacte fiscal, fins i tot en la línia del concert econòmic, com moltes vegades diem–, quina és la resposta de la gent a Catalunya?, la resposta transversal? La resposta transversal és que un 75-80 per cent de la gent hi està d'acord. Quan vostè pregunta per l'altre tema, pel de la independència o l'Estat propi, hi ha molta gent que hi està d'acord –n'hi ha molta que hi està d'acord–, però també n'hi ha molta que no. Vostè sap que el país, en aquest altre tema, està més dividit. Això és com és, no es tracta de dibuixar-ho en un full, no és teoria: és la pura pràctica; és una mica, doncs, els sentiments que hi ha en el conjunt de la població catalana i la manera de veure les coses en el conjunt de la població catalana.

Ho torno a dir: a favor d'un estat propi hi ha molta gent, en aquest país; cada vegada més –cada vegada més–; però sobre aquest eix hi ha més divisió d'opinions. Sobre el pacte fiscal, no: sobre el pacte fiscal, no

diré que hi ha unanimitat, però gairebé. Què ha de fer un país quan troba que en la seva pròpia societat hi ha gairebé unanimitat sobre un gran tema que pot resoldre moltes coses? Doncs, escolti'm, senyor Puigercós: posar totes les opcions allà, que és el que estem fent. Després, si això no surt bé, escolti'm, ja parlarem de moltes coses. Però ara centrem-nos en allò que, a més a més, ens reclama transversalment i gairebé de manera unànime la societat catalana, que és el pacte fiscal.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les responsabilitats i les explicacions
que caldria demanar al sector financer
pel rescat de l'Estat i sobre el fet
que el Govern avalués aquest rescat
(tram. 317-00156/09)

I la formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, acabem d'assistir a un rescat del sector financer –diners per als bancs, deutes per a tothom– i, com a mínim, vostè ho reconeix. Però jo li volia fer la següent pregunta: vostè creu que s'han d'exigir responsabilitats i explicacions als responsables del sector financer? I, següent pregunta: vostè creu que és responsable avalar el rescat sense saber les condicions –i afegeixo: i sense buscar-ne, de condicions?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, efectivament, jo crec que la gent que ha estat al capdavant d'institucions financeres que han anat malament o molt malament i requereixen, finalment, ajuts públics –per tant, ajuts per part de tothom–, siguin de l'Estat, siguin de Catalunya o siguin d'Europa, doncs és lògic que passin per algun procés de responsabilitats. N'hi ha molts de possibles; moltíssims, no? I jo crec que, efectivament, com tothom que ha de passar comptes, aquestes persones que han estat al capdavant d'aquestes institucions, que hi han estat des de fa molts anys –perquè això no és un tema recent–, òbviament han d'estar, doncs, obertes a poder donar explicacions i que se'ls puguin exigir responsabilitats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, si això és veritat, li demanaria que el seu grup, Convergència i Unió, votés a favor de la comissió d'investigació al Congrés. I, en segon lloc, que aquí no posin límits; nosaltres volem una comissió d'investigació que no sigui un espectacle, però volem que es tracti, per exemple, de les participacions preferents. La Generalitat té competències en caixes i en consum; doncs, endavant. Sense límits i sense espectacles.

Segona consideració. No m'ha contestat a les condicions que s'han de posar. Això, diguem-ne que no és nou: la setmana passada no em va contestar entorn al pacte social, em van contestar els seus diputats votant que no a totes les propostes d'ingressos –aquí sembla que no hi volen entrar–, però com a mínim el rescat ha servit per evidenciar alguna cosa: que el principal problema d'aquest país es diu «sector financer» i «sector privat». Han parlat molt, vostès, també el seu cor mediàtic, que hem estirat més el braç que la màniga, que la despesa social era excessiva, que l'estat del benestar no ens el podíem permetre... Doncs mirin, tot això és fals. I el que és evident és que això s'ha dominat amb impunitat dels responsables del sector financer, s'ha acceptat el sobreendeutament privat –vostès ho van acceptar, van votar que no a una proposta nostra el 2006-2007; també ho va fer el Partit Socialista i el PP–, s'ha permès que s'estafés la gent amb les participacions preferents –o amb els bons convertibles, o ara amb els pagarés–, i això és el que ha succeït durant aquest temps.

El rescat ha servit per a una altra cosa: per evidenciar, a més, que vostès sempre es posen al cap de pocs segons al costat, en aquest cas, del rescat. No és nou. Però jo li vull demanar que posin condicions; que exigeixin, i que diguin clarament que el rescat no pot suposar el condicionament de la vida de la gent, ni noves retallades, ni pensió als seixanta-set. Que diguin clarament que s'ha de donar crèdit, que s'ha d'utilitzar perquè hi hagi dació en pagament a les persones que són desnonades, perquè els estafats per les participacions preferents recuperin els seus diners. El rescat expressa diners per a la banca i deutes per a la gent.

I jo vull que vostè sigui un president amb més escrúpols a l'hora de retallar...

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

...i amb més complexos a l'hora d'avaluar el rescat financer que hem vist.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, les comissions d'investigació són un instrument, però no l'únic. I si vostè el que pretén és «depurar responsabilitats», com vostè diu, li asseguro que la comissió d'investigació no serà el millor lloc per depurar responsabilitats. Entre altres coses, perquè aquest Parlament no té facultat per depurar responsabilitats en el sector privat. Això s'haurà de fer d'altres maneres: s'haurà de fer a través dels tribunals, com es depuren ordinàriament les responsabilitats. Però no enganyi la gent; a través d'una comissió d'investigació, vostè no aconseguirà depurar res de responsabilitats. Després hi haurà més o menys espectacle, i ja veurem com es comporten els diferents grups. D'això ja en parlarem.

Per cert, parlant de les preferents. Vostè creu que s'ha d'investigar, el tema de les preferents? Doncs miri, tothom que està enxampat per un tema de les preferents, a qualsevol entitat financera, sap perfectament el que ha passat. El que es tracta és de resoldre-ho, no d'investigar-ho. Perquè tothom sap què ha passat. Tothom sap que el que estan en dificultats són els seus diners i els seus estalvis, i el que volen són solucions. I vostè creu que una comissió d'investigació els aportarà solucions, a la gent que tenen aquestes preferents i que ara se senten maltractats, o alguns d'ells fins i tot estafats? Senyor Herrera, centrem una mica les coses, perquè, si no, al final segurament acabarem confonent el conjunt de l'opinió pública, potser per interessos partidistes, que són legítims –que són legítims–, però potser tampoc resolen absolutament res.

Per cert, parlant del rescat: jo no l'he avaluat, jo he dit que era la solució menys traumàtica de les possibles. Si no arriben a sortir els diners d'Europa, d'on haurien sortit, senyor Herrera? Dels impostos de la gent d'aquí? I a curt termini? Això és el que vostè volia? És a dir, algú ve i ens ajuda una mica, i vostè diu: «No, no, això nosaltres no ho necessitem.» Em recorda, aquest orgull, a l'orgull d'altra gent, a nivell no precisament català, que es dediquen moltes vegades a presumir de coses de què no haurien de presumir.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la valoració de la sol·licitud d'ajut
a Europa per al sector financer espanyol
i la manera com afecta la reactivació del
sistema financer català (tram. 317-00154/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, com valora l'ajut que

es va sol·licitar per part del Govern d'Espanya aquest cap de setmana?; si creu que això pot contribuir a la reactivació econòmica i a la reactivació i l'accés al crèdit per part d'empreses, de titulars i d'administracions catalanes, i com creu que afectarà el sector financer català.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, deixi'm dir-li –amb claredat, no?– que haver arribat a aquest punt d'haver de demanar aquest ajut és un gran desastre. Ara no convertim això en un èxit, perquè això és l'exemple del gran desastre en què ens hem convertit tots plegats, si vostè vol, i l'Estat espanyol en el seu conjunt. Vostè em dirà: «És que això no és responsabilitat d'uns, o només dels altres, això ve de molt temps.» Tot el que vostè vulgui; però, en el fons, haver d'arribar a aquest punt no deixa de ser l'expressió d'un fracàs i d'un desastre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, a aquest desastre ens hi han portat alguns, i vostè ho sap millor que ningú. Aquest desastre, el que hi ha a Catalunya, no ha estat responsabilitat de vostès: ha estat responsabilitat d'uns altres. Que tinguem un deute a Espanya de quasi 989.000 milions d'euros és un desastre del qual alguns són responsables i protagonistes, i també s'haurien de saber les seves responsabilitats. Quan se'ls diu la veritat també es posen nerviosos, però aquesta és la situació. És evident que ens hauria agradat... (*Remor de veus.*) És evident que ens hauria agradat no haver de demanar...

La presidenta

Un moment, si us plau. Un moment, un moment; un moment. (*Pausa.*) Ja.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, presidenta. És evident que ens hauria d'haver agradat a tots, inclòs a vostè, no haver de demanar aquest ajut perquè estiguéssim en una situació econòmicofinancera millor, començant pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Però, senyor president, com que aquesta és la mesura menys traumàtica, i aquesta és la situació que permet a Espanya no tenir unes condicions a la mateixa Espanya sinó al sector financer, jo li pregunto: com creu vostè que això pot afectar el sector financer català? Vostè coneix molt bé que hi han entitats catalanes que estan en una situació de

subhasta en aquests moments. Vostè, el Govern de Catalunya, vol que aquesta subhasta segueixi mantenint-se o el que prefereix, senyor president, és que es recapitalitzin directament aquestes entitats que ja han tingut ajuts públics?

Senyor president, la situació és d'extrema gravetat, i vostè ho sap més que ningú. Aquesta setmana ens juguem tots molt: el futur de l'euro, ens el juguem. I, senyor president, jo li demano que l'agenda prioritària de Catalunya estigui supeditada també a l'agenda prioritària d'Espanya i d'Europa. Perquè tots estem en el mateix vaixell i perquè els objectius de Catalunya estan en aquests moments al servei dels objectius d'Espanya i al servei dels objectius d'Europa.

I, senyor president, vostè parlava ara d'independència o d'estat propi. Jo li diré: si a Europa sentissin això, malgrat que legítimament hi ha gent a Catalunya que defensa la independència, segur que no ens ho posarien fàcil i segur que seria un problema més a afegir, com cada vegada que el president de la Generalitat parla d'independència, que el que fa és perjudicar les inversions catalanes. Seny, senyor president, responsabilitat i serietat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, és molt fàcil començar a atribuir culpabilitats i responsabilitats. (*Veus de fons.*) D'acord, vostè, si vol ara convertir aquest debat en un tema estrictament del pim-pam-pum partidista, ho podem fer d'aquesta manera. Sap què passarà? Que a la gent l'avorreix sobiranament –deixi'm utilitzar expressió– aquest tipus de conflictes i aquest tipus de tensions. Aquí hi ha un problema enorme, és veritat, ens n'hem de sortir entre tots; hi ha responsabilitats principals, segurament, n'hi ha d'altres de compartides, admetem-ho entre tots, i ara dediquem-nos a trobar les millors solucions.

Aquest tema del rescat o de l'ajut o del no sé què, doncs, escolti'm, dintre de les solucions complicades que tenim en aquest moment, en un moment en què l'Estat espanyol, per molt orgull que demostrï, no se'n pot sortir sol –això és el que ha passat aquests dies: l'Estat espanyol no se'n pot sortir sol, aquesta és la realitat–, doncs, demana ajut. Fins aquí, normal, perquè, a qui demana ara l'ajut l'Estat espanyol? Doncs, escolti'm, als seus socis europeus, que per això són socis. I dintre dels socis europeus, a quins especialment? Als que comparteixen la moneda, concretament el tema de l'euro. I això és el que s'ha fet. I si això acaba sortint bé o raonablement bé o mitjanament bé, millor per a tots plegats, independentment del que hagi passat aquests darrers anys i de les responsabilitats compartides.

I deixi'm dir-li una altra cosa sobre aquesta última part de la seva intervenció, no?, tan vehement. Miri, Espanya, tal com està, no se'n surt si no ajuda Catalunya. És al revés, senyora Sánchez-Camacho, això,

ara ja és al revés –ara ja és al revés–; ara Espanya, l'Estat, ha de començar a pensar com ajuda Catalunya, perquè, de motors econòmics, en aquest conjunt de l'Estat no n'hi ha gaires i Catalunya ara com ara és el principal. Per tant, que ajudin, que paguin els deutes, que facin les inversions que hagin de fer, les infraestructures, que es posin bé amb el pacte fiscal i nosaltres tirarem del carro conjunt.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les retallades en les escoles
bressol (tram. 317-00158/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, fa una setmana vostè aquí ens deia en la sessió de control que el seu Govern no traspassaria mai línies vermelles que signifiquessin un empitjorament de la cohesió social en el nostre país.

No van passar ni tres dies que el seu Govern anunciava retallades en les aportacions a les escoles bressol de Catalunya, i això s'ha convertit en un nou impost a les famílies que tenen fills entre zero i tres anys.

No creu que aquesta mesura traspassa línies vermelles?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, si vostè hagués d'administrar una situació en què no hi ha diners i hagués de triar entre posar aquests diners a l'ensenyament obligatori i al que no és obligatori, vostè què triaria?

Si, a més a més, es trobés en una circumstància en què el Govern espanyol d'ara i el d'abans han anul·lat les transferències per als tres-sis anys i per als zero-tres anys, què faria? Intentaria posar els recursos disponibles allà on l'ensenyament és estrictament obligatori? Doncs, això és exactament el que està fent el Govern de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

No, president, el Govern de Catalunya no està fent això; el Govern de Catalunya està trencant el consens,

està trencant el consens amb la comunitat educativa, està trencant el consens amb els ajuntaments i està trencant diversos mandats parlamentaris que obliguen el Govern a complir el desplegament d'un mapa d'escoles bressol que no s'està complint.

I si el problema és el que vostè diu, senyor president, li faig una proposta: vostè ha parlat d'ingressos quan ha parlat de privatització de determinats serveis de túnels i autopistes. Restableixi l'impost de successions, dediqui el seu rendiment a no rebaixar les aportacions a escoles bressol i el que li quedi dediqui-ho a polítiques educatives de formació professional i a la reactivació econòmica d'aquest país. I si ho fa així, creurem de veritat que vostè no traspassa línies vermelles, i si no ho fa així, creurem que sempre que es queixa d'un problema d'ingressos, paguen sempre justos per pecadors. I vostè n'afavoreix uns, però perjudica la majoria.

La presidenta

Per contestar, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, em sembla que no ha volgut atendre l'explicació que li he donat. Ara li donaré xifres: el Govern socialista espanyol l'any passat va eliminar –eliminar, allò, línia vermella– 57 milions d'euros que tenia compromesos per a l'escolaritat entre els tres i sis anys, 57 milions d'euros. I l'actual Govern espanyol ha eliminat 17 milions d'euros... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Senyor diputat... President, senyor president... Senyor diputat...

El president de la Generalitat

...per a l'ensenyament entre els nens i nenes recent nascuts i els tres anys. 57 milions d'euros que vostès, el Partit Socialista, van deixar de transferir a la Generalitat de Catalunya en matèria educativa i en matèria d'ensenyament per a edats molt sensibles és més del que ha significat l'impost de successions. Per tant, no més que Madrid pagui tots els seus deutes, els d'ara i els d'abans –per cert, generats moltes vegades pel Partit Socialista i pel Govern socialista amb destacats ministres catalans del PSC–, si s'haguessin pagat aquests deutes, molts dels problemes que en aquest moment té Catalunya ja no els tindria.

I senyor Nadal, deixi'm dir-li una cosa: quan no hi ha diners, no hi ha diners. Algun dia vostès ens hauran d'explicar d'aquestes quatre paraules, «no hi ha diners», quina és la que no han entès encara.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actualitat política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la decisió europea de rescatar
el sistema bancari espanyol
(tram. 317-00157/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies...

La presidenta

Un moment, un moment, senyor Turull. Ja.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, com s'ha dit, aquest cap de setmana l'Eurogrup ha aprovat el rescat del sistema financer de l'Estat. Paradoxalment, en molts àmbits polítics hem assistit més a una discussió terminològica que valorar el fons de la qüestió, el que suposa, el que pot i ha de representar i condicionar aquesta decisió. És cert que en català tenim una dita que diu que el nom no fa la cosa, però també és veritat que tenim una altra dita que diu: no es pot fer passar bou per bèstia grossa. Per això nosaltres no perdrem el temps en discussions absurdes que no porten enlloc i que distreuen el que és central, no? Aquesta decisió que ha pres l'Eurogrup és una qüestió, una decisió que, òbviament, també ens afecta i ens pot condicionar i/o beneficiar els catalans i les catalanes.

Per altra part, sempre n'hi ha que no perden l'ocasió per intentar que una ocasió com aquesta i una decisió com aquesta de l'intergrup disminueixi o distregui o passi a un segon terme o es posposin reptes i debats molt centrals que tenim plantejats els catalans i les catalanes, com el pacte fiscal. Qualsevol excusa és bona per posposar o relativitzar allò que és de gran interès per a nosaltres. Ens hi juguem molt. Jo no sé quin debat tindria actualment l'Estat espanyol en la situació actual si, dels impostos que paguen els espanyols, un 8 o 9 per cent se'l quedés Europa i no tornés. No sé quin debat tindrien. I per altra manera, també suposem que l'Eurogrup deu haver demanat més garanties a l'Estat espanyol per tornar aquests diners que el que a vegades ens té acostumats a complir pel que fa als deutes amb els catalans i les catalanes.

Però, de totes maneres, una decisió com la que s'ha pres aquest cap de setmana, doncs, no es pot passar per alt pel que ens pot afectar o pel que ens pot condicionar. Vostè, president, tan bon punt va conèixer la decisió de l'intergrup va comparèixer davant de l'opinió pública per explicar el posicionament del seu Govern. Per això ens agradaria, president, que avui aquí, en seu parlamentària, explicités quina és l'opinió del Govern amb relació a una decisió que no és menor, com aquesta, i de quina manera ens pot afectar, beneficiar o condicionar aquesta decisió de l'intergrup de rescat del sistema bancari de l'Estat espanyol.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, aquest problema hi era abans d'aquest cap de setmana i el que ha passat aquest cap de setmana és que un problema que ja hi era surt a la llum. Se sabia que hi havia uns desequilibris, no se sabia com fer-hi front, Espanya no tenia capacitat per ella mateixa de generar aquests recursos, ha trucat a la porta finalment, perquè feia temps que es podia haver fet, i els que estaven a l'altre costat de la porta, doncs, l'han oberta i han dit: «Els prestarem 100.000 milions d'euros», que no és precisament poca cosa, perquè és un 10 per cent del PIB del conjunt d'Espanya i la meitat de tota la riquesa que crea Catalunya en un sol any –la meitat de la riquesa que crea Catalunya en un sol any. Per tant, poca broma respecte a la quantitat.

Quan passa una cosa així, què has de fer? Doncs, home, d'entrada donar les gràcies, perquè si algú et presta 100.000 milions d'euros, sembla ser que a quinze anys i en aquest moment al 3-4 per cent, quan l'Estat espanyol s'està finançant entre el 6 i el 7 per cent, l'única cosa que pots fer és donar les gràcies, dir que compliràs, que seguiràs fent els deures, que els faràs millor, que tornaràs aquests diners i que en algun moment –esperem-ho– no els hauràs de tornar a demanar, que serà el senyal inequívoc que les coses finalment s'han fet bé.

Això és el que cal dir, crec que no cal dir gaire cosa més. Tota la resta de «si ho he fet jo», «ho ha fet l'altre», la medalleta per aquí, la medalla per allà, tot això sobra, perquè quan algú està en aquesta situació tan, tan, tan summament apurada, quan ha de demanar tants tipus d'ajuts, el que ha de fer és practicar una gran modèstia i dedicar-se íntegrament, el cent per cent del seu temps, a veure com es poden fer col·lectivament les coses millor perquè nosaltres siguem capaços de generar confiança en el conjunt d'Europa i del món, cosa que malauradament, dissortadament, en aquest moment no som capaços, col·lectivament, de fer. Aquesta és l'explicació que jo crec que s'ha de donar en aquest moment.

I dit això, doncs, esperem que això, que no és la solució definitiva, òbviament, serveixi per fer un pas més en aquesta recta difícil, molt complicada, d'intentar redreçar una situació que al final afecta, òbviament, el conjunt de la gent.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Procediment

per a elegir sis membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00008/09)

Que és el procediment per elegir sis membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

D'acord amb l'article 6 de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, i la modificació introduïda per la Llei 11/2011, del 29 de desembre, de reestructuració del sector públic per agilitar l'activitat administrativa, el president de la Generalitat ha presentat al Parlament de Catalunya la llista de sis membres per formar part del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, la qual ha de ser acceptada o rebutjada globalment per majoria absoluta en una primera votació o per majoria simple en una segona votació.

Els candidats proposats són: David Albet i Sunyer, Carles Duarte i Montserrat, Mercè Gisbert i Cervera, Isona Passola Vidal, Valentí Puig i Mas i Gemma Sendra i Planas.

En primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Molt honorable presidenta, honorable president, senyores i senyors diputats, aquest plenari prendrà una decisió especialment rellevant per a la cultura del nostre país en la mesura que reafirmarà el compromís d'aquesta cambra nomenant els sis membres pendants de nomenar que compondran el plenari, juntament amb la persona que s'hi manté, del Conca, del nostre Consell de les Arts i de la Cultura.

Voldria, tot i que està pendent de la seva ratificació, saludar les persones que el compondran i que ens acompanyen a la tribuna. Gràcies per ser aquí. Gràcies per ser aquí i pel compromís que avui agafaran després de la votació.

Bé, aquesta cambra ratifica la seva convicció com a cambra a favor d'un país més culte, a favor d'una cultura més important, més constitutiva, més constituent, a favor de la creativitat i dels creadors, a favor del progrés, a favor de la cultura com a coixí, com a fonament de la nostra convivència; una cultura més sòlida més central, no ornamental, en la nostra vida col·lectiva.

Bé, amb aquests nomenaments es podrà desplegar un Conca, un consell de les arts i la cultura que renova i amplia fins i tot les seves funcions, que evita duplicitats amb altres organismes de la Generalitat o de l'administració pública, que racionalitza la seva estructura, que suma, que estimula el progrés de les polítiques culturals, que protegeix i protegirà els creadors, que auditarà les nostres dinàmiques culturals, que impulsarà aquelles qüestions que sigui necessari revisar i que, ben segur, serà un referent per entendre on som i on volem anar en termes culturals.

Crec, senyors i senyores diputats, que amb la llei aprovada a finals del desembre de l'any passat es va racio-

nalitzar l'estructura cultural pública i també les funcions del Conca. Avui posem rostre, ànima i substància al Consell de les Arts i de la Cultura de Catalunya i renovem la il·lusió del sector cultural, i renovem també, si vostès em permeten, la il·lusió de la societat catalana a favor del paper de la cultura en el propi desplegament de la nostra societat.

La llista que el president de la Generalitat ha transmès a aquest Parlament ha sorgit d'escoltar un nombre molt significatiu d'entitats i d'institucions de caràcter cultural. Combina persones que han excel·lit en l'àmbit de la creació, en l'àmbit de la reflexió cultural, en l'àmbit de la iniciativa i activitat en el món de la cultura durant molts anys. Combina també gèneres, com no podia ser d'altra manera, territoris i àmbits culturals. Aplega un conjunt de gent reconeguda, i amb coneixement i prestigi, aplega persones compromeses amb obra sòlida i amb gran convicció sobre el paper de la nostra cultura. Una llista, la que avui aprovem, la que avui espero que aprovem per àmplia majoria, que ens permetrà afrontar un present que és complex per a molts sectors de la nostra vida cultural, que ens permetrà construir un futur més sòlid entre tots, que ens permetrà consolidar un país més culte, que és el que desitgem tots i necessitem tots.

Hem de fer molta feina plegats, l'organisme avui recreat, avui renovat, i també el conjunt de les administracions públiques al nostre país. Ateses les circumstàncies adverses, ateses les nostres conviccions de fer un acord nacional, ateses les nostres conviccions de fer un disseny estratègic de la cultura del nostre país que la situï en el bell mig, en el centre de les nostres dinàmiques socials fent aportació a la nostra convivència, a la nostra creativitat i també al nostre progrés. A partir d'avui, doncs, el nou Conca serà una eina imprescindible per avançar amb promptitud, amb prestesa, amb rigor, amb qualitat i amb transparència, i crec que ens hem de felicitar tots perquè així sigui.

Avançant-me, doncs, a la decisió que espero que serà àmpliament favorable a la introducció d'aquestes persones en el si de la nostra institució, del Conca, vull donar la benvinguda i l'agraïment a totes les persones que ens han fet la confiança de ser-hi i que avui espero que siguin ratificats per poder desplegar plegats la feina que la cultura catalana necessita.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se abans de procedir a l'elecció, té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialista la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. President, consellers, diputats, diputades, una salutació i una benvinguda molt especial a les persones que ens acompanyen i que amb tota la probabilitat, doncs, seran avui elegides com a membres del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Em permeto avui, aquesta tarda, també, aprofitar per fer algunes reflexions breus. El nou Conca, el que comença a caminar a partir d'avui, respon a la nova llei que es va modificar el desembre de l'any passat, el desembre del 2011. Com ja vaig dir aleshores, no ens van agradar les formes com es van plantejar els canvis. Senyor conseller, ja en vam parlar en el seu moment, no en tornarem a parlar, però sí que volíem recordar que, tot i que no ens van agradar les formes, sí que érem molt conscients que l'havíem de defensar, i per això demanàvem la necessària legitimitat i prestigi del Conca per tal de complir totes les seves funcions amb plenes garanties.

Legitimitat i prestigi del Conca per complir les seves funcions amb totes les garanties. I aquesta legitimitat només –només– podria ser fruit del consens. I el consens significa..., construir consens significa negociar, i és això el que des del Grup Parlamentari Socialista vam fer: negociar en aquella modificació de la llei del Conca, la llei òmnibus en aquell moment. I la nostra negociació, sobretot, posava èmfasi a defensar que el Conca ha de tenir entitat i protagonisme propi amb capacitats executives. Aquesta va ser la raó amb la qual vam negociar aquella modificació de la llei. A ningú en aquells moments se'ns escapava que el debat real sobre aquest organisme era el seu encaix en les estructures del mateix departament, però era necessari i continua essent necessari superar aquest debat, fugir d'un plantejament purament economicista, de reducció administrativa o de lluita competencial. El que volíem, el que calia, el que cal és clarificar per què un consell nacional de la cultura i de les arts.

El Govern té la responsabilitat de gestionar recursos públics, és la seva competència i es la seva responsabilitat, però la societat és qui fa la cultura –el Govern té la responsabilitat de gestionar recursos públics, però és la societat qui fa la cultura– i, per tant, el Conca és aquest espai intermedi, un espai de participació, de representativitat, de codecisió, un espai intermedi que és necessari en una societat madura com la nostra. En aquesta nova etapa, per tant, que s'inicia i que desitgem que sigui per al bé de la cultura i del país, algunes consideracions per anar acabant.

Calia i cal facilitar la governança, però sense que això representi ni una involució ni una concentració de poder polític –facilitar la governança, però que no representi una involució ni una concentració de poder polític. El Conca ha d'estar per sobre del curt termini polític, ha d'estar per sobre del ritme polític, perquè a les polítiques culturals el que els convé són períodes llargs d'estabilitat, i aquesta és també una de les funcions del Conca: donar aquesta estabilitat per sobre del ritme i per sobre del curt termini polític. La fortalesa del Conca rau en la capacitat que tingui per desenvolupar les seves funcions principals pel que fa a l'avaluació de les polítiques públiques, pel que fa al retorn social de la política cultural pública, pel que fa a l'anàlisi i a l'orientació del conjunt de polítiques futures i pel que fa també a la correcció d'estratègies. En aquestes funcions rau la seva capacitat, la seva fortalesa. I la seva fortalesa també serà en la capacitat i llibertat per garantir la transparència, per garantir el suport i la protecció de la creati-

vitat, la innovació, la recerca i especialment els espais de creació emergent. La creativitat és independent i diversa, i ho ha de continuar essent.

En aquests moments de crisi no només econòmica, crec que cal reivindicar –i avui és una ocasió per fer-ho–, reivindicar la cultura i el coneixement com a centralitat. La cultura és expressió, és coneixement, és identitat, és sentiment de pertinença, és cohesió, ha de tenir un fort contingut de cohesió, i és també, o hauria de ser també, oportunitats per a un nou model econòmic, perquè té un gran valor afegit. Aprofitem també avui, per tant, per reivindicar aquesta centralitat de la cultura i del coneixement perquè és el que ens pot fer un país millor preparat i més fort.

Per tant, nosaltres votarem favorablement. Sort i molt bona feina.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. President, conseller, consellers, conselleres, diputats, diputades, el Grup Popular votarà a favor de la proposta dels membres del nou Conca. I, a més, compartim els fons dels canvis organitzatius i dels instruments que la conselleria de Cultura ha efectuat en els darrers mesos buscant una major eficàcia i disminuint costos fixos i de gestió.

Cal tenir organismes transparents. No pot ser que el conseller, que és el màxim responsable polític dels diners públiques que s'atorguen, no sàpiga exactament com s'han atorgat aquests ajuts. No pot ser que no sàpiguem qui forma part dels comitès de valoració i quina metodologia s'ha emprat en alguns casos. No volem més episodis en els quals hi ha en dubte l'atorgament de les subvencions i els ajuts culturals. Ja n'hi ha hagut massa, reflectits, per exemple, en l'informe de la Sindicatura de Comptes que ens diu que l'any 2007 i 2008 es van atorgar subvencions a través de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural per valor de 2 milions i mig d'euros, amb un control insuficient, com ens diu literalment, i en les darreres compareixences del conseller, que ens afirmava que els mecanismes de control, informació i transparència s'havien perdut quan els ajuts –alguns d'ells– arribaven a l'àmbit del Conca.

I ens sembla bé la creació de l'oficina de suport a la iniciativa cultural amb les seves noves funcions, que esperem que sigui un instrument que treballi amb la màxima professionalitat, transparència, eficàcia i també eficiència. Calen aquest tipus d'instruments. I el Conca, el nou Conca, també ha de fer l'exercici de transparència o perdrà sentit aquesta reinvençió que fem avui.

Apostem per totes les mesures que simplifiquin el funcionament de l'Administració i en redueixin la despesa. Les funcions actuals del Conca, després dels últims canvis legislatius, no són poques ni són nímies:

avaluar els contractes programa, elaborar auditories culturals dels equipaments públics, afavorir i impulsar el diàleg en el món de la creació, sectors culturals i artístics com a nous àmbits d'actuació, a més de les ja existents, com els informes, difusió i proposta de les mesures de suport a creadors. Totes elles tenen el marge de confiança que hem donat a aquest Govern amb la seva proposta de modernització, de professionalització del Conca, i sobretot amb aquesta creació de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, la tan reclamada finestreta única que ha de facilitar la sol·licitud d'ajudes en matèria cultural, simplificar, optimitzar els recursos i els procediments.

Cal aprimar estructures, professionalitzar-les. Cal estalviar eliminant despesa supèrflua i donar un servei més eficient al ciutadà; d'una altra manera no s'entendria la gestió de l'administració. Aquest nou Conca, aquesta remodelació ha de servir per fomentar la cultura, per fomentar la creació, per fomentar la transparència i les oportunitats amb criteris de qualitat, d'excel·lència i de professionalitat. Volem felicitar i encoratjar els nous membres del Conca a fer una bona feina, a primar la qualitat, l'excel·lència, a ser sensibles a les necessitats de la creació actuals i a trobar aquells punts d'equilibri que ens permetin agilitzar, dinamitzar i donar suport a la creació i a les polítiques culturals en general.

Felicitem també la senyora Pilar Parcerisas agraint-li especialment la feina feta en els darrers mesos, que segur que no han sigut fàcils. I felicitar els nous membres, David Albert, Carles Duarte, Mercè Gispert, Isona Passola, Gemma Cendra i Valentí Puig, tots ells amb experiència, prestigi reconegut i amb la confiança per fer funcionar, activar i tirar endavant aquest nou Conca. Tenen molta feina per endavant, i esperem que sigui profitosa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, també, als futurs membres del Conca, a qui saludem. Em sembla que no trenco cap secret si dic que em fa l'efecte que tindran la majoria suficient per ser escollits membres del Conca avui, per tant, se'ls pot felicitar com feia el conseller fa un moment.

Però no em puc estar de dir-los que l'emperador va despullat. No sé si se n'havien adonat. I ara els explicaré per què. No és cert que porti un vestit nou, no és cert que la tela sigui caríssima i especial i portada de lluny. La realitat és que no veiem el vestit perquè l'emperador va despullat. I com que vostès coneixen el conte segurament millor que jo, no cal que els l'expliqui, que avui a qui li toca fer la funció del nen que assenyala és al nostre grup parlamentari. (*Remor de veus.*) I...

La presidenta

Un moment, si us plau.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. I amb tot el respecte que ens mereix la decisió que avui pren el conseller i que prendrà aquest Parlament, els hem de dir que avui el que escollim no és la junta del Conca. Avui aquest Parlament no està escollint els membres de la junta de govern d'un consell de les arts, com existeix en altres països en els quals ens vam emmirallar i en els quals vam voler fixar-nos quan es va aprovar la llei del Conca en aquest Parlament. Avui aprovem un consell assessor del conseller i del Govern de la Generalitat en matèria cultural.

Perquè les funcions que tenia el Conca, a diferència de qualsevol consell assessor, que era la intervenció, precisament, en l'atorgament d'ajuts, que és el que fa diferent un consell de les arts de qualsevol consell assessor, és el que en aquest any i mig aquest Govern li ha pres al Conca. Per tant, benvinguts, vostès tenen molta feina, se'ls ha dit, i els reconeixem i els respectem pel seu prestigi i trajectòria, però l'emperador va despullat: el que avui aprovem no és la junta del Conca, és el consell assessor del Govern.

Mirin, el preàmbul de la llei parla que el Conca naixia o neix per constatar la necessitat de generar noves fórmules de polítiques culturals i de suport a la creació. La maduresa del sector i també de la política cultural al país, la necessitat que calia desvincular-la de la situació conjuntural política, feia necessari crear alguna cosa nova i diferent, i, amb encerts i desencerts, es va generar el Conca, i, amb encerts i desencerts, va treballar durant un any i mig, gairebé dos.

El d'avui és una cosa diferent. Cal mantenir la política de foment al marge de les conjuntures polítiques, diu la Llei del Conca. Em sembla que no fa falta dir res més, veient per què avui escollim una nova junta. En el moment de l'aprovació de la llei, el Grup de Convergència i Unió ens advertia que votava en contra de la Llei del Conca per manca de competències, per poc agosarada i perquè el Govern en vol tenir en exclusiva el control. I parlaven d'aquell Consell de les Arts. Nosaltres no serem tan agosarats com va ser en aquell moment el Grup de Convergència i Unió i avui ens abstindrem en la proposta de membres del consell.

Mirin, no és un problema de la llista o de la proposta que fa el president en el Parlament i que el conseller ens ha explicat. Nosaltres –ja els ho hem dit– respectem les seves trajectòries i les seves visions de la política i del país, tot i que totes no les podem compartir, òbviament. Però no és aquest el problema, el problema és, per tant, l'encàrrec que vostès tenen i les funcions que tindran o, millor dit, les funcions que ja no tindran. El tràmit parlamentari i la proposta del president, per tant, en l'hauríem pogut estalviar; hauria pogut venir directament des del mateix departament, nomenant aquells que l'han d'assessorar, que han de treballar al costat del conseller en tota aquesta feina que ell demana. I de fet, la seva intervenció, conseller, n'és una

mostra nova: ni una sola referència al fet que arribem aquí perquè hi ha una dimissió pràcticament en bloc de la junta anterior, i ni una sola referència que arribem aquí perquè hi ha un canvi de la llei que permet que avui les funcions siguin diferents.

Miri, és cert, tenen molta feina; els ho han dit ja els que m'han precedit en l'ús de la paraula i els ho diran probablement els que queden encara per parlar. S'ha canviat l'estructura de les polítiques públiques de la política cultural. Tenim no només retallades que incideixen a la centralitat que abans es parlava de la política cultural. Tenim el risc de mercantilitzar tot allò que soni a creació, i que allò que no tingui una vinculació amb creació i mercat sigui anorreat de la política cultural; és un risc i, com a mínim, nosaltres així ho detectem. Tenim en risc la situació de les persones que treballen, i avui alguns de vostès ho saben perfectament, del personal que treballa, treballadors i treballadores del sector de la cultura. Tenim en risc la formació i l'educació cultural al nostre país. Ens agradarà sentir què en té a dir el nou Conca sobre els ensenyaments artístics o sobre el drama que estan vivint, per exemple...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...les escoles –acabo, presidenta– municipals de música i dansa, de les quals encara no hem sentit a parlar.

Però, amb tot, els volem donar la mà estesa. Avui ens abstindrem, però demà ens tindran al seu costat per treballar plegats. I deixi'm que acabi també amb un reconeixement a aquells que durant més d'un any i mig van estar també a la Junta de Govern del Conca treballant amb compromís i amb dedicació.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers i conselleres, avui el que escenifiquem és un relleu i, per tant, el que pertoca en un relleu és, d'una banda, agrair els serveis prestats, la dedicació de l'anterior plenari del Conca. I voldria començar les meves paraules precisament amb això, amb aquest agraïment; sembla que hem oblidat, en bona part de les intervencions, que hi ha una sèrie de gent que en el seu moment varen assumir un repte important, posant en marxa un nou organisme que havia d'incrementar la participació en l'àmbit cultural, i que aquests serveis prestats, al marge del final i al marge de la forma en què va finalitzar, lògicament, va ser un procés reeixit i un procés que, en definitiva, el que de-

mana és que tots plegats els agraïm els serveis prestats. Per tant, el primer és un reconeixement a la gent que, en el seu moment, va ocupar el plenari del Conca i que va assumir una tasca plena d'oportunitats.

En segon lloc, lògicament, desitjar als nous membres del Conca que tinguin el màxim d'encert en la seva tasca. Avui també és una part de benvinguda, una part de comiat, però una part de benvinguda. No tenim cap mena de dubte que les persones escollides representaran el conjunt de la cultura del país, no només alguns sectors específics, i que sabran assumir els molts reptes que té la cultura en aquests moments en el nostre país.

Avui no és, per tant, el moment de tornar a reiniciar el debat sobre el model del Conca. En el seu moment el vam fer, va ser fruit d'un ampli consens, el nostre grup parlamentari hi va participar, tot i que havia estat un dels creadors del model del Conca, però entenem que, en la mesura que era necessari intentar el màxim consens possible i que era necessari preservar allò que significava l'essència del Conca, el seu procés de participació, la implicació del sector cultural, la determinació en l'àmbit de les ajudes a la creació i intentar afegir-hi noves funcions, enteníem que, per tant, havíem d'intentar afegir-nos-hi i implicar-nos en aquest acord. Va ser un procés exitós que va incorporar bona part d'aquesta cambra parlamentària, i això és un bon símptoma.

Avui el món cultural i el món de la cultura en general en el país té tot un seguit de reptes, que no només ha d'afrontar el Govern sinó el conjunt de la creació del país. I, en aquest sentit, el Conca hi té un paper fonamental, un paper fonamental en quina mesura racionalitzem l'administració pública. En aquests últims dies estem debatent molt profundament sobre l'administració de la Generalitat, però també hem de debatre, lògicament, en quina mesura racionalitzem tot el sistema i incorporem allò que són diputacions i altres organismes del país per tal de consolidar una única xarxa i un únic sistema cultural en molts àmbits de la vida ciutadana.

També tenim el repte, lògicament, en quina mesura preservem allò que és essencial, que és la cultura en un ambient de crisi, en un context de crisi. La cultura avui també és una forma de generar llocs de treball, és una forma de democratitzar el coneixement, és una forma, en definitiva, també, de fer ciutadans de cara al futur i, per tant, la crisi no pot ser una excusa també per retallar aquest dret que té la ciutadania.

En definitiva, són reptes que avui tenim assumits, i els nous membres del Conca, més enllà de missatges més o menys luctuosos que s'han volgut llançar per part del grup parlamentari, tenen avui tot un reguitzell d'oportunitats. Nosaltres, lògicament, estarem amants i absolutament esperançats, i el que intentarem demanar és que hi hagi una compareixença del plenari del Conca en la Comissió de Cultura per tal que puguem conèixer quins són els reptes i de quina forma els volen assumir de cara al futur.

En tot cas, ho repeteixo, moltes felicitats i molt d'èxit de cara al futur.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats, diputades, també convidats a candidats d'aquest organisme, a Ciutadans no ens agraden les mitges tintes ni les mitges veritats ni les mitges mentides i, per tant, ho hem dit molt clar en aquesta cambra, en altres debats i ho tornem a repetir avui. A nosaltres ens agradaria o tenir un veritable organisme independent on puguin treballar-se la cultura, allunyada del poder polític –allunyada del poder polític– o volem controlar el conseller directament i demanar-li explicacions i deixar-nos de Conca, de CAC i d'altres organismes. Ho dic així de clar, perquè ens entenguin els que ens estan veient.

Què hem fet? Mitges tintes. Reduir el Conca, deixar-lo com a organisme assessor, com ha dit una altra persona anterior, un altre portaveu, i, en definitiva, donar-li un paraigua pseudodemocràtic, més obert, però, en definitiva, el conseller és qui passarà comptes, i almenys el nostre grup a qui li demanarà explicacions serà al conseller. Perquè entenem que el Conca, igual que altres organismes, no és més que una mentida, una mentida que vol donar suposada pluralitat, perquè, en comptes de ser el Govern, siguin dos o tres o quatre persones designades per altres partits. En definitiva, canvi de cromos –menys cromos, perquè han baixat els cromos, ja són menys. I vull recordar l'origen del Conca i el fracàs estrepitos del Conca, amb la dimissió del 90 o el 95 per cent de membres que en formaven part, precisament per això.

Per tant, nosaltres no volem confondre la cultura –que algú deia– amb els organismes que volen controlar la cultura, que és molt diferent. Nosaltres no creiem en el dirigisme cultural; creiem en la cultural, i la cultura per a nosaltres és llibertat, i la cultura és excel·lència i talent, i la cultura no té res a veure amb les subvencions per subvencionar obres que estan buides. La cultura no és donar 8 milions d'euros a Òmnium i prohibir que vagin els escriptors en llengua castellana a la Fira de Frankfurt. És tot el contrari, tot el contrari del que aquest Parlament i el Govern que tocava va fer amb la Fira de Frankfurt, és la cultura. Perquè la resta és incultura, la resta és restar cultura, llibertat i talent a les persones.

Per tant, que persones com la senyora Ana María Mátute, com el senyor Marsé, com el senyor Ruiz Zafón no puguin representar Catalunya a la Fira de Frankfurt és una de les vergonyes que aquest diputat que ha estat aquí present...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Albert Rivera Díaz

...ha tingut... Sí, vaig acabant, presidenta. Per tant, és una de les vergonyes més grosses que ha viscut aquest

diputat en aquest Parlament, i no volem que en nom de la cultura es formi, en tot cas, la incultura i el control a la llibertat i al talent. Per tant, nosaltres no formarem part d'això. Tot el respecte per les persones, algunes fins i tot molt apreciades personalment pels nostres companys i per aquest Parlament. Això no va amb vostès. Vostès no són més que els designats per alguns partits per ser allà, però, evidentment, nosaltres volem un altre model cultural, on no es jutja la gent per la seva llengua o per quina afinitat política tenen, sinó, en tot cas, pel seu talent, per la seva contribució a la cultura universal que és la cultura també catalana.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, consellers del Govern, president, candidats al Conca, jo voldria fer una intervenció semblant a la de la Dolors Camats, però amb un resultat una mica diferent. La senyora Camats ha dit que avui s'abstindran i que, a partir de demà, els membres del nou Conca els tindran al costat. Jo faria una intervenció una mica diferent; és a dir, nosaltres votarem favorablement avui, serà un vot de confiança; en canvi, a partir de demà tindrem una postura vigilant per tal que el model de l'Arts Council, que és el model que es va introduir fa uns anys amb molt d'encert al nostre país, perquè en altres països com Gran Bretanya donen molt bons resultats, perquè aquest model d'interdependència, aquest model altament positiu d'entendre la política, tiri endavant amb aquests criteris.

Jo no voldria parlar de coses que han passat en altres legislatures; parlaré simplement d'aquesta. Formo part de la Comissió de Cultura i cal dir, penso que seria irreal de no dir, doncs, que aquesta legislatura ha començat amb un alt grau d'alarmisme pel que fa a la situació del Conca. Però voldria fer el mateix que ha fet abans el diputat Bosch, amb molt bon criteri, perquè penso que també és important que fem un agraïment als antics membres del Conca, que eren més dels que avui votarem. Voldria esmentar el nom, fins i tot, del seu president, que va ser, doncs –penso–, en Francesc Guardans, que va ser força positiu, que va buscar sempre un diàleg amb les diferents formacions polítiques, i també penso que li hem de mostrar el nostre agraïment per una molt i molt important tasca duta a terme.

Però he parlat d'alarma, és a dir, no és normal que en el camp de la política, de la cultura es produeixin en una entitat semblant al Conca..

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant, eh?...

Antoni Strubell i Trueta

...aquestes dimissions en cadena.

Quatre mots sobre el futur, les perspectives. És molt important, penso jo –i penso que tenim plenes garanties amb la presència d'alguns, per no dir tots els membres del nou Conca–, que la realitat del país, les dificultats del país, les molt reals amenaces que en aquests moments estan havent-hi de confrontar la cultura catalana, que tinguem en compte que pateix de molt real amenaça a la immersió lingüística a les escoles, i la situació que tenim en les terres germanes de Mallorca, on en les últimes hores s'han produït situacions realment negatives per a la nostra cultura. Jo estic molt segur que des del nou patronat del Conca els seus membres tindran molt en compte això, la necessitat d'una independència i la necessitat de reproduir el model de l'Arts Council...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...de la millor manera possible, sempre tenint en compte les coordenades especials de la cultura catalana.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo donaré suport a la designació proposada pel president; en primer lloc, per respecte –sense matisos– a la seva trajectòria cultural; també perquè faig confiança a la proposta del president i del conseller, i per coherència: vaig votar la Llei de simplificació administrativa, que, com bé saben vostès, reduïa el nombre de membres del consell i en modificava les seves funcions. Això tots sabem que va provocar una dimissió en bloc de deu dels onze membres i, en aquest sentit, doncs, per coherència entenc que he de votar també aquesta proposta.

Agrair, també sense matisos, el fet que vostès hagin pres la decisió de servir la política cultural del país –és una decisió sempre important– i, per descomptat, desitjar-los tota la sort i l'encert en l'exercici de les seves responsabilitats com a membres del Conca.

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Molt honorable president, consellers, conselleres, conseller Mascarell, una salutació també des del nostre

grup parlamentari a tots els membres proposats per a aquest nou plenari del Consell de la Cultura i les Arts, al secretari general de la conselleria de Cultura i al director del Conca i, naturalment –ho havia d'haver dit abans–, a la senyora Pilar Parcerisas.

La Llei d'agilitat –algú hi ha fet referència, també– i reestructuració administrativa, que fa referència al nou Conca, entre altres àmbits, i que es circumscriu en un canvi de model de l'estructura cultural pública, va ser aprovada amb un ampli suport d'aquesta cambra, un suport que vam agrair des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el seu moment, però que aprofito per tornar-ho a fer avui perquè realment va ser un treball col·lectiu que va donar, doncs, el seu fruit. Tot això succeïa el passat mes de desembre i, concretament, a l'article 3 és on es defineix l'objecte del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, on diu textualment que, a més d'«assessorar el Govern en el conjunt de la política cultural i de vetllar pel suport a la creació artística», té diverses atribucions.

Entre les més importants, i d'una forma molt breu, podríem citar-ne quatre: una seria avaluar els contractes programa que regeixen les relacions entre el Departament de Cultura i els equipaments culturals i fer-ne les pertinents auditories; afavorir i impulsar el diàleg entre el món de la creació dels sectors culturals i artístics i l'Administració de la Generalitat, i si s'escau, doncs, exercir-ne la intermediació; vetllar per la presència i la protecció de la llengua pròpia de Catalunya i de l'Aran en l'àmbit de la creació artística i ser referent de la cultura tant a Catalunya com arreu. El Conca ha d'estar connectat a la realitat dels diferents àmbits culturals, ha de ser un organisme útil, vàlid i reconegut i una eina que ajudi a enfortir la consciència sobre el paper de la cultura.

En aquest sentit, doncs, té un paper de tutela de la gestió, de supervisió de les polítiques culturals, de dinamització, de conceptualització de la vida cultural. No sabem si l'emperador anava vestit o despullat abans o ara, senyora Camats; el que sí que sabem és que, desgraciadament, fins ara no ha estat una història d'èxit, la del Conca. Suposo que..., i no entraré a mencionar cap dels atzucacs que ens va tocar viure, però, en tot cas, sí que podem dir que no va acabar de complir la missió d'aïllar la cultura de les dinàmiques establertes i que, per tant, el que cal ara és superar els gremialismes, guiar l'actuació pensant en l'interès general, en el dels ciutadans i en el dels agents que construeixen la cultura a Catalunya.

Com ens ha explicat el conseller Mascarell, el plenari del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, que ens proposa el president de la Generalitat –no han estat designats ells, sinó que ells han acceptat la proposta que els ha fet el president de la Generalitat–..., i podríem dir que són persones amb una experiència i prestigi reconegut en l'àmbit cultural i artístic; la solidesa dels seus perfils i la trajectòria professionals els avalen, al senyor David Albet, al senyor Carles Duarte, a la senyora Mercè Gisbert, a la senyora Isona Passola, al senyor Valentí Puig i a la senyora Gemma Sendra. És, al nostre entendre, una proposta equilibrada; en tots els sentits, començant pel gènere –hi faig menció

perquè, desgraciadament, no sempre és així—, també equilibrada perquè contempla diferents àmbits de la cultura —són persones expertes en diferents sectors estratègics: en l'audiovisual, en la música, en la cultura popular i tradicional, en les arts visuals, en la gestió cultural, en la llengua, literatura i el pensament—, i més important encara, amb una perspectiva àmplia del saber i del coneixement, en un moment en què la segmentació cultural..., en un moment, doncs, de gran segmentació cultural. En definitiva, són persones d'inqüestionable valor intel·lectual.

Per tots aquests motius, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els volem felicitar perquè ja és evident en aquest moment, per totes les intervencions que m'han precedit, a les quals també agraïm, doncs, aquest fet de voler donar aquest suport en el sentit del seu vot, com en el bon to que en general hi ha hagut en les seves intervencions..., tot fa pensar, doncs, que seran escollits també per una àmplia majoria d'aquest plenari. La nostra enhorabona. Els encoratgem en aquesta tasca tan important que tenen per endavant, els desitgem els màxims encerts; sàpiguen que ens tindran al seu costat per a tot allò que sigui necessari i moltes gràcies de nou a tots vostès.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació serà electrònica i secreta, i demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació.

Passem a la votació. S'entén que la proposta s'accepta si obté el suport de la majoria absoluta.

Comença la votació.

Queden designats membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, per majoria absoluta, els candidats proposats. Des d'aquí els felicitem.

Continuem amb el següent punt de l'ordre del dia...

(Aplaudiments.)

La votació ha estat de 111 vots a favor, 2 en contra i 15 abstencions.

Proposició de llei

dels serveis de prevenció, extinció
d'incendis i salvaments de la Generalitat
(debat de totalitat) (tram. 202-00043/09)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat.

(Pausa.)

En primer lloc, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, voldria començar l'exposició de la proposició de llei de serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments amb un record de suport als professionals i voluntaris dels diversos cossos que han actuat i estan acabant d'actuar a l'incendi de l'Alt Penedès i el Garraf, als ajuntaments implicats i, sobretot, a les persones que s'han vist afectades per l'incendi.

Aquesta desgraciada coincidència demostra, però, que aquest Parlament és capaç de tractar i legislar sobre temes que afecten la ciutadania encara que hagi de ser a instàncies de l'oposició. Situem primer la proposició en el marc de la manca d'activitat legislativa del Departament d'Interior, i després en el marc de la política portada a terme amb relació a la lluita contra els incendis durant aquesta legislatura.

Quina ha estat l'activitat legislativa del Departament d'Interior en aquest any i mig? Recordem els anuncis del conseller a l'inici del seu mandat. Febrer de 2011, sessió per informar dels objectius i actuacions del departament; paraules del conseller Puig. Primer compromís: «Revisarem la Llei de protecció civil de l'any 1997.» Segon compromís: «Necessitem proveir el territori del personal òptim i del material adequat en la lluita contra incendis arreu. I és aquest el motiu pel qual també ens proposarem abordar la reforma de la Llei reguladora del Cos de Bombers per tal de superar la Llei de 1994.» Tercer compromís: «Revisar la Llei 10/94, de la policia de la Generalitat, Mossos d'Esquadra, i la Llei 16/91, de les policies locals.» Quart compromís: «Promoure les modificacions de lleis estatals necessàries per aconseguir noves competències per als Mossos en matèria de conservació de la natura, medi ambient i recursos hidrològics en mans de la Guàrdia Civil, així com la seguretat de ports i aeroports i salvament marítim.»

Portem un any i mig de legislatura. Resultat: zero. Cap projecte de llei. L'única actuació normativa del conseller ha estat derogar el Codi d'ètica policial, fet que ha comportat que durant un any i mig, farcit d'actuacions conflictives, el Cos de Mossos no hagi disposat ni de codi ètic, ni de comitè d'ètica policial. Ni un sol projecte de llei ha entrat al Parlament, i tot sembla indicar que no n'entrarà cap en dos anys. Paraules del conseller Puig durant el Ple del 23 de maig, fa pocs dies: «Cal revisar el marc del 94, espero que una nova llei de bombers i de protecció civil entrarà en aquest Parlament.» En el darrer Ple vàrem conèixer les intencions del departament: entrar el projecte de llei el primer trimestre del 2013, la qual cosa, suposant que es compleixi el compromís, ens pot portar a no disposar d'una llei de prevenció i extinció d'incendis fins a finals de l'any que ve o fins l'any 2014.

Quina política legislativa ha fet el Departament d'Interior? Cap. Només ha impulsat modificacions puntuals d'algunes normes incloses en les lleis òmnibus. Ha situat, això sí, a la Llei de carreteres el tema de la prostitució, en lloc d'impulsar una actuació social i transversal del Govern que actuï sobre les causes socials i de gènere i contra les màfies que trafiquen amb persones. Multes i un fitxer de persones que es dedi-

quen presumptament a la prostitució que dependrà del Servei Català de Trànsit, com si el servei no tingués prou feina a fer front a l'increment dels accidents de trànsit. I per acabar-ho d'arreglar, ahir coneixíem la intenció del conseller de dedicar en exclusiva –en exclusiva– mossos d'esquadra de trànsit a multar persones que practiquin la prostitució, mentre els sindicats es queixen de manca d'efectius de trànsit i les xifres de persones mortes i ferides greus en accidents són molt pitjors que les de l'any 2011 i que les de l'any 2010..

I la perla, conseller: la Llei de taxes. El conseller no entra al Parlament els projectes de llei que va prometre, però modifica una llei sense voler i a la Llei de mesures provoca un desastre i elimina l'exempció per les entitats i competicions sense ànim de lucre pel que fa a haver de pagar els serveis dels Mossos d'Esquadra en les competicions esportives que circulen per vies interurbanes. El meu grup va presentar el 17 d'abril, ja fa dos mesos, una proposició de llei per solucionar el problema. El Govern, de forma insòlita, va demanar pròrroga per poder pronunciar-s'hi, tot i haver aprovat la llei sense voler. Amb aquesta maniobra ens han fet perdre un mes. Ara som en tràmit de presentació d'esmenes a la totalitat; espero que el Grup de Convergència i Unió no la presenti, perquè encara no sabem on és el projecte de llei elaborat pel Govern per solucionar la pífia. Espero que, quan per fi ho puguem discutir en el Ple, ens acceptin la tramitació de la nostra proposició de llei.

L'any passat el meu grup va presentar una proposició de llei de protecció civil, basada en la feina feta per l'anterior Govern. Fou rebutjada el mes d'octubre sense cap més argument que el de dir que el Govern presentaria el seu projecte; però nou mesos després, el Govern continua sense entrar el projecte de llei al Parlament. I avui presentem la Proposició de llei de serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments, que previsiblement també serà rebutjada malgrat que podríem guanyar un any respecte al calendari anunciat pel Govern.

Parlem del marc de la política contra els incendis. Com està funcionant la lluita contra els incendis? Un fet el defineix: les retallades pressupostàries. I, per molt que el conseller ho negui, és evident que les retallades estan provocant resultats preocupants i un estat de neguit i reivindicació de bombers professionals i voluntaris. Hectàrees cremades? Recordem les dades –molt preocupants– del que portem d'any, quan encara no ha començat la campanya d'estiu. Amb l'incendi del Garraf i el Penedès, ja superem les cinc mil hectàrees cremades en cinc mesos. Incendis importants al Pirineu, a l'Empordà i a les Terres de l'Ebre durant l'hivern i la primavera. S'han cremat més hectàrees aquests cinc mesos que cada any sencer des del 2004. En l'any i mig d'aquesta legislatura s'han cremat ja les mateixes hectàrees que en els quatre anys de l'anterior legislatura. Per què està passant això? Casualitat?, mala sort?, el clima?

És cert que l'hivern ha estat extremament sec, però altres anys també hi ha hagut sequera, ventades i nevades, i les conseqüències no han estat les mateixes. El problema és que la lluita contra els incendis ha deixat

de ser una prioritat del Departament d'Interior, capficat a perseguir sindicalistes i estudiants i preocupat per amagar la prostitució que es pot veure al costat de les carreteres. Les prioritats d'un Govern es concreten als pressupostos i als projectes de llei, i no hi ha hagut ni una cosa ni l'altra.

Recordem algunes xifres del pressupost del 2012 del Cos de Bombers. Conservació i reparació d'edificis: de 994.000 euros l'any passat, a 393.000 euros aquest any. Vehicles: de 2 milions i mig d'euros l'any passat, a 967.000 euros aquest any. Combustible dels vehicles: de 2 milions i mig d'euros l'any passat, a 967.000 euros aquest any –no és estrany que la gasolinera de Rialp ja no vulgui servir els bombers i hagin de baixar a Tremp. Vestuari: de 3 milions el 2010, a 143.000 euros aquest any –de 994 euros per bomber, a 47 euros per bomber. Queviures per als incendis: de 160.000 euros l'any 2010, a 41.000 euros aquest any. Comunicacions: d'1.800.000 euros l'any 2010, a 700.000 euros aquest any. Bombers voluntaris: de 266.000 euros l'any 2010, a 6.875 euros aquest any, una reducció per als bombers voluntaris del 94 per cent en dos anys.

I la reducció també afecta la campanya forestal d'aquest any. Es pretén maquillar la rebaixa fent la comparació amb el pressupost realment executat l'any 2010, el darrer de l'anterior Govern, però aquell any gairebé no hi va haver incendis: es van cremar 618 hectàrees en tot l'any, les que han cremat en dos dies al Garraf i al Penedès. En canvi, aquest any és molt perillós: tenim cinc mil hectàrees cremades quan falten tres dies perquè comenci la campanya forestal 2012, i es rebaien efectius, mitjans tècnics i partides pressupostàries.

I les retallades de personal afecten els parcs de bombers, que sovint es queden sense els tres bombers necessaris com a mínim i es veuen obligats a tancar. Va passar per Nadal i Cap d'Any a cinc parcs de bombers, i va tornar a passar durant els incendis del mes de març: quinze parcs de bombers tancats. Segons el sindicat de Comissions Obreres de Bombers, el 78 per cent dels parcs de bombers no poden cobrir altres serveis si actuen en un incendi forestal.

Analitzem el contingut de la proposició de llei. Vol substituir la Llei 5/94, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció, d'extinció d'incendis i salvaments de Catalunya, que fa divuit anys que està en vigor. Es tracta d'un projecte de llei elaborat per l'anterior Govern i que consta de vuitanta-nou articles, ordenats en set títols, més set disposicions addicionals, quatre disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals. Parteix d'un fet fonamental: l'aprovació de l'Estatut del 2006, que atorga noves competències a la Generalitat de Catalunya, començant per la competència exclusiva en matèria de protecció civil, que inclou els serveis de prevenció i extinció d'incendis.

Per això té una certa lògica l'esmena a la totalitat del PP, preocupats sobretot, com vàrem veure en el passat Ple, a assegurar la presència de l'Estat central en determinats incendis a Catalunya, sense que la Generalitat pugui triar si li cal l'ajuda o no.

El que ja no s'entén tant, des d'una perspectiva de l'autogovern, és l'esmena de Convergència i Unió, quan estem desplegant l'Estatut. La proposició pretén adaptar-se al sistema integral de seguretat pública endegat a Catalunya amb la Llei de 2003, d'ordenació del sistema de seguretat de Catalunya, aprovada quan encara governava Convergència i Unió. Alhora, vol ser respectuosa amb les competències dels governs locals en matèria de prevenció d'incendis. També es té en compte el règim especial de la ciutat de Barcelona, establert a la Carta municipal de Barcelona, aprovada al Parlament l'any 98 i a les Corts espanyoles l'any 2006; és a dir, molt després de la Llei del 94, encara en vigor i que pretenem substituir. Tanmateix, la proposició reconeix les competències del Consell General de l'Aran en aquesta matèria.

Continguts. El títol I estableix el nou marc i els principis del sistema integral del servei de prevenció, extinció d'incendis i salvaments dins del sistema global de la seguretat pròpia de Catalunya. Atorga especial rellevància als drets i obligacions de la ciutadania en aquest àmbit.

El títol II dota de contingut les competències que l'Estatut del 2006 atorga a la Generalitat i als governs locals, i regula el sistema de relacions entre la Generalitat i les administracions locals.

El títol III determina els serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments formats pel Cos de Bombers, els i les bombers voluntaris i voluntàries, i els serveis d'autoprotecció d'empreses i infraestructures.

El títol IV estableix el règim estatutari del Cos de Bombers i regula un pla de carrera professional i les seves condicions laborals, creant el Consell de Bombers de la Generalitat. Inclou la regulació de la segona activitat i un règim disciplinari. La discussió d'aquest títol ens permetria escoltar els sindicats de bombers i incorporar les seves reivindicacions.

Títol V. Està dedicat als bombers i les bomberes voluntaris. Es regula el sistema d'accés i un règim de drets i deures. La discussió d'aquest títol ens permetria també escoltar les reivindicacions dels bombers voluntaris que han protagonitzat, fa ben poc, un preocupant enfrontament amb el conseller.

El títol VI regula els serveis d'autoprotecció de les empreses i les infraestructures, substituint el sistema de bombers d'empreses. La Generalitat ha de determinar la seva formació.

I el títol VII fa referència al finançament dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament, regulant les relacions amb els ajuntaments. Integra la regulació de la contribució especial i les taxes per la prestació dels serveis.

Aquesta és la descripció del contingut de la llei. És una llei que, evidentment, si s'accepta a tràmit s'ha de millorar a partir de la presentació de les esmenes, però creiem sincerament que és un bon punt de partida i que, en tot cas, és millor que haver d'esperar un any sense regular aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Beth Abad.

Elisabeth Abat i Giralt

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., voldria, abans d'entrar en matèria, fer una prèvia. I vull fer arribar també una salutació afectuosa als meus companys del Garraf i de l'Alt Penedès, els diputats Gerard Figueras, Pere Regull, Santi Rodríguez i Roberto Labandera, que avui s'han vist afectats en el seu territori per un foc provocat, però que, afortunadament, ha estat controlat a mig matí, i també tot el meu suport a tots els professionals que han fet possible, doncs, que aquest foc estigui controlat.

Deixi'm fer quatre breus –però clares– consideracions del perquè de la nostra esmena a la totalitat. La primera consideració: com sabem, l'Estatut d'autonomia del 2006 preveu la competència exclusiva del Govern de la Generalitat per regular la matèria de prevenció i extinció d'incendis. El conseller Saura va ser conseller d'Interior l'any 2007. El conseller Saura va tenir quatre anys per presentar un projecte de llei. Per tant, va tenir l'oportunitat de presentar-lo, quan governaven, i no ho van fer. I si la tenien feta, senyor Bosch, per què no la van presentar?

Miri, senyor Bosch, aquesta no és una proposició de llei que hagin fet *ex novo*: aquesta és tan sols posar un títol a una proposició de llei d'un avantprojecte de llei. I miri què li dic: si aquest avantprojecte de llei no va aconseguir que el Govern tripartit el presentés al Parlament, sembla clar, al meu entendre, que no és un bon text de partida per abordar aquesta matèria; i, per tant, tampoc és un bon text la proposició de llei que avui estem debatent; tampoc ho és. Aquest és el meu pensament.

Segona consideració. La iniciativa legislativa correspon al Govern: el Govern té un mandat d'aquest Parlament per fer-la, i la iniciativa legislativa la té el Govern i el Govern no s'hi nega, ben al contrari. Perquè, precisament la setmana passada, el Govern es va comprometre a presentar un projecte de llei durant el primer trimestre del 2013. Que quedi clar, doncs: és voluntat d'aquest Govern modificar la legislació vigent per a l'adopció plena d'aquestes competències. I que quedi clar també que hi ha un compromís del conseller d'Interior –compromís validat per aquest Parlament– de presentar un projecte de llei de prevenció, extinció i salvament d'incendis durant el primer trimestre de l'any 2013.

Diputat Bosch: deixi, doncs, treballar el Govern. I jo ja li ho avanço, que també és cert: és que aquesta llei que es proposa avui –la que tenim aquí, la que estem debatent– no és exactament la Llei de prevenció i extinció d'incendis que el Grup de Convergència i Unió pot arribar a defensar i vol arribar a defensar. El Govern actual té la voluntat política i la necessitat de tirar endavant una llei, però no una llei com la que proposen el Grup d'Iniciativa.

Tercera consideració. La proposta de llei que avui s'està acabant de redactar pel Govern de Convergència i Unió dóna resposta a tots aquells elements previstos en el nostre programa electoral; dóna resposta al nostre compromís electoral per regular moltes de les activitats subjectes de ser tractades bàsicament d'acord amb tot el que és el nostre model de polítiques de seguretat. I el nostre grup entén que moltes d'elles o algunes d'elles no són exactament les que estan previstes en la proposició de llei que avui estem tractant. Però nosaltres vetllarem per aquest model, pel nostre, però també estarem amatents i oberts –només faltaria– al consens, per tal d'obtenir el millor sistema de seguretat de prevenció i extinció d'incendis, sense renunciar, per descomptat, al nostre model. El que és cert també és que haurem de procurar obtenir la millor llei de prevenció i extinció d'incendis amb el més ampli consens.

Quarta i última consideració. Deixi'm que faci referència al Dictamen 9/2010 que va fer el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya sobre l'Avantprojecte dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de la Generalitat de l'any 2010. El Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya va qualificar en el seu dictamen d'«inoportú i prematur» l'avantprojecte de llei. És per això que va recomanar un reguitzell de mesures, mesures que podrien afectar el contingut del text. Però el més interessant de tot és que, fent una ullada a l'informe esmentat i repassant l'articulat de l'avantprojecte de llei elaborat a l'època del conseller Saura i la proposició de llei que vostès, senyor Bosch, presenten ara, observem amb molta feradat que s'ha fet cas omís a aquestes recomanacions, atès que l'articulat de la proposició de llei és idèntic al de l'avantprojecte i que, en conseqüència, òbviament, cap de les recomanacions han estat tingudes en compte. Entenem, doncs, que vostès el que han fet és tan sols traspasar el contingut d'un avantprojecte a una proposició de llei, sense tenir en compte certes recomanacions. És una consideració que el nostre grup, evidentment, té en compte i per la qual, evidentment, defensem la nostra esmena a la totalitat. Ja li he dit que seria breu i clara; poca cosa més tinc a dir.

Per acabar, sí que vull insistir en una qüestió. Miri, diputat Bosch, com vostè ja sap, el model mixt de bombers ens assimila a la majoria de països avançats i al mateix temps connecta amb la filosofia de país que nosaltres defensem: la d'un estat propi capaç d'ordenar, regular, impulsar i atendre les necessitats bàsiques d'un país. La presència d'aquesta activitat, amb tota la voluntat, i que contribueix a donar resposta a aquestes necessitats i donar confiança als nostres ciutadans, és la que es contempla en el nostre projecte de llei.

Aquest és el nostre model, aquest és el model que, ja li ho he dit, inspira el nostre projecte de llei i que no inspira el de la seva proposició de llei.

Per tant, és un motiu més pel qual el nostre grup proposa l'esmena a la totalitat a la proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Senyor Bosch –amb tot el respecte, no?–, vostè ens ha presentat aquí una proposició de llei que pretén regular els serveis de prevenció i extinció d'incendis, i quan ha sortit aquí al faristol ha fet una altra cosa, al nostre entendre, o ha pretès fer una altra cosa: en gran part de la seva intervenció el que ha fet és més aviat una interpellació al conseller sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis, i no sobre la proposició de llei que ens presentava. Que ho podia haver fet. De fet, el nostre grup parlamentari fa dos plens ho vam fer, i després vam presentar la moció. Ho vam fer. Vostè no va fer-ho, en el seu dia, i ara aprofita aquesta ocasió per fer-ho. Això és la impressió que a nosaltres ens ha donat, perquè, quan ha parlat de la llei, s'ha limitat a fer una referència pràcticament a l'índex de la proposició de llei i poca cosa més. Per tant, dintre del que és la... Vostè dirà el que vulgui i, per tant, és legítim que vostè digui el que vulgui, només faltaria, però sí que permeti'ns que fem aquesta valoració de la seva intervenció.

Nosaltres entenem que ens trobem davant de la darrera proposta legislativa del Govern tripartit de la Generalitat de Catalunya. Avui ens apareix la darrera d'aquestes propostes legislatives del tripartit. Perquè, malgrat que el Govern tripartit va deixar de tindre responsabilitats de govern fa setze mesos, avui ens trobem una proposta legislativa sobre prevenció i extinció d'incendis que va ser elaborada pel Govern tripartit de la Generalitat i, per les raons que fossin, que no entrarem a valorar, no va ser aprovada quan governava el tripartit. Per tant, avui el que es fa és agafar aquell projecte del Govern tripartit i es transforma en una proposició de llei del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Diferent nom, però mateix contingut. En això estarem d'acord, no?

Nosaltres no criticarem aquest fet, però senzillament ens limitem a constatar-ho. I aquesta constatació ens permet saber que aquesta proposició de llei es fonamenta precisament en les polítiques de prevenció i extinció d'incendis del Govern tripartit de la Generalitat de Catalunya. Polítiques que, com vostès coneixen perfectament, van ser molt criticades pel nostre grup parlamentari, ja que no les compartíem, senzillament i directament. Aquesta proposició de llei és un reflex nítid d'aquelles polítiques, que respectem però que no compartim.

I permeti'ns que els fem..., que ja els l'hem fet, però una pregunta, incidim en una pregunta que és òbvia: és per què, tenint la possibilitat de fer-ho, no van aprovar-ho quan vostès governaven. Aquesta seria la pregunta que seria bo que poguéssiu contestar al conjunt de ciutadans de Catalunya.

Nosaltres, en el darrer Ple, com ja li he comentat abans, celebrat la setmana passada, el Grup Parlamentari del

Partit Popular vam presentar una moció que va ser aprovada, moció que té per objecte precisament tota la qüestió de polítiques de prevenció i extinció d'incendis del Govern. Ens referim a la Moció 105/IX del Parlament de Catalunya, que precisament, en la seva lletra b: «El Parlament de Catalunya» –o sigui, el Parlament de Catalunya– «insta el Govern de la Generalitat a presentar un projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments, a tot tardar, durant el primer trimestre del 2013.» I aquest és un acord que va adoptar el Ple per una amplíssima majoria de més de cent diputats d'aquesta cambra.

Per tant, si la setmana passada vam acordar i vam adoptar aquest acord, com a Parlament –per tant, establíem un mandat al Govern en aquest sentit–, el que és coherent i és lògic és que una setmana després mantinguem el seu contingut i contribuïm tots plegats al seu compliment. Dit en altres paraules: si la setmana passada el Ple del Parlament atorga un marge de temps al Govern precisament perquè ens presenti aquest projecte de llei, el que és lògic és que una setmana després mantinguem aquest marge de temps i atorguem aquest gest de confiança envers el Govern. Nosaltres entenem que fer el contrari, pretendre que fem una cosa contrària del que vam votar la setmana passada, seria una actitud incoherent i sense sentit. Ens estariem... –potser ho fan vostès, eh?, però nosaltres procurem no fer-ho–, votar una setmana una cosa i, la següent, una altra que no hi té absolutament res a veure.

Per tant, nosaltres mantindrem, el nostre grup parlamentari, mantindrem la nostra coherència i, per tant, defensem que hem de deixar un marge al Govern perquè pugui presentar el projecte de llei a aquesta cambra. I establint un límit màxim, que és que «a tot tardar» –per tant, és un límit màxim– haurà de presentar aquest projecte en el primer trimestre de 2013.

I nosaltres entenem que aquests..., ho podem veure de dues maneres: veure que aquest marge de temps és inútil, cosa que nosaltres no compartim, o precisament veure'l, aquest marge de temps, com una oportunitat, una oportunitat que ha de permetre al Govern i a tots els agents implicats cercar el màxim consens entorn d'aquest projecte de llei, entorn d'aquesta nova legislació que ha de definir el Cos de Bombers i els sistemes o els serveis de prevenció i extinció d'incendis de casa nostra.

Per tant, aquest marge de temps recull aquell esperit –l'esperit, dic, només, eh?– de l'esmena del Grup Parlamentari Socialista, que ens demanava que féssim un estudi, una anàlisi, per aplicar a partir de 2015 (*veus de fons*), escolti... –un pla director, era exactament el terme, perdoni, que no em sortia la paraula: un pla director per aplicar el 2015–, vam entendre que allò anava massa enllà, però sí que guanyem uns mesos perquè puguem fer aquell esperit, no?, de cercar consensos, sumar voluntats, perquè entre tots puguem contribuir a sumar i a aprovar la millor legislació per obtenir el millor servei de prevenció i extinció d'incendis del que puguem disposar.

Per tant, nosaltres, el Grup Parlamentari del Partit Popular, defensem la necessitat d'una nova llei que

reguli, ordeni i adequi als nous temps els serveis de prevenció i d'extinció d'incendis i de salvament. I precisament perquè ho creiem i ho defensem, vam presentar la moció el ple passat i es va aprovar la moció en el ple passat.

Però també hem de recordar que, en la interpellació que el nostre grup parlamentari va substanciar davant del conseller d'Interior, el conseller va manifestar la necessitat de revisar la llei. Deia: una nova llei, segons va manifestar el mateix conseller, tant de bombers... –utilitzant la seva terminologia en aquells moments, eh?–, tant de bombers com de protecció civil. I crec que aquest concepte és important a l'hora d'abordar aquest projecte de llei. Hem de tindre en compte que la llei vigent és de l'any 1994 i que, per tant, ha estat modificada –i aquesta és la dada– en dotze ocasions per lleis diferents, aquesta legislació.

Respecte a la llei vigent del 1994, la seva proposició de llei, la presentada per Iniciativa per Catalunya, passa dels setanta articles actuals als vuitanta-nou –és una dada objectiva–; de les nou disposicions addicionals, a set; d'onze disposicions transitòries, a quatre; manté el mateix nombre de disposicions derogatòries, i d'una disposició final, a quatre. Aquesta seria, quantitativament, la diferència entre el que tenim i el que vostès proposen.

I hem de dir que ens ha sobtat que en la proposició de llei es suprimeixi la referència al dret de les persones a ser indemnitzades en aquells casos en què les autoritats, davant d'una emergència, utilitzin aquells béns de persones i d'empreses que siguin necessaris per fer-hi front. A la legislació de l'any 94 hi ha una referència explícita i vostès la suprimeixen. No ho sé, potser seria allò de la col·lectivització, que vostès potser defensen, no ho sé, perquè vostè ho ha afirmat, senyor Boada, i, per tant, jo no ho veig tan clar, eh? Jo dic que, si vostè utilitza una maquinària i tal, després també haurà de pagar a aquests empresaris per la utilització de maquinària. Que no vol dir que no la posin a disposició en el moment de l'emergència. Són dues coses diferents. Allò de l'expropiació o la col·lectivització, són conceptes en què nosaltres segurament diferim.

Tampoc acabem d'entendre la delimitació de les competències de la Generalitat que vostès regulen en l'article 7 de la proposició. Entenem –i és la nostra opinió– que no reflecteix de forma acurada el que disposa l'article 132 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i que amb el redactat proposat es pot perjudicar l'autonomia dels ens locals –és a dir, dels ajuntaments.

Per altra banda, passem d'una concepció dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments a Catalunya on s'inclouen els bombers de la Generalitat, el personal pertanyent a aquests serveis de les entitats locals i els bombers d'empresa, a un model de serveis de prevenció de la Generalitat on s'exclou la referència al personal de les entitats locals. Vostès ens hauran d'explicar per què exclouen aquest personal.

També, en aquest sentit, exclouen de la condició d'agent de l'autoritat els membres dels serveis de prevenció i extinció d'incendis de les entitats locals en l'exercici de les seves funcions, també ho exclouen.

Després, al final, cometen una contradicció, perquè reconeixen que hi ha –en el cas de la ciutat de Barcelona– entitats locals que presten aquest servei, però vostès exclouen d'aquesta condició els membres dels serveis d'extinció de les entitats locals.

Miri, l'exclusió de l'Administració local arriba fins al punt que, en l'article 72 de la seva proposició de llei, la Generalitat es subroga per llei, directament, en la posició de creditor de les aportacions que els governs locals perceben de l'Administració general de l'Estat. Vostès ja ho fan absolutament directament.

I ens preguntem com afectaran totes aquestes exclusions que els acabo de referir, per exemple, al cos de bombers de la ciutat de Barcelona. Perquè vostès els exclouen. Els exclouen. Són models que exclouen qualsevol referència a les entitats locals.

Respecte al títol quart, sobre el Cos de Bombers de la Generalitat, nosaltres observem un grau de detall més propi d'un decret i d'un reglament –que és propi de la seva manera de legislar quan estaven al Govern tripartit– que no pas d'una llei.

Si em permeten, ràpidament, un comentari sobre l'accés a les diferents categories del Cos de Bombers. La proposició de llei que vostès ens presenten es fonamenta en l'exigència d'una permanència mínima en la categoria immediatament inferior per accedir a la categoria superior. És a dir, aquest període de temps de permanència varia en funció de la categoria a la qual ens referim. Per a aquest principi, que vostès estableixen, estableixen dues excepcions.

Per una banda, la primera, la referida a la categoria de sotsinspector, per a aquelles persones que accedeixen a aquesta categoria no essent membres del Cos de Bombers. Per tant, té la seva lògica. Per tant, no són membres del Cos de Bombers en el moment d'accés a la categoria de sotsinspector. Però la segona és la que sorprèn més, i és la referida a la categoria d'inspector, és a dir, a l'escala superior. Mentre a la resta de categories vostès exigeixen un període de temps de permanència en la categoria immediatament inferior, en la categoria més alta, la categoria d'inspector, es pot substituir aquesta exigència pel fet que s'hagin desenvolupat tasques de diverses categories del Cos de Bombers per un període mínim de deu anys. És a dir, perquè ens entenguem, en la categoria més alta, l'exigència que tenen respecte a les altres categories la poden suprimir per un temps de permanència en diferents categories en el Cos de Bombers, cosa que semblaria certament contradictòria.

També seria bo que ens expliqués el canvi de criteri que vostès introdueixen en la proposició de llei. Perquè, en el seu article 25, s'estableix que en cap cas podran establir-se barems diferents en les proves d'accés a la categoria de bomber o bombera que es realitzin. Bé, molt clar, senyor Boada, però, si analitzem les darreres convocatòries, per exemple la 76/09, sí que vostès establien barems diferents a les proves físiques en funció de si eren realitzades per homes o per dones. I, per tant, vostès establien, en els diferents exercicis, barems diferents en funció de qui exercia o feia l'exercici que s'estava valorant.

Amb relació al règim disciplinari, i sense voluntat d'entrar en tot el detall, sí comentar que sobta que es pugui posar una sanció per una infracció lleu, que pot arribar a la suspensió de funcions fins a trenta dies, amb pèrdua de les retribucions corresponents, amb l'únic tràmit de l'audiència prèvia a la persona interessada. Nosaltres entenem que la sanció imposada –trenta dies amb suspensió i pèrdua de les retribucions corresponents– requereix alguna cosa més que l'únic tràmit de l'audiència a la persona interessada. Creiem que cal fer una valoració més acurada sobre la mesura provisional consistent en la suspensió provisional de funcions, especialment pel que fa a la seva durada.

I, per altra banda, també caldria adequar les referències que es fan a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya a l'Escola de Bombers i Protecció Civil, d'acord amb la darrera reorganització de l'institut que va impulsar aquest mes de maig el conseller.

I, per cloure, i sense ànim de ser exhaustiu, no compartim en termes generals la darrera proposta legislativa del Govern tripartit que ens porten en aquesta cambra, que és aquesta, proposta legislativa del Govern tripartit envers la regulació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament de la Generalitat de Catalunya.

Per això, per tot el que nosaltres li hem comentat, sense aquesta voluntat de ser exhaustius, però intentant arribar a un nivell de detall que ens permet conèixer en profunditat la seva proposició de llei, és pel que hem presentat l'esmena a la totalitat. No és per la referència que vostè ha fet, sinó perquè va molt més enllà de la referència que vostè ha fet i és un treball molt més profund.

I, per tant, nosaltres creiem que hem de presentar aquesta esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei i serem coherents amb el que significa la presentació d'aquesta. I, per tant, creiem que aquesta proposició de llei s'ha de retornar i no s'ha de tramitar.

Com deia abans, i per acabar, el Grup Parlamentari del Partit Popular mantindrà la seva prudència: si la setmana passada votàvem instar el Govern de la Generalitat a presentar un projecte de llei, a tot tardar, en el primer trimestre del 2013, mantindrem aquest criteri. Demanem que aprofiti, el Govern; que aquests mesos no siguin mesos perduts, sinó que siguin mesos per cercar diàleg i per cercar consensos, i precisament fruit d'aquest treball creiem que serà la millor manera de presentar i aprovar una nova legislació que ens permeti tenir els serveis de prevenció i extinció d'incendis millors possibles del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, a la sessió de control al Govern, quan el diputat Llena ha fet una pregunta al con-

seller Puig, el conseller li ha recriminat que en cinc minuts pretengués abordar el tema de la seguretat. Avui nosaltres presentem aquí una proposició de llei; tenim pràcticament una hora i mitja per discutir-ho, però el resultat és el mateix: ni cas, eh? Ni cas. No, no; és que no ens fan cas, no?

En tot cas, miri, també vull dir que a veure si valorem una mica què hem fet nosaltres. Hem fet nosaltres una cosa que s'acostuma a fer quan es presenta una proposició de llei o un projecte de llei, que és presentar-lo en el context en què a nosaltres ens sembla que s'havia de presentar aquest projecte de llei o aquesta proposició, que és el marc de la política legislativa del departament, i en el marc de la política contra incendis del departament. Això és el que hem fet. I després he enumerat els punts essencials de la llei, cosa que és el que es fa –i si repassem intervencions, podem veure-ho– quan es presenta qualsevol projecte de llei.

Ara, sí que hi ha una cosa curiosa, eh? Senyora Abad: la iniciativa legislativa li correspon al Govern, però també al Parlament; no fotem. Miri's el Reglament de la cambra: és evident que el Govern té capacitat per presentar projectes de llei, però hi ha una cosa que es diu «proposició de llei», que resulta que la poden proposar els grups, i només faltaria, només faltaria que se'ns digui: «No, no, és que la iniciativa legislativa la té el Govern, vostès no.» No: la tenim igual, i si el Govern no l'exerceix –que és el cas–, raó de més perquè els grups presentem propostes.

Jo li vull recordar un cas de l'anterior legislatura, precisament. El Govern es va comprometre a modificar l'edat d'accés al Cos de Bombers i no va presentar, en el seu moment, el projecte de llei. I Convergència i Unió va presentar una proposició de llei i, com que el Govern ja s'hi havia compromès, vam acceptar la proposició de llei de Convergència i Unió, la vam tramitar i es va aprovar el canvi legislatiu. Tant problema hi ha, ara, a acceptar la nostra proposició de llei? Aquí sí, que hi ha un canvi radical d'actituds. Però és que, a més a més, portem un any i mig de legislatura i no ha entrat cap projecte de llei excepte allò que he comentat al començament. Escolti, nosaltres ho hem presentat perquè fa un any i mig que no s'ha presentat, i no han aprofitat el temps. I jo ja ho he dit al començament: el que hem fet nosaltres és agafar una feina feta per l'anterior Govern –i a això se li pot dir, si voleu, «continuitat institucional»– i el que hem fet és presentar-ho. Per què ho hem presentat ara? Doncs perquè hi ha un compromís del conseller de presentar el projecte de llei i no l'ha presentat, i a mi em sembla que és absolutament legítim, i a més ho hem explicat, de dir: «No, no; ho hem presentat.»

I sobre el dictamen del Consell Econòmic i Social, per què va dir el Consell Econòmic i Social que era inoportú el projecte de llei? Se'n recorden, per què ho va dir? Perquè havia acabat de passar tot el tema de la comissió d'Horta, i per això va considerar que potser no era el moment oportú, amb el tema i les ferides tan obertes com hi havia, de presentar un projecte de llei. I per això el Departament d'Interior se'l va guardar; aquesta és la història. Però la feina està feta i, per tant, avui –legítimament– nosaltres tenim tot el

dret de presentar-lo. Ara, hem tingut una notícia important: el Grup de Convergència i Unió sembla que a partir d'ara farà cas dels dictàmens del Consell Econòmic i Social. Important, perquè només cal repassar els dictàmens del Consell Econòmic i Social amb relació a les lleis òmnibus per veure quin cas n'ha fet Convergència i Unió.

Però miri, matiso el que ha dit el senyor Calbó. La llei és una exigència del darrer Ple, precisament; de fa una setmana. El PP reclamava en una moció l'entrada al Parlament del Projecte de llei de prevenció i extinció d'incendis. No deia res del tema de protecció civil, i a la moció no es va aprovar cap referència a unir-ho amb la Llei de protecció civil; en va parlar el conseller, però la moció no diu això. La moció es va transaccionar amb Convergència i Unió, i es va acordar que entrés al Parlament el primer trimestre del 2013, d'aquí a deu mesos, però avui tenim la possibilitat d'iniciar la tramitació. El diputat Calbó ens va demanar a la resta de grups responsabilitat durant la discussió de la moció sobre incendis. Avui sóc jo qui li demana responsabilitat: no es pot passar de demanar un projecte de llei, la setmana passada, a presentar una esmena a la totalitat quan arriba una proposició de llei del mateix tema i oposar-se a la seva tramitació avui, set dies després. És així.

El senyor Calbó exigia al Govern que presentés el projecte de llei perquè «és evident» –deia– «que cal un projecte de llei nou», i afegia: «que cal posar al dia la normativa successivament modificada i que cal abordar amb profunditat el model de prevenció d'incendis». Doncs, senyors i senyores diputats de Convergència i Unió i el PP: avui els demanem coherència. Si cal una nova llei, aquí la tenen. És un projecte elaborat pel darrer Govern; ha passat temps, segur que s'han de modificar coses, segur que hi ha aspectes que vostès no comparteixen, però al darrer hi ha un treball dels tècnics del departament que ja està fet. Canviïn els aspectes polítics que creguin oportú, aquesta és la funció del Parlament: presentar esmenes i millorar els projectes.

El senyor Calbó, que li agraeixo que ha fet l'esforç de mirar-se la proposició i no l'ha despatxat amb quatre parauletes, el senyor Calbó ens ha anunciat, de fet, set, vuit, nou esmenes parcials. Molt bé, tramitem-ho: les presenta com a esmenes parcials i segurament té vostè assegurada la majoria per guanyar-les. Quin problema hi ha, a acceptar a tràmit la proposició?

La tramitació ens permetria escoltar l'opinió dels ajuntaments, dels sindicats del Cos de Bombers, dels bombers voluntaris; incorporar les seves propostes. La nostra proposició té un avantatge: ens permet discutir el tema i disposar d'una llei aprovada potser abans que acabi l'any; en tot cas, segur que abans que es compleixi el termini perquè el Govern entri el seu projecte al Parlament. La decisió no té color, però l'esmena a la totalitat o les esmenes a la totalitat sí que en tenen, de color: el color del partidisme per damunt dels interessos del país. Perquè l'única raó de fons per no acceptar a tràmit la proposició no són els aspectes puntuals –legítims– que s'han enumerat de discrepància, que per a això hi ha les esmenes després a l'articulat: l'única raó

és que no es vol que un grup de l'oposició entri a tràmit una proposició de llei abans que el Govern entri el seu projecte de llei.

Però, mirin, això només té una solució; avui ens ho tombaran, però només té una solució: més enllà d'estar al límit de la llei, senyor Puig, el que ha de fer és fer lleis, també; i que no ens digui ningú que deixem treballar el Govern perquè pugui fer lleis –només faltaria–, però si el Govern té tota l'Administració per poder fer els projectes de llei que cregui oportú. Però jo els dic que no deixa de ser una anomalia que, un any i mig després de començada la legislatura, amb tots els anuncis que se'ns van fer, resulta que no hi hagi aquests projectes de llei entrats, i quan des de l'oposició fem una proposta se'ns diu: «No, la iniciativa legislativa la té el Govern, vostès no.» I nosaltres els diem: «Deixi'ns-ho tramitar, facin les esmenes que creguin oportunes i, si ens hi posem entre tots i totes, d'aquí uns mesos tindrem el projecte de llei.» Ja ens ho van fer amb la Llei de protecció civil, ens ho tornen a fer amb la Llei del servei d'extinció d'incendis; espero que no ens ho tornin a fer, perquè com a mínim soluciona un problema que han creat vostès, quan puguem discutir la llei que soluciona el tema de les taxes a les entitats esportives. Però sobretot, no ens tornin a dir mai més que nosaltres no fem propostes, perquè quan critiquem la gestió del conseller d'Interior, a més a més fem propostes, i les tenim aquí i les portem aquí, i el que passa és que vostès no les accepten.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, nosaltres ens posicionem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat: no les entenem, francament; sobretot la de Convergència i Unió. Almenys el representant del Partit Popular, del Grup Popular, s'ha molestat a esmentar algunes discrepàncies concretes en alguns apartats, en alguns articles. Però que el Grup de Convergència i Unió digui que no és pertinent aquesta iniciativa legislativa, un, perquè això no ho van fer mentre estaven al Govern. Doncs, marxem tots els de l'oposició cap a casa i no tornem més; ja no cal que vinguem més al Parlament. I dos, perquè la iniciativa legislativa la té el Govern; sembla que això ja ha estat contestat suficientment: la iniciativa legislativa correspon a tots els membres d'aquesta cambra, també als que som a l'oposició. Ja sé que Convergència i Unió té l'esperit aquest totalitari que només voldrien ser ells, però per desgràcia per a ells, doncs, la democràcia també ens faculta a la resta de diputats i diputades a exercir la iniciativa legislativa.

Mirin, aquesta és una proposició de llei molt pertinent. Quan aquí s'esmenta que les lleis que es volen reformar són de l'any 94, és que avui en dia un any ja és un segle i, per tant, de l'any 94 han passat molts

anys; de l'any 97, també. S'ha de regular, és un clam; no és només nostre, és de tota la societat, que entén, està interessada i treballa, està d'alguna manera involucrada en els serveis de prevenció i extinció d'incendis del nostre país. I aquells que hem estat involucrats d'alguna manera en aquesta tasca tan feixuga, tan complicada –per cert, també entre parèntesis, aprofito per lloar la tasca i agrair la tasca, en nom del meu grup, de tothom qui hagi pogut intervenir en l'extinció del foc de Castellet i la Gornal; esperem que sigui l'últim, em temo que no ho serà–, sabem de la necessitat i de la sensibilitat i dels molts extrems que juguen, que configuren tot el que és els serveis de prevenció i extinció.

Nosaltres també hauríem fet esmenes, naturalment. Nosaltres tenim algunes discrepàncies, pensem que la regulació dels bombers s'ha de dur a terme, com ja ha explicat en mantes ocasions el meu company Joaquim Llena, en un apartat específic, en un pla director en què, segurament, s'hi encabiria de millor manera. Pensem també que tot allò referit als serveis de prevenció hauria d'incloure també alguna referència més explícita sobretot a aquelles persones que formen part de les organitzacions no governamentals de voluntariat, particularment de les associacions de protecció civil, etcètera. Però creiem que una nova regulació és imprescindible. No entenem com aquestes esmenes a la totalitat s'han presentat; ja sabem que no queda gaire bé, no és gaire habitual que un govern i un grup parlamentari majoritari accepti iniciatives legislatives, proposicions de llei que vinguin de l'oposició, però els asseguro que, si ho haguessin fet avui, haurien quedat molt bé, no amb nosaltres –no amb nosaltres–, més ben dit, en fi, amb els que estem d'acord amb la tramitació, però principalment amb el grup proponent, sinó sobretot amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor Bosch, per anunciar-li el nostre suport a la seva proposició de llei i, per tant, el vot contrari a les esmenes a la totalitat. Nosaltres no vam presentar esmena a la totalitat: ens semblava que el debat era necessari; entra dintre d'un programa legislatiu en aquesta legislatura que és ambiciós però que, en canvi, els resultats fins ara han estat molt escassos.

Per tant, en la línia de posar fil a l'agulla, a nosaltres ens semblava que no havíem d'obstaculitzar, avui aquí, que aquest programa legislatiu anunciat mantes vegades, molt ambiciós en tot l'àmbit de seguretat i de protecció civil d'aquest Parlament, comencés a caminar perquè ja portem un any i mig, i els que hem tingut alguna experiència en un Govern sabem que, o ens hi posem ràpid, a les legislatures a fer lleis, o s'aca-

ben les legislatures i les lleis queden entrampades en el canvi de Govern.

De fet, aquesta proposició de llei és una còpia exacta d'un avantprojecte del Govern anterior, que li va passar una mica això: li va passar que la tramitació al llarg de la mateixa legislatura..., va acabar la legislatura abans que el projecte hagués pogut arribar al Parlament. També és veritat que, pel camí, hi van haver uns esdeveniments tràgics que van recomanar un procediment una mica més lent, i de fet, com molt bé ha dit el senyor Bosch, la recomanació que feia el Consell del Treball, Econòmic i Social era exactament a causa d'aquest fet; és a dir, «escolti'm: no ho debatin ara, que les coses estan calentes, etcètera».

Per tant, nosaltres cominem el Govern que el seu ambició programa legislatiu vegi algun resultat, i ens agradaria que això comencés a caminar. Potser aquest no era el més urgent; potser, com s'ha suggerit abans per part del senyor Calbó –i nosaltres no hi estariem lluny, d'aquesta posició–, hauríem d'abordar conjuntament o en un sol projecte de llei, o en dos, el tema de la protecció civil i el de salvament i extinció d'incendis.

De fet, avui tenim una reproducció gairebé exacta del debat que vam tenir fa nou mesos respecte a una proposició de llei de protecció civil: els arguments són molt semblants; el títol, l'article de l'Estatut que habilita competencialment la Generalitat a legislar sobre aquest aspecte és el mateix –és el 132. I, per tant, els arguments són els mateixos. Tenim un estatut aprovat el 2006, tenim una llei del 94 –que, per tant, necessita ser actualitzada–; un marc competencial que comença el 2006 i que, per tant, com en tants altres àmbits, si no ens espavilem i omplim de contingut la competència, doncs, hi haurà qui ho farà i ens ocuparà competències... De fet, en alguns àmbits d'emergències d'infraestructures tecnològiques i estratègiques, l'Estat està legislant i..., el Govern actual i el Govern anterior –el Govern actual treballant cosetes i l'anterior legislant–, i, per tant, ocupant àmbits que podrien ser competència de la Generalitat. Per tant, aquí, estratègicament, també, el Govern de Catalunya s'ha d'espavilar.

Hi ha, per tant, l'argument del calendari legislatiu, l'argument del títol competencial que s'ha d'ocupar, i també, perdoni, senyora Beth Abad, però ens ha donat un..., nosaltres havíem vingut aquí a escoltar els arguments dels proponents de l'esmena a la totalitat, però és que ens ha donat un argument molt, molt evident a favor de votar en contra de les esmenes a la totalitat. La iniciativa legislativa, escolti, en un parlament no es pot dir que no correspon als grups parlamentaris: la iniciativa legislativa correspon als grups parlamentaris, al govern i als ciutadans, a través dels mecanismes d'iniciativa ciutadana, d'iniciativa legislativa. Per tant, en un parlament, senyora Abad, vostè entendre que li digui, que li recordi, que no es pot dir que la iniciativa legislativa correspon en exclusiva al govern. Això forma part de cultures polítiques superades, diguéssim, eh? I, per tant, aquí, només per aquest argument ja ens vénen ganes de dir: «No, escolti. Què ve, d'un grup parlamentari? Doncs diem que sí, només per aquest argument ja diem que sí.»

Dit això, és cert que el CTECSC va fer algunes observacions, i és cert, també, senyor Bosch, que vostè no les ha tingut en compte –en l'àmbit de la temporalitat; també en alguns altres àmbits.

I només un comentari a la defensa de l'esmena a la totalitat del Partit Popular. Miri, senyor Calbó, vostè ha obert tota una sèrie de debats interessantíssims respecte a l'articulat, que també ens ha convençut que és necessari iniciar el procediment legislatiu. Perquè vostè s'hi ha abonat, en aquest debat. Ha dit: «I en aquest article pensem això, i en aquest altre pensem allò altre.» Ja em vénen ganes de fer ponència amb vostè, senyor Calbó, ja em vénen ganes de fer ponència. El que no entenc és com vostè, traient tota una sèrie d'arguments de coses que li agradaria discutir, un cop les comença a discutir diu: «I ara, no les vull discutir.» Home, senyor Calbó, vostè ha començat una sèrie de temes, ens ha convidat a un debat... Ja li dic que, si el seu grup el designa a vostè i el meu grup em designa a mi, tindrem aquest debat acaloradament en la ponència, però no ens deixi a mitges, senyor Calbó, no ens deixi a mitges. És a dir, vostè ens convida al debat i quan anem a mossegar el pastís, ens el treu del davant. No, home, no. Per tant, tinguem aquest debat, senyor Calbó. Vostè avui l'ha començat i nosaltres ens hi afegim, i amb ganes.

El context del temps que tenim de les lleis en vigor, el marc competencial, la necessitat d'ocupar la competència... (*veus de fons*) –sí, sí, ho dic així; o de dotar de contingut–, per exemple en àmbits com la col·laboració entre comunitats autònomes, per exemple en l'àmbit del salvament marítim, com altres àmbits en els quals no tenim legislació i estaria bé de fer-ho.

Anant una mica al contingut, sense entrar al detall de l'articulat, però sí alguns plantejaments generals per expressar la nostra posició, si és que tinguéssim l'oportunitat de començar aquest debat que sembla que ni el senyor Calbó ni la senyora Abad ens deixaran tenir, de moment, no? Però si és que tinguéssim l'oportunitat, a nosaltres sí que ens agradaria dir-los algunes coses.

Nosaltres creiem que la feina dels bombers va una mica més enllà dels àmbits que regula aquesta proposició de llei. És a dir, evidentment, prevenció, extinció i salvaments, és clar que sí. No només d'incendis: de més tipus d'emergències. Parlar d'això i no tocar altres tipus d'emergències –bé sigui en una mateixa llei o legislant en paral·lel protecció civil i reconeixent un rol més gran dels bombers– no ens permet, u, donar totes les capacitats que pot tenir al Cos de ombres i, dos, també adaptar aquest avantprojecte de llei que es va fer en un determinat període a un altre període on tenim una situació de crisi important i on hem de mirar d'optimitzar tots els nostres recursos. Com per exemple, nosaltres, que donàvem suport a unes estructures paral·leles, protecció civil i bombers, potser ens hauríem de replantejar què és allò que es pot fer junts, què és allò que es pot fer amb estalvi de costos, què és allò que fins i tot es pot fer integrant emergències mèdiques. Els temps han canviat, i per tant, a nous temps, busquem també màximes eficiències, no? –també en moments de creixement, però ara amb més motius.

Hi han aspectes, com el risc químic, com els riscos tecnològics, com riscos nuclears, com assistències sanitàries en emergència, com el mateix concepte d'emergències, que ens fan pensar que en una llei que es titula d'incendis hi encabim la regulació sencera del Cos de Bombers. No: la regulació sencera del cos de bombers, o té una llei pròpia o té una llei amb un títol i amb un marc més ampli que estrictament els incendis. Perquè els bombers, afortunadament, són capaços de gestionar, són competents per gestionar situacions molt més àmplies que les que es deriven dels incendis. Per tant, nosaltres ampliaríem el marc d'aquesta legislació –amb una o diverses lleis, això creiem que és un aspecte a discutir i a consensuar, amb una o diverses lleis.

Parlen d'un tema que és interessant: introdueixen l'obligatorietat del reconeixement mèdic cada dos anys als bombers. Vostès saben que els sindicats tenen representació en el CTEC, i en el CTEC la van expressar, la seva opinió, i de fet el conjunt del CTEC va recollir la seva opinió. Jo crec que aquí vostès fan una proposta més de govern que d'oposició, i per tant valenta, en aquest sentit, i que ha tingut l'oposició per part dels sindicats de forma important, però que nosaltres estariem disposats a parlar-ne, i en tot cas, si avui iniciéssim el procés legislatiu, tindríem l'oportunitat de debatre i d'escoltar.

Respecte a... Hi ha una qüestió en què nosaltres sí que tenim un plantejament una mica diferent, que és la perspectiva sobre la segona activitat. Nosaltres no creiem que haguem de legislar sobre la segona activitat des d'un punt de vista de resistència de les condicions laborals d'aquelles persones que estan a la segona activitat i només pensant en ells, de com els protegim o de com trobem una sortida a aquestes persones –cosa que ens sembla un digne..., un plantejament fet amb ànim digne, i positiu, i solidari, que compartim–, sinó que creiem que la segona activitat també pot ser un focus de productivitat, de productivitat de servei públic, d'una segona joventut –si se'm permet–, de pensar i legislar, per exemple, com fem el reciclatge a unes noves funcions que ens permetin, a la gent de la segona activitat, no veure'ls com un col·lectiu a protegir amb uns mínims, sinó com un col·lectiu que pot fer molta feina en la prevenció, per exemple, i que pot ser altament productiu en la prevenció, que és un terreny on segurament fa falta fer moltes més coses.

Tenim una certa discrepància, també, en el plantejament que es fa dels bombers voluntaris, en aquesta proposició de llei, molt subordinats i amb una regulació estreta. Amb alguns passos positius endavant, sens dubte, que els bombers voluntaris reclamen, que el Govern anterior havia començat a legislar per recollir aquestes reclamacions, i que l'actual les ha congelades. Per exemple, pel que fa a l'aspecte de les assegurances, que això ens sembla que està recollit a la proposició de llei i ho compartim plenament. Però, en canvi, s'hi veu una certa desconfiança sobre les possibilitats...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant, eh?

Oriol Amorós i March

...i les capacitats dels bombers voluntaris.

Bé, tots aquests serien temes interessants per debatre, com els que ha obert el senyor Calbó, però em sembla intuir, pel to de les intervencions, que no podrem debatre.

I, per tant, l'únic que demanem al Govern és que espavili els treballs que estigui fent preparatius dels projectes de llei, perquè, si no els podem debatre perquè el Govern incompleix allò que va dir que faria amb la llei de protecció civil –que fa nou mesos ens va dir que ens portaria un projecte de llei i encara l'estem esperant–, aleshores els grups parlamentaris, que sí que tenim iniciativa legislativa, ens veurem obligats a tornar a exercir el nostre..., el nostre deure –no només dret, sinó el nostre deure– de tenir iniciativa legislativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'ihlustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Des del nostre grup, des de Ciutadans, no posarem traves a parlar d'aquest projecte, tot i que –no entrarem amb detall al contingut del projecte– podem compartir algunes de les crítiques que feien alguns grups, que he entès que tampoc posarien traves a aquest debat.

I no hi posarem traves perquè aquest Govern és un govern que està paralitzat, és un govern paralitzat. Si vostès veuen, i els ciutadans veuen... Sí, senyor Puig, aquest és un govern paralitzat... Només cal veure el contingut dels consells de govern de cada dimarts, i la capacitat tant de propostes de llei que tenen vostès com d'activitat del seu govern. Un govern paralitzat en què tenim un portaveu que es dedica a fer rodes de premsa i a parlar d'altres coses menys del que fa el Govern, perquè aquest Govern no està fent el que ha de fer.

Aquest Govern no ha renovat el Servei d'Ocupació de Catalunya, ni ha fet la llei, ni l'ha portat a aquest Parlament. Un compromís que van portar, i vam portar juntament, des de l'oposició, quan érem oposició tots plegats al Tripartit. I aquest govern no ho ha fet.

Aquest Govern no està complint els seus objectius ni el seu programa electoral, que entre d'altres, com ha recordat el senyor Bosch, també feia a aquesta legislació i a aquesta modificació de la llei que afecta el Cos de Bombers i, sobretot, l'extinció d'incendis arreu de Catalunya.

Per tant, nosaltres donarem el vistiplau o, d'alguna manera, no posarem traves a aquesta proposta que fa, en aquest sentit, Izquierda Unida. (*Veus de fons.*) Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta... Sí, Izquierda Unida: em sembla que és part del seu grup parlamentari. Ciutadans, Izquierda Unida, Ciudadanos, Izquierda Unida... Depèn de com li digui vostè. En qualsevol cas, si vostè mira les normes de la cambra... Nosaltres no tenim cap problema; suposo que vostès tampoc.

I, en aquest sentit, nosaltres volem, en definitiva, que el tripartit, el que queda del tripartit, també faci autocrítica. Jo crec que és bo que facin autocrítica de tot allò que no va fer el tripartit, que ho puguí posar en marxa encara que sigui des de l'oposició, que és el que venim a fer, en definitiva. Jo crec que l'extinció d'incendis no va ser el seu fort, tampoc, no va ser el fort del tripartit. I no entrarem en detalls, però tothom té present quina va ser l'actuació del tripartit i què va passar, i la comissió que es va produir en seu parlamentària per la descoordinació en l'extinció d'incendis. I, per tant, posar remei a allò que ha fet malament el Govern anterior amb el Govern actual crec que és una bona mesura i, per tant, ens congratulem que es faci autocrítica d'allò que no va ser capaç de fer el tripartit i que ara, des de l'oposició, sí que proposen alguns grups parlamentaris.

Per tant, nosaltres no votarem les esmenes a la totalitat. Creiem que el Partit Popular està fent un seguidisme, li està fent la feina bruta, en definitiva, a aquest govern, perquè li està posant fites que se n'aniran a mitjans de 2013, quan estem ara parlant a mitjans de 2012: és a dir, més d'un any per fer una llei. Jo vull recordar que aquest govern ens ha fet fer en un quart d'hora, com aquell qui diu, doncs, modificar –avui en parlàvem– la caça a l'Aran, o la Llei dels fringíflids... Vull dir que en aquest parlament, aquest govern, quan vol, sí que té pressa. Ara, per regular els incendis, per donar un impuls a la dació en pagament al Parlament, per regular el Servei d'Ocupació a Catalunya, aquest govern està paralitzat. Ara, per parlar d'animals i per parlar d'ocells i per parlar de caça ens porten a una velocitat vertiginosa, en aquest parlament.

Per tant, contrasten, aquests dos ritmes: el dels animals i les seves legislacions per fer-les més laxes, contrasta amb la incapacitat de legislar sobre temes com l'extinció d'incendis, el Servei d'Ocupació i allò que realment hauria d'impulsar aquest govern.

Donarem suport, per tant..., o no donarem suport a les esmenes, i esperem –tot i que amb poc èxit, pel que hem vist– que puguem, com a mínim, parlar, fer esmenes i debatre sobre un tema que és crucial, amb una campanya forestal que tenim a la vista molt i molt delicada, amb unes circumstàncies pressupostàries molt precàries, amb un cos de bombers que treballarà amb molta precarietat per la situació d'aquests pressupostos, i, per tant, ens agradaria parlar d'aquest tema com abans millor en seu parlamentària.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora, il·lustres diputades i diputats, honorable membre del Govern.. Pensava intervenir des de l'escó, més que res per la brevetat de la intervenció, però, perquè no es pugui entendre que això és

un menysteniment o una manca de cura respecte a la seva proposició de llei, ho faré aquí des de la tribuna.

Què ens trobem, aquí? Doncs l'habitual actuació per part d'aquest govern, que quan pitja..., quan s'oblida del botó de voler anar cap a no se sap ben bé on, doncs, cau en el que efectivament és, una mena de govern de Bielorússia, autoritari, el qual s'oblida que al Parlament les eleccions no estan per a elegir un dictador per a quatre anys, estan per a elegir tota una sèrie d'entramats democràtics que no els explicaré jo ara, perquè, en fi, si a aquestes alçades de la vida no han entès, no ho entendran ara pel que jo digui des d'aquesta tribuna.

Per tant, votarem a favor d'aquesta proposició de llei, quant a la presa en consideració. No perquè estiguem d'acord en el contingut, ni sobretot en el detall del contingut... Sobretot perquè aquest plantejament està molt a cavall, molt fronterer, amb protecció civil, i s'haurien d'abordar les dues qüestions globalment –incendis-prevenició i incendis com a protecció civil. Però, per l'altra, també els recomanaria una cosa –a vosstès concretament i a algun grup que ha intervingut–, i és que, en fi, ara que és el seixantè aniversari de la cap de l'estat més important de la península ibèrica, de la reina Isabel II, del Regne Unit, de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, els recordo que, l'oposició de sa majestat, la seva tasca és la de fer d'oposició, no fer d'assessor, de tècnic ni... d'aconseguidor, respecte al Govern. I, per tant, què millor que un govern que s'equivoca? Aquí és allò que apliquen en les regles de la política espanyola: «Cuando el enemigo se equivoca, no le distraigas.»

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, comparteixo alguns aspectes d'aquesta proposició, especialment pel que fa referència a dotar de més prestacions materials i humanes el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, així com la xarxa de voluntaris, en la prevenció i extinció d'incendis. Ara bé, també penso que el que cal és accelerar el nou pla de política forestal de Catalunya, en la línia d'assegurar la conservació i la seguretat dels nostres boscos. I també penso que cal, doncs, una llei consensuada i perdurable en el temps, una llei que atribueixi totes les competències a la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció civil i una llei que ordeni tota la legislació vigent, seguint criteris d'unitat i de coordinació del comandament en mans de la Generalitat de Catalunya.

Bé, penso que hem de dotar el nostre Cos de Bombers de totes les necessitats que demanen, però hem de ser conscients que tenim un pressupost insuficient, i aquesta dependència econòmica de l'Estat està posant en perill el nostre sistema de protecció civil. Estic a favor d'una cooperació amb les altres administracions, amb l'Estat, en aquesta matèria, sempre que

aquesta dependència no ens provoqui el que ens provoca la dependència econòmica. Per tant, que hi hagi una coordinació en què, doncs, la Generalitat tingui el comandament en l'extinció i prevenció d'incendis.

Per últim, comparteixo tot el que fa referència a la coresponsabilitat dels ciutadans en el que és la prevenció, les tasques de prevenció; i aquí, doncs, demanar al Govern que..., no sé si en les campanyes de coneixement a la ciutadania de tot el que fa referència als serveis d'emergència i també, doncs, com s'ha de comportar la població en cas d'incendi i en aquestes situacions de risc. Quan faig referència que crec que cal una llei consensuada i perdurable en el temps, aquí, doncs, a mi m'hauria agradat que s'hagués aconseguit en aquest estat, no?, en aquest procés. En qualsevol cas, doncs, em remeto al que he manifestat.

Gràcies, honorables consellers, presidenta, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(Elisabeth Abad i Giralt demana per parlar.)

Senyora Abad...?

Elisabeth Abad i Giralt

Doncs, senyor Amorós...

La presidenta

No, senyora Abad: per què demana la paraula?

Elisabeth Abad i Giralt

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Elisabeth Abad i Giralt

Senyor Amorós, evidentment, sóc conscient que hi han diverses iniciatives legislatives; només faltaria. Jo, a la que em referia, evidentment, era precisament al mandat que el Parlament li va fer al Govern.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 77 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció. I, per tant, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Abans que marxin, dir-los que hi ha una alteració de l'ordre del dia i que, en aquesta mateixa sessió plenària, aquesta tarda seran substanciats els punts números 9, 10 i 11. I el punt 8 queda per a demà a les deu. Per tant, començarem pel punt 9.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques d'ocupació (tram. 300-00180/09)

El punt 9 és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau, els que s'hagin d'absentar, si ho poden fer de seguida i en silenci... *(Pausa.)* Quan vulgui, senyor diputat.

Jordi Miralles i Conte

Molt bé, gràcies, president. Conseller, en aquesta interpellació volem, en primer lloc, debatre sobre el primer problema del país, que és l'atur, i què pensen fer; en segon lloc, demostrar que el seu Govern és responsable del creixement de l'atur; en tercer, fer visibles els accidents mortals i les malalties laborals i, en quart lloc, aportar alternatives.

Senyor Mena, començo afirmant que vostè és un dels responsables del creixement de l'atur, responsable pel que fa i pel que no fa el seu Govern. L'atur creix des que governen. Vostè va dir que el reduiria a la meitat. Doncs bé, quan va arribar al Govern, segons l'EPA hi havia 686.000 persones aturades, el 17,98 per cent; i ara, dades de l'EPA també, 836.900 persones a l'atur. O sigui, 150.000 persones més aturades des que vostè és conseller. La reducció de l'atur del mes de maig és molt poc significativa, el 0,75 per cent. I interanualment, que és més important, ha pujat el 5,98. L'atur femení creix el 6,43; el masculí, el 5,56; 137.000 persones estrangeres estan a l'atur –el 21,75 per cent, representen–; 49.000, quasi 50.000 joves menors de vint-i-cinc anys estan aturats –és a dir, la taxa d'atur de joves és el 43,1 per cent–; 100.000 joves d'entre divuit i trenta-cinc anys han plantejat que marxaran a l'estranger, la majoria a buscar feina. I la primera pregunta, conseller, és: quin futur ofereix vostè a aquesta gent jove?

La contractació indefinida s'ha reduït al 6,5 per cent, i el 88,81 per cent dels contractes el mes de maig són temporals. No tenir feina és negar un dret, com fan; i estar sense prestació, una injustícia. Avui a Catalunya 203.000 persones, un 32,1 per cent, no cobren cap prestació o subsidi per desocupació. Què pensa fer davant d'aquest drama, senyor conseller?

Els treballadors afectats per expedients de regulació a Catalunya s'han disparat quasi un 60 per cent, i els

expedients de regulació han augmentat un 47 per cent des que la contrareforma laboral que s'ha posat en funcionament, i que vostès han votat, ho ha generat. I amb tot això, el seu departament ha reduït el pressupost el 7,4 per cent aquest any i acumula una reducció del 28,7 per cent entre 2010 i 2012.

Senyor conseller, el Govern Mas és una maquinària de destruir ocupació. Li sonen, les empreses Denion, Prisa Radio, Ingesan, Celsa, Derbi, l'estació Boí-Taüll, Comsa, Molí Vell, Barcelona Activa, Antaix, Frigorífics Garrotxa? Doncs, bé, l'austeritat, no fomentar la demanda interna, la contrareforma laboral i la política industrial, xata del seu Govern, els ha portat a una situació molt delicada.

I la Generalitat, l'empresa més important del país, què? Destrucció d'ocupació, també. Només entrar al Govern, van acomiadar o no renovar contractes de personal temporal i interins de la Generalitat; amb un decret per reduir personal a tots els departaments; després, una instrucció de la Direcció General de la Funció Pública amb una retallada del 5 per cent, és a dir, 2.500 persones més a l'atur; acomiadaments d'Incasòl, GISA, Adigsa, Institut Cartogràfic, Agència Catalana de Cooperació, Servei Meteorològic, Centre de Comunicacions i Tecnologies, amb sentències d'acomiadaments improcedents i nuls. Els sindicats van presentar a la Mesa de la Funció Pública propostes per reduir la despesa. La seva resposta? La tercera retallada, amb una nova reducció salarial i un pla, diuen, «de racionalització de l'empresa pública»; amb un compromís, van prendre, d'un estudi i presentar-ho als sindicats. Però, bé, vostès, sense fer l'estudi, anuncien un nou ERO, ara a Incasòl, amb 203 persones més a l'atur, sense negociar amb els sindicats ni cap pla de viabilitat. Quants ERO més pensen fer a les empreses públiques? Quants treballadors pensen acomiadar més a la Generalitat?

Vostès deien que abaixarien salaris per no acomiadar empleats públics. La realitat? Rebaixen sous, redueixen jornada i salaris dels interins i acomiaden personal. Vostès són una maquinària de destrucció d'ocupació a l'empresa pública i al sector privat.

Són també políticament irresponsables, senyor conseller; quan, en un moment de destrucció d'ocupació, no dediquen recursos a les polítiques actives d'ocupació. A les mocions del darrer Ple es van plantejar temes de polítiques actives, per la retallada dels fons de la conferència sectorial. Avui volem saber de grans programes de polítiques actives d'ocupació, posats en marxa pel Govern anterior, i programes com el Pla de desenvolupament de polítiques actives; programes que integren plans d'ocupació, contractació de personal tècnic, formació professional ocupacional, programes de formació i ocupació, inserció sociolaboral per a col·lectius vulnerables, orientació professional, acompanyament a la recerca d'ocupació, seguiment d'inserció, etcètera.

Volem conèixer aquests programes en què vostè té responsabilitats, competències i hi haurien de dedicar recursos. Projectes com «Treball als barris», amb l'objectiu d'afavorir l'ocupació i cohesió social als barris

més necessitats; el projecte «Treball a set comarques», per impulsar a les comarques amb més problemes econòmics, i els projectes innovadors, per fomentar la innovació en desenvolupament local i ocupació. Quins beneficiaris? Òbviament, la gent; i també les entitats locals, les grans oblidades pels governs de Madrid i Catalunya. Programes de desenvolupament local i foment de l'ocupació, on es troben els 60 milions d'euros cofinançats un 50 per cent pel Fons Social Europeu, en el marc del programa operatiu de Catalunya, que forma part del pressupost de la Generalitat. Senyor conseller, ens pot dir com estan aquests programes? Senyor conseller, ens pot dir què pensa de la situació que han generat darrerament a Barcelona Activa?

Bé, vostès van coincidir –tots vam aprovar la setmana passada– que es prorroguessin els contractes dels orientadors laborals fins al mes de desembre. Molt bé, però a partir de desembre, què? Ens ho podrà explicar? Independentment del que faci l'Estat, vostè què farà? Els tècnics de desenvolupament local aniran a l'atur? En són prop de nou-cents. Quina resposta ens pensa donar?

A més, en aquest país, l'atur que vostès contribueixen a créixer..., hi ha un fet que és pràcticament inexistent i en volem parlar. En aquesta interpellació volem parlar també dels accidents laborals i les malalties professionals; solidaritzar-nos i recordar les setanta-vuit persones mortes a la feina l'any 2011 a Catalunya. Treballadors morts, els grans oblidats. Sembla que no hagin existit, però el 2011 ha mort un treballador cada quatre dies –un treballador cada quatre dies. És alarmant, senyor Mena. Catorze persones mortes més que el 2010, un 21,88 per cent més. I és l'índex més alt del conjunt de l'Estat. Els sindicats l'alertaven de les conseqüències que empreses no consideressin prioritària la prevenció i que les retallades de l'Administració ens podien portar aquí. I això està passant.

I en aquest context, una altra pregunta: què fa la Inspecció de Treball? És conscient, senyor conseller, que a Catalunya tenim un inspector de treball per cada 28.000 treballadors, mentre que la mitjana de la Unió Europea dels quinze és un inspector cada deu mil, un cada deu mil? A Catalunya, un cada 28.000. N'és conscient, d'aquestes limitacions?

Les causes dels accidents laborals són la precarietat, la baixa formació i informació en seguretat i salut laboral, les febles mesures de seguretat i prevenció en els riscos, i el paper que no fan jugar a la Inspecció de Treball. Això també, i vostès hi tenen responsabilitat.

Malalties professionals a Catalunya, també, que han crescut. A Catalunya es van declarar 3.491 malalties professionals: 1.943 amb baixa i 1.548 sense baixa. El model laboral imposat per la patronal i pels governs del PP i de Convergència i Unió –com bé diuen els sindicats Comissions Obreres i UGT– ens porta a condicions de treball no saludables, a entorns laborals nocius, nous riscos psicosocials per als treballadors. I la contrareforma laboral, la seva, la que també han votat a favor, fomenta la por de molta gent a perdre la feina, perquè, tot i tenir la baixa mèdica, és causa d'acomiadament objectiu. Quina injustícia han acompanyat,

també, aquells que es diuen democratacristians, o de l'humanisme, en aquest país. És injust.

Senyor Mena, ens pot respondre què és en aquest moment i què representa, per als temes de la prevenció, els serveis de prevenció aliens? El 2010 se n'havien donat de baixa sis, i el 2011 van ser vint-i-vuit. Què ha de dir de l'Estratègia catalana de seguretat laboral 2009-2012? Era una estratègia que havia de potenciar la participació i veure el tema de la prevenció com una inversió, i no com una despesa per a la salut i la millora de les condicions de treball. Com valora, en aquest context, l'estat actual del delegat de prevenció –que va ser una conquesta molt important–? Com la valora?

Senyor Mena –després entrarem, després de la seva resposta, en les alternatives–, per nosaltres, pel seu resultat, vostè és dels pitjors en un govern que no és dels millors. Pel que fa i pel que no fa: més atur i menys sector públic; més expedients de regulació i més tancaments; més accidents mortals, menys prevenció. I més malalties professionals.

El suport de Convergència i Unió a una contrareforma laboral inútil els fa còmplices de no crear ocupació ni afavorir el creixement econòmic, i sí generar més riscos i malalties laborals.

Senyor Mena, volem saber les seves respostes, les seves propostes, a les preguntes que li ha fet aquest grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

President, diputat; diputades, diputats... En primer lloc, senyor Miralles, deixi'm que comenci pel final: si hi ha una prioritat, per a la conselleria, però també personal, és mirar de minimitzar a zero el tema dels accidents laborals i de les malalties professionals. De fet, no és notícia que, de tant en tant, el Govern –per l'import de les sancions– imposem sancions severes a empreses que han incomplert aquesta obligació de reduir accidents laborals i malalties professionals a zero. I, òbviament, tinc plena confiança, i crec que els dispositius suficients, en la inspecció de treball i en els tècnics habilitats de salut laboral, per aconseguir aquest objectiu, perquè, si no, la primera cosa que faria seria dotar de personal aquests serveis.

Accidents, zero. No fa gaires dies, al passeig de Gràcia, desplegàvem tota una lona, en què..., precisament era això, una goma d'esborrar que esborrava el risc, perquè volem esborrar el risc de les empreses. Això, per descomptat. I està clar que cada vegada que hi ha hagut un accident laboral, o una malaltia professional, està clar que ens sentim compungits, perquè aquest és un objectiu que va més enllà que les qüestions de la política.

Ens deia que érem políticament irresponsables. I tant! En el sentit que no som responsables de tot això que vostè descrivia. No hi tenim cap mena de responsabilitat. Al contrari, el compromís que tenim és de redreçar una situació que, com li explicaré, ve no només de les circumstàncies econòmiques, sinó també d'una mala gestió, d'una mala gestió. I per això sento, senyor Miralles, que ja li avanci, que ja li avanci, que, en fi, aquesta és una pedra que ha llençat i que s'hi tornarà, es tornarà contra vostè, pel que li explicaré ara, per la mala gestió. Ara li ho explico.

Òbviament que l'atur és la gran preocupació. I el nostre objectiu és reduir-lo a la meitat... a final de legislatura, a la meitat. Escolti, és que no estem ni a l'equador de la legislatura, no estem ni a l'equador, i vostè ja està exigint unes responsabilitats per una cosa que és a final de legislatura. Ens preocupa, ens preocupa, òbviament, el tema.

També és veritat que hauríem de caracteritzar molt el tema de l'atur –ja ho vaig fer en una interpellació de l'anterior ple: no és el mateix una persona que està en atur per un ERO de suspensió que una persona que està en prejubilació –i a Catalunya tenim 55.000 prejubilats, que computen com a aturats, i que és difícil activar-los laboralment–, o una maternitat que s'allarga, o un estudiant, etcètera, etcètera; no té res a veure amb un aturat de llarga durada, ni molt menys. Igual que la projecció demogràfica de la piràmide de Catalunya, doncs, farà que aquestes coses canviïn, inclús, diguem-ne, tendencialment.

Què estem fent? Polítiques d'estímul. Moltes. A partir de les lleis òmnibus, de la finestra única empresarial, del Pla d'actuacions industrials i empresarials, del «Catalunya emprèn», del Pla de l'energia i el canvi climàtic, del pla Idigital, del Pla estratègic del turisme, del 080 Barcelona Fashion, etcètera. Plans d'estímul –ja els he explicat un altre cop aquí.

I de la millora de l'ocupabilitat. Miri, com saben, estem en un procés de reforma profunda del Servei d'Ocupació de Catalunya, en què les oficines estan integrant les polítiques passives i les polítiques actives: aquestes 28.000 visites al dia que atenen aquesta autèntica trinxera de lluita contra l'atur que són les oficines de treball de la Generalitat de Catalunya. I, molt, posant l'èmfasi a l'orientació. Aquest és el nostre model. El nostre model és que una persona que està en atur tingui el recolzament, l'itinerari d'inserció laboral, de recerca activa de feina... Ara, per exemple, farem la convocatòria per a entitats del tercer sector. Per això, el model d'orientació és un model que és el nostre model. És cert que estem en col·laboració públicoprivada, és cert que volem fomentar això, és cert. Volem que les agències de col·locació, que les ETT, hi participin. Ja ho sabem, que les ETT, moltes vegades, doncs, diuen..., han fet deu contractes de deu dies i diuen que han fet deu contractes. Bé, ja interpretarem bé les estadístiques. I no volem que es «descremi» el mercat: és a dir, el fàcilment col·locable –és a dir, l'aturat durant el primer període que està en atur–, això és exclusiu del Servei d'Ocupació de Catalunya, i és veritat que aquell aturat que ja costa més, doncs –com fan, per exemple, al Regne Unit, a Flandes, a Austràlia...–,

doncs, òbviament, amb un contracte plurianual, que aquestes entitats que hi col·laboren, doncs, que ajudin a la inserció laboral.

El tema de formació? Home, és que en tema de formació ho hem de canviar tot de dalt a baix. Senzillament, perquè l'any passat ens va venir la Unió Europea –ara en parlarem de seguida, del Fons Social Europeu– i ens va dir que havíem malbarat molts calés, i ens va suspendre els fons, i ens va imposar una sanció –que, si li diguéis la xifra, amb això se'ns en van pràcticament tots els recursos que tenim del Servei d'Ocupació de Catalunya. Ei!, per una cosa que ve dels anys anteriors; jo, en això, no hi tinc cap responsabilitat. Ara, per això anirem a cursos que combinaran formació i itinerari d'inserció.

És veritat que els pressupostos generals de l'Estat han canviat radicalment, i hem lluitat, i els hem criticat, i per això no els vam donar suport. Escolti: una reducció de 256 milions, que representa una caiguda respecte a l'any anterior, en un sol any, del 57 per cent! Si més no, com saben, amb aquests dos blocs, el bloc A i bloc B, el que hem aconseguit –perquè recursos no n'hem aconseguit–, si més no, és la flexibilitat de transferència de partides. I això permetrà que, mentre l'Estat incompleix la llei –i per això estem avaluant de denunciar-ho– de subvencionar el 50 per cent del salari mínim interprofessional dels centres especials de treball, la Generalitat –amb fons propis i amb fons que provenen de la conferència sectorial i que transferirem– garantirem que els centres especials de treball tinguin aquest finançament mínim a què obliga la llei. Ja ho vaig dir, en una pregunta que em va fer la senyora Laura Massana, que això, més que gestionar recursos, més que una prioritat, ens surt del cor, de l'ànima: complirem, per tant, amb aquestes 12.180 persones amb discapacitat dels 217 centres especials de treball.

Deixi'm que dediqui els darrers minuts al tema del Fons Social Europeu. Miri, el programa operatiu de Catalunya del Fons Social Europeu 2007-2013 tenia una despesa prevista de 569,4 milions d'euros, amb un cofinançament del 50 per cent. La nostra Intervenció General audita anualment les certificacions de despesa, però el 6 d'octubre de l'any passat, quan quedaven encara 202 milions d'euros per executar, la Comissió va iniciar un procés de suspensió per les irregularitats detectades en els programes executats durant 2007-2009. Irregularitats detectades, 2007-2009: la Unió Europea suspèn Catalunya de rebre els fons del Fons Social Europeu. M'ha escoltat? M'ha escoltat bé? No, ho dic perquè em demanava que li doni explicacions: jo li'n dono. Les raons, si li ho explico, ens traurien els colors a tots, sobretot als que gestionaven el Govern de Catalunya entre el 2007 i el 2009.

Nosaltres, òbviament, hem fet un pla d'acció, un pla d'acció amb què intentem redreçar aquesta situació. Tot un pla d'acció que creiem –creiem– que ens permetrà redreçar la situació. Però no tant pel passat –perquè la multa l'haurem de pagar, i té molts zeros: la multa l'haurem de pagar, per mala gestió passada; per mala gestió passada l'haurem de pagar–; el que volem és aixecar, si més no, els recursos de cara als propers anys. És veritat que el 15 de juny hi ha la reunió

de directors generals, en què veurem si ens aixequen aquesta suspensió. I tenim, per tant, aquesta execució de despesa que, com dic, dels anys passats, doncs, ja veurem el que podem rescabalar, però el que volem és, demostrant que fem bé les coses, que ens aixequin aquesta suspensió –hi insisteixo: la multa, difícilment.

Li puc donar totes les xifres que vulgui en relació amb aquesta qüestió, que, hi insisteixo, encara no hem aconseguit. Encara que crec que, després d'un any i escaig que hem demostrat que nosaltres sí que volem fer bé la feina... Ho vam demostrar l'any passat amb el tema de la formació, quan la Unió Europea ens va dir: «No podeu llançar un curs més mentre no feu un mapa de necessitats formatives i, per territoris, per col·lectius i per sectors, demostreu...» –alguna entitat, doncs, ha sortit ja als mitjans de comunicació–, «i iniciarem totes les revocacions...» I aquesta està posant en algun problema alguna entitat –alguna gran més coneguda, altres petites–, perquè es llançaven els cursos de formació i és que ni en l'ordre es posaven els requisits documentals que havien d'aportar: això es publicava quan ja els cursos havien acabat. Ara hem d'estar buscant, si el curs es va realitzar, qui el va realitzar... Perquè era allò que el llistat d'assignatures no es correspon... Escolti, estem parlant de la reputació del país. Que traspua més enllà del que és les polítiques actives d'ocupació.

En aquesta situació estem, i li puc donar tots els detalls que vulgui, tot i que sap, senyor Miralles, que, quan em va comunicar que em faria aquesta interpellació, li vaig dir que, pel seu bé, seria convenient que no fes esment a aquestes qüestions, perquè li rebotaria: 2007-2009.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles. (*Veus de fons.*) Si us plau, senyors diputats... Senyor Collboni, si us plau. Senyor Miralles, endavant.

Jordi Miralles i Conte

Pel bé del país, senyor Mena, el que fóra bo és que vostè, dins d'aquest Govern dels millors –que ja dic que no ho és, i vostè és dels pitjors–, o canviés de política o el canviessin –o canviés de política o el canviessin. Això, pel seu bé, també –pel seu bé, també. Perquè quan vostè està intentant defugir tota una interpellació que parla no només d'un aspecte... De la funció pública: ni l'ha anomenat. Que no és coresponsable del fet que han creat aquí atur a molts treballadors i treballadores? Han establert bases de privatització, de deteriorament del sector públic, s'han convertit en una maquinària de destrucció d'ocupació... Això té a veure amb Europa? Té a veure amb els fons socials europeus? No, no: vostès, decisions del seu Govern; per una manera i un model que ha generat més atur.

Li hem parlat dels accidents laborals mortals. Setanta-vuit. Un cada quatre dies. Sí, sí: «objectiu zero», «hem baixat una pancarta»... Sap quan ho fan, això de la pancarta? Quan toca: el 28 d'abril. Un cop l'any se'n

recorden, que és el dia internacional, per tocar-se el pit. Igual que uns fan els diumenges, que després de pecar molt van perquè se'ls perdonin les penes, vostès un cop l'any piquen al cor, diuen «hem fet malament, tirem la pancarta, ho farem millor». Home, un cada quatre dies –un cada quatre dies.

Perquè li he preguntat instruments i mecanismes que hi havia de prevenció i vostè no hi ha donat resposta. No només no hi ha donat resposta: no pot respondre diferent a allò que li he dit que em contestés, perquè se li posaria a vostè la cara vermella, amb els temes de prevenció i les conseqüències que està tenint.

Per tant, res en el tema de funció pública. Res o, simplement, que és veritat: a tots ens sap molt greu que hi hagin persones que perdin la vida en el lloc de treball, però quines mesures, quins compromisos? Diu que sí, que voldran arribar a això; molt bé, el nostre grup parlamentari no té cap dubte que, en el sector de la construcció i en altres, a la moció farem propostes. I esperem que a aquest nivell de compromís humanista i solidari del Govern, encapçalat per vostè i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hi doni suport, perquè, si no, «bla, bla, bla». Les paraules se les emporta el vent i el 28 d'abril de l'any vinent tornaran a tirar una altra pancarta, dient que s'aturin, mirarem de minimitzar els accidents laborals mortals. La realitat: un de cada quatre, ha crescut.

Això és responsabilitat del Fons Social Europeu, senyor conseller, o de la seva conselleria? –o de la seva conselleria? Perquè hi han mecanismes de prevenció que els han fet saltar pels aires, mecanismes que no estan dotant ni de personal ni econòmicament. Diuen: «Ens faran falta inspectors.» Doncs, segurament sí –segurament sí.

Ens pot respondre que l'anterior Govern va arribar a un compromís entre el Departament de Treball i la conselleria d'Interior que també els Mossos d'Esquadra poguessin fer d'agents i multar aquelles empreses on es vulneraven les condicions laborals? Té algun informe, d'això? Ho manté? Ho menysprea? Volem que contesti aquestes preguntes, també.

Bé, i si hi ha un aspecte del Fons Social Europeu i de les polítiques dels plans que no han estat ben gestionades, diu vostè –que, a més, ho va dient pertot arreu–, i si és així, vingui, comparegui i, si cal, i si vostè intueix..., porti-ho a fiscalia. Però deixi vostè aquí de posar la teoria al ventilador per poder tapar les incapacitats i les negligències en els temes d'ocupació en aquest país.

Seria molt fàcil dir-li: «se'n recorda, del conseller Farreras i el que representa?» Vol que li contesti això? Vol que li contesti això? Home, no fotem. El que jo li pregunto, i li ho torno a preguntar, és si vostè cofinanciarà els 30.000 milions d'euros que hi han per poder dotar allò que al Fons Social Europeu està previst per a aquest any. Vostè diu que no, que això no és possible; doncs bé, expliqui'ns-ho –expliqui'ns-ho–, però expliqui'ns això i, si cal, vingui al Parlament i expliqui's el temps que correspongui en aquesta qüestió, però atengui les altres, senyor conseller: la creació d'ocupació; no ha dit ni una paraula dels joves –ni una paraula dels

joves. Creu que un país com el nostre pot assumir que el 50 per cent de la gent jove no tingui feina? I què fan? I què fan? Bé, no li vull recordar la compareixença aquí al Parlament, perquè també diu que no va ser veritat allò que es va dir, o es va interpretar malament.

Sempre se l'interpreta malament, el senyor Mena, perquè té les capacitats..., jo li ho deia l'altre dia –una mica en conya–, que és una mena de conseller, no?, que és una cosa així, una mica especial en les seves formes. Però, a part de les formes, i li ho dic amb tota la cortesia parlamentària, hi han coses de fons que fa malament, que hauria de canviar o que l'haurien de canviar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

President... Miri, senyor diputat..., diputades i diputats, ho he dit i ho torno a dir, senyor Miralles: vulgui donar-hi les voltes que hi doni, el tema d'accidents laborals i malalties laborals és més que una prioritat, i aquí estem fent tot el que es pot fer.

I no és que em qüestionin a mi. No em qüestionen a mi: qüestionen els professionals, els tècnics habilitats i la Inspecció de Treball que fan la tasca, és qui qüestiona. És més, qüestionen tota la societat catalana, perquè nosaltres des de la conselleria el que hem fet és implicar a tothom pel tema dels accidents de treball; perquè on es concentren, per desgràcia, els accidents de treball és sobretot a l'economia submergida. I la lluita que fem en col·laboració amb tots els gremis, amb totes les associacions empresarials, amb els sindicats va per aquesta línia.

Escolti, amb relació a les administracions públiques, òbviament que hem intentat fer un procés d'ajustament per mantenir les plantilles. El que sí que és cert és que hi han algunes unitats que l'excés és tan considerable, que ni la mobilitat funcional i geogràfica dona de si i que, per tant, persones –que un jutge ho va dir; un jutge ho va dir– que van entrar vés a saber per quines raons..., doncs potser s'ha de fer un ERO. Però això és tan, tan, tan concret com pugui ser.

I si prioritat és el tema dels accidents de treball, escolti, una altra prioritat són els centres especials de treball; tant la inserció de discapacitats a través d'aquests centres com a través de treball en suport amb empreses ordinàries. Ja li ho he dit, aquí haurem de denunciar l'Estat perquè no cobreix el 50 per cent del salari mínim interprofessional a què l'obliga la llei, i ho estem fent amb fons propis i amb recursos que estem reorientant d'altres partides. Per què? Perquè és més que una prioritat, igual que el tema d'accidents de treball.

Em sembla que no ha quedat molt clar el tema del Fons Social Europeu. Escolti, el programa operatiu, ja ho he dit abans, de Catalunya al Fons Social Europeu,

igual que ens va passar l'any passat amb el tema de formació, 2007-2013, teníem una despesa prevista de 669,4 milions d'euros cofinançats al 50 per cent, amb la qual cosa la contribució del Fons Social Europeu era de 284,7 milions d'euros. El finançament del Fons Social Europeu representa que primer l'Administració –en aquest cas, catalana– ha de fer la despesa i, quan s'ha acabat l'actuació, paga totalment i envia la certificació a la Comissió Europea, que farà el pagament del 50 per cent. La nostra Intervenció, de la Generalitat, audita normalment les certificacions de despesa, detecta incidències i poden suposar correccions financeres o suspensió de pagaments.

Miri, el 6 d'octubre passat, la Comissió Europea va comunicar a la Generalitat de Catalunya l'inici del procés de suspensió de pagaments del programa operatiu. Per tant, aquí què hi té a veure la fiscalia, aquí? Escolti, si és una cosa entre administracions. Bé, és que no entenem la qüestió i per això els la vull explicar. El procés de suspensió de pagaments del programa operatiu li va donar dos mesos per respondre. El cofinançament del Fons Social Europeu era de 284,7 milions i queden encara, com he dit abans, 202 milions per executar. Els motius pels quals la Comissió va iniciar el procés de suspensió per les irregularitats detectades en els programes executats durant 2007-2009 és un seguit de deficiències estructurals i sistèmiques, ens diu la Comissió Europea, d'auditors –els presideix o els dirigeix una senyora alemanya–, en els processos de treball del Servei d'Ocupació de Catalunya que havien estat denunciades per la Comissió Europea, però que el Govern anterior no havia corregit. En concret, deficiències detectades en l'auditoria feta per la Intervenció General; les més greus: manca de separació de funcions, verificacions i controls no adequats o insuficients, manca de pista d'auditoria, sistemes d'informació poc fiables, manca de mesures preventives o correctores dels errors sistèmics, baix grau de certificació, risc elevat d'incórrer en descompromís i pèrdua dels fons europeus. Hi insisteixo: una multa que no en vull revelar la xifra, perquè estem encara negociant, i suspensió dels fons. I estem negociant això, perquè si no, què podem cofinançar? I justament, si l'aconseguim aixecar i tenim aquests 200 milions, ara el que hem de fer..., tenim el que queda del 2012 i el 2013, ja veurem si ens ho acaba aixecant. Jo he fet tot el bon minyó que he pogut, eh?, davant de la Comissió Europea. Doncs, si ens ho aixequen, aleshores, òbviament que hem d'estar amb tots els departaments per poder certificar, ara sí, correctament. Perquè imagini's que el 2012-2013 no certifiquésim bé: posàvem en risc els fons europeus, cofinançats al 50 per cent, fins al 2020 –fins al 2020–, perquè ja estan en marxa; ja està en marxa.

Quins programes creiem que entraran? Doncs miri, per exemple, els PQPI. Els PQPI, ja estem en contacte amb el Departament d'Ensenyament per tirar endavant aquests.

Per exemple, el «Catalunya emprèn», que és eix 1, com deu saber molt bé, del Fons Social Europeu. I ara el que estem buscant són programes que s'encabeixin dintre d'aquests 200 i escaig milions que ens queden per poder-los aprofitar, perquè és que, si no, els per-

dem; els perdem, com hem perdut per mala gestió –per mala gestió– això, eh?

No, Barcelona Activa, com saben, ve... No, no, no és una qüestió de... Això ve de la reducció del 57 per cent dels pressupostos generals de l'Estat; sí, és veritat. Però no del Barcelona Activa; el Vapor Llonch de Sabadell i l'Institut Gaudí de la Construcció de Badalona, i tants i tants altres llocs. I en això estem lluitant –en això estem lluitant.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 300-00182/09)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries.

Atenent que hem fet una alteració a l'ordre del dia, esperarem uns segons, eh?

No pateixin, que tenim precedents d'esperar uns segons i, per tant, atès que hem variat l'ordre del dia a darrera hora...

Bé, aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i per a la seva exposició, té la paraula la diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, president. I disculpin l'absència al moment de començar.

Vicepresidenta, permeti'm que repassi breument una relació de fets. Primer fet: el 7 de març del 2012 el Grup Parlamentari Socialista, junt amb altres dos grups parlamentaris, va sol·licitar dictamen sobre el Reial decret llei 3/2012, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral. Es qüestionava la constitucionalitat de diversos preceptes d'aquesta reforma laboral per afectar drets dels ciutadans i competències de la Generalitat. Què va dir el dictamen? Primer: que diversos preceptes de la reforma laboral no podien ser adoptats per decret llei, és a dir, que vulneraven l'article 86.1 de la Constitució quan estableix les matèries sobre les quals no pot afectar un decret llei. En resum, que no es poden afectar drets fonamentals per decret llei. Segon: que diversos preceptes de la reforma laboral són inconstitucionals perquè vulneren els articles 37.1 i 24.1 de la Constitució, és a dir, que la modificació unilateral per part de l'empresa de les condicions substancials de la relació de treball o la inaplicació dels convenis col·lectius també per decisió unilateral de l'empresa vulneren el dret a la negociació col·lectiva i el dret a la tutela judicial efectiva. I ter-

cer: que es vulnera la competència de la Generalitat en matèria de treball i relacions laborals de l'article 170 de l'Estatut.

Davant d'aquest escenari, què va fer el Govern? Primer: votar la reforma laboral. Bé, el Govern no: evidentment, els diputats de Convergència i Unió al Congrés. Segon: votar en contra de la sol·licitud de diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra per presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional sobre tots aquests articles que el Consell de Garanties Estatutàries considerava que vulneraven l'Estatut i la Constitució. Tercer: afirmar que treballarien via esmenes per corregir les mancances detectades pel Consell de Garanties amb relació a les competències. Cap més, només aquestes. I avui, sorprenentment, afirmar per boca del conseller Mena que havien aconseguit corregir totes les mancances detectades pel Consell de Garanties, tot i que, evidentment, qualsevol senzill contrast dels dos textos, el de la reforma laboral text inicial i l'actual, deixen en evidència que tot plegat està faltat de veritat –per dir-ho suaument.

Fet número 2: el dia 4 de maig el Grup Parlamentari Socialista, també junt amb dos altres grups parlamentaris, va sol·licitar dictamen sobre el Reial decret llei 16/2012, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut i millorar la qualitat i la seguretat de les prestacions. Es qüestionava aquí la constitucionalitat de diversos articles de la reforma sanitària per afectar drets de la ciutadania i competències de la Generalitat. Dotze dies més tard, el Govern de la Generalitat sol·licita també dictamen sobre la mateixa reforma sanitària, si bé tan sols va qüestionar l'afectació o el possible impacte sobre les competències de la Generalitat.

Què va dir el dictamen? Primer: que la reforma sanitària no podia ser adoptada per decret llei, és a dir, que vulnerava l'article 86.1 de la Constitució perquè no es veu per enlloc, ni es justifica per enlloc, que es tracti d'un cas d'extraordinària i urgent necessitat. Segon: que diversos preceptes de la reforma sanitària són inconstitucionals perquè vulneren els articles 14 i 43 de la Constitució, és a dir que expulsar del sistema públic de salut tots aquells que des d'ara ja no compliran els nous requisits imposats per la reforma sanitària vulnera el dret a la igualtat i el dret a la protecció de la salut. Tercer: que es vulnera la competència de la Generalitat en matèria d'ordenació, planificació, determinació, regulació i execució de les prestacions i els serveis sanitaris, sociosanitaris i de salut mental de caràcter públic, i de les mesures i les actuacions per a la preservació de la salut pública, de l'article 162.3.a i b de l'Estatut; que també es vulnera la competència per a la formació sanitària especialitzada de l'article 162.3.d de l'Estatut, la competència per a l'ordenació farmacèutica del 162.2 i la competència sobre règim estatutari del personal al servei de les administracions públiques catalanes del 136.a de l'Estatut.

Què va fer, el Govern? No votar la reforma sanitària, però afirmar que l'aplicaria, malgrat tot, i malgrat l'impacte que això generés sobre els drets dels ciutadans i les competències de la Generalitat. Començar una picabaralla, en segon lloc, amb el Govern de l'Es-

tat, amb amenaces mútues d'impugnació de l'euro per recepta establert per la Generalitat si des del Govern de la Generalitat es presentava un recurs contra el Reial decret llei de reforma sanitària. Tercer, acordar finalment aquest dimarts que s'iniciava un procediment de resolució de discrepàncies previ per defensar les competències de la Generalitat, en lloc de presentar directament el recurs d'inconstitucionalitat, com sembla que s'havia anunciat inicialment –però enlloc es parlava de drets; només per defensar les competències de la Generalitat. I, quart, afirmar, per boca del conseller de Salut, en els passadissos d'aquesta mateixa cambra, que ningú quedaria fora del sistema sanitari, tot i que resulta evident –resulta evident– que l'efecte de l'entrada en vigor d'aquest reial decret llei és que s'ha perdut literalment el dret a la targeta sanitària; per tant, a hores d'ara estan expulsats del sistema sanitari ja nombrosos ciutadans del nostre país.

Fet número 3: el 10 de maig del 2012 el Govern va sol·licitar també dictamen sobre el Reial decret llei 14/2012, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu. Es qüestionava la constitucionalitat de diversos articles de la reforma educativa pel fet d'afectar les competències de la Generalitat –les competències de la Generalitat, repeteixo: cap referència als drets, a l'impacte sobre els drets que aquesta reforma podria generar, ni sobre la ràtio, ni sobre cap altre aspecte. Què va dir, el dictamen –que, evidentment, se cenyeix al marc del que li assenyalava el Govern que havia d'examinar–? Primer, que diversos preceptes de la reforma educativa no podien ser adoptats per decret llei. És a dir que vulneraven el 86.1 de la Constitució. Per què? Perquè no complien el requisit constitucional de la urgència per utilitzar aquest instrument. Segon, que es vulnerava la competència de la Generalitat en matèria de política de personal al servei de l'Administració educativa de l'article 131.3.j de l'Estatut, la competència sobre les directrius d'actuació en matèria de recursos humans de l'article 131.2.f de l'Estatut, la competència per a la regulació dels requisits de creació de centres universitaris del 172.2 de l'Estatut i la competència per a la regulació del règim de professorat docent del 172.2.e de l'Estatut. I, tercer, que es vulnerava el principi d'autonomia financera de les comunitats autònomes previst al 156 de la Constitució i la competència de la Generalitat per ordenar les seves finances establert al 211 de l'Estatut.

He volgut ser molt detallada perquè crec que és bo que relatem tots tal com ho ha dit el Consell de Garanties Estatutàries el que ha passat, l'impacte que generen aquestes reformes.

Què va fer el Govern, en aquest cas? Doncs, primer, no votar la reforma educativa però afirmar que l'aplicarà, malgrat l'impacte que això generi sobre els drets dels ciutadans i les competències de la Generalitat, i anunciar que s'iniciava un procediment de resolució de discrepàncies previ –sense presentar tampoc aquí recurs d'inconstitucionalitat, encara– per defensar les competències de la Generalitat –evidentment, repeteixo, res es diu dels drets, perquè els drets mai van estar

qüestionats per la Generalitat, pel Govern de la Generalitat, amb relació a la reforma educativa, tampoc.

Després de la relació de fets, vicepresidenta, comencem en sentit estricte, amb aquests pocs minuts que queden, la interpellació. La interpellació només té una voluntat, que és adreçar-li aquesta senzilla pregunta: ¿quin és, quin és, vicepresidenta, el criteri polític del Govern que explica aquestes decisions adoptades? Unes decisions que clarament mostren una diferència entre la consideració que li mereix a la Generalitat l'impacte d'aquestes reformes sobre les competències o sobre els drets.

Deixi'm que li avanci unes hipòtesis, permeti'm que m'avanci. Crec que són diverses, aquestes hipòtesis que ens podríem imaginar per donar resposta a aquesta pregunta, i vostè ja em respondrà la que li sembli: si és una d'aquestes tres o una altra.

Primera hipòtesi: el Govern creu que no hi ha diferència entre competències i drets. Una senzilla lectura de la Constitució i de l'Estatut ho nega, eh? Per tant, em permeto pensar que difícilment aquesta és la conclusió bona.

Segona hipòtesi: el Govern creu que en defensar les competències ja defensa els drets. Error –molt greu–, si fos aquesta la resposta.

Tercera hipòtesi: el Govern només està preocupat per les competències de la Generalitat. Permeti'm que li avanci la nostra preocupació si estem en aquest darrer cas, vicepresidenta. El nostre grup parlamentari ja ho ha reiterat en moltíssimes ocasions, que cal actuar en defensa de les competències de la Generalitat i que nosaltres estarem al costat del Govern quan es tracta de defensar les competències de la Generalitat..., però el Govern no pot tenir una doble moral, una per a les competències i l'altra per als drets.

Ho dèiem ja en el marc de l'anunci de la gran ofensiva institucional contra la regressió practicada pel Govern de l'Estat –i que assegurava des del Govern defensar a partir d'ara tot l'Estatut amb dents i amb el que fos–: el debat de qui ha de fer què no ens pot distreure del gran repte que és l'accés als serveis públics de qualitat. No ens preocupa només qui pren la decisió: ens preocupa també quines decisions es prenen. En definitiva, ens preocupen les retallades de competències, però també ens preocupen les retallades de drets. Ens preocupa que l'Estat s'atribueixi decisions que li pertocquen per Estatut a la Generalitat, però ens preocupa també, i sobretot, que aquestes decisions conculquin drets dels ciutadans previstos també a l'Estatut i a la Constitució.

Ho hem dit mil vegades, estarem al costat del Govern, i avui li ho torno a dir. Perquè siguin més sòlides, de tota manera, aquestes mesures de defensa de l'autogovern que ha anunciat en els darrers dies el Govern, han de ser completes, s'ha de defensar tot l'Estatut, competències i drets, vicepresidenta. I se'ns fa difícil creure que un govern que ha menystingut l'Estatut, que l'ha ignorat, i que fins i tot se n'ha avergonyit, sigui ara capaç de defensar-lo com cal.

Per tot plegat, acabo, vicepresidenta, reiterant-li l'objecte d'aquesta interpellació: saber quin és el criteri polític del Govern que explica les seves decisions sobre l'impacte sobre els drets dels ciutadans que generen les reformes del Govern de l'Estat i que subratllen els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyora diputada, em permetrà que en primer lloc li agraeixi l'amabilitat de poder variar l'ordre del dia i facilitar que aquesta interpellació es pugui substanciar aquesta tarda.

Dit això, deixi'm que faci referència a les seves primeres paraules. Vostè mostrava la preocupació per aquesta pèrdua de drets, evidenciada en els darrers dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries, i és cert que ens trobem, i així ha anat succeint darrerament, davant del que en diem nosaltres els «divendres recentralitzadors», no? Uns divendres en què, després del consell de ministres, efectivament, doncs, ens trobem uns decrets llei que aprova el Govern de l'Estat en què, sense cap mena de negociació, sense cap mena de debat polític, s'aprova una norma legal que afecta, senyora Bonet, drets, que afecta drets, però també competències dels governs autonòmics. I el Govern està per defensar drets i per defensar competències. I –vostè hi feia referència– ens hem trobat darrerament amb dos decrets que ho fan: un és el Decret llei de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut i millorar la qualitat i la seguretat de les seves prestacions –en direm el «decret llei de salut», per fer-ho més curt–, i, després, el Decret llei sobre mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu –que en direm «decret llei educatiu», per fer-ho...–, però sembla que properament n'hi han d'altres preparats, no? –en algun sentit, doncs, sembla que n'hi ha un sobre les bases reguladores del món local. Per tant, aquesta ofensiva, o aquesta voracitat recentralitzadora de l'Estat, sembla que no s'acaba aquí i que ens l'anirem trobant, no?

I en aquest punt coincideixo amb vostè en allò que va dir ja el Tribunal Constitucional en les seves sentències del 93 i del 2007, que la legislació d'urgència pot estar justificada després de la conclusió d'un procés de diàleg, no?, i, en aquest cas, després d'un procés parlamentari. Els dos dictàmens, aquest de salut i el que fa referència a l'àmbit educatiu, els dos dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries ja posen de manifest aquesta manca de voluntat de diàleg i aquesta manca, també, d'aquest tràmit parlamentari.

Si comencem pel real decret llei de salut, jo voldria recordar un punt de la Declaració de Ginebra que d'alguna manera ve a actualitzar allò del jurament hipocràtic, no?, i que segurament li quedarà més clar, per-

què parla de drets i veurà que aquest govern defensa els drets, no? I aquest..., aquesta declaració de Ginebra diu que no s'ha de permetre que «consideracions d'edat, malaltia, incapacitat, creença, origen ètnic, sexe, nacionalitat, afiliació política, raça, orientació sexual, classe social o qualsevol altre factor s'interposin entre els meus deures i els del meu pacient». Per tant, en aquest sentit, tal com va dir el conseller Boi, a Catalunya no deixarem mai que ningú tingui una urgència mèdica sense atendre-la. I això és un dret, senyora Bonet, això és un dret, no? I, segurament, aquest és un problema de salut bàsica. Contra el que hem de lluitar, segurament, senyora Bonet..., no sé si vostè hi coincidirà, però contra el que hem de lluitar és contra l'abús que sabem que existeix en el nostre sistema de salut –evidentment no per part de tots els ciutadans, però sí per alguns–, el que hem de lluitar també és amb aquest turisme sanitari... Per tant, aquests són els elements que hem de posar sobre la taula. Per tant, el Govern de la Generalitat té molt clar el que ha de fer, no? I aquest Govern, mal que a vostè li pesi, té una forta càrrega humanista i, per tant, el primer de tot que ens preocupa és les persones i el seu benestar.

I, miri, sóc molt conscient que estem prenent mesures que no són fàcils, que causen incomoditats a molts ciutadans de Catalunya, però ho fem perquè no hi ha alterna..., l'alternativa és molt pitjor, no? I ho fem, també, perquè la inacció és el pitjor. I si haguéssim..., segurament, si s'haguessin pres mesures amb anterioritat, doncs, no caldria que en aquest moment, doncs, prenguéssim mesures tan radicals, no? Miri, ja ens agradaria de no haver-les de prendre. Però, miri, si recordem també l'informe del compte general de la Generalitat, que vam veure en el darrer ple, vostè recordarà que l'any 2009, deia el síndic, el tripartit va fer inversions per valor de 1.586 milions d'euros –les factures que ens estan arribant ara–; de fet, les xifres del compte general han posat de manifest que a final de l'exercici del 2009 els compromisos de despesa arribaven als 64.325 milions d'euros, que suposa un creixement exponencial. No ens desviem del tema que ens ocupa, però sí que li volia fer aquest petit apunt perquè siguem conscients, en tot cas, de per què hem de prendre algunes decisions, no?

Vostè em demanava el capteniment del Govern sobre la pèrdua evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries, no? I feia referència, també, a la reforma laboral. Deixi'm que li digui que la reforma laboral... Primer, jo crec que hem de ser rigorosos en el que diem: Convergència i Unió no va votar que sí fins..., fins que no es va esgotar tot un tràmit parlamentari en el qual es varen poder posar esmenes que van fer possible, doncs, que tots aquells temes que eren objecte d'un possible recurs fossin solucionats. I així va passar, i així va succeir en el debat que hi va haver en el si del Congrés dels Diputats. Però, com ja va dir en el seu dia el portaveu del Govern –jo li ho torno a repetir–, el capteniment que té el Govern i, en aquest sentit, la intenció que té és presentar davant del Tribunal Constitucional un recurs d'inconstitucionalitat contra el reial decret de mesures urgents pel que fa referència a la salut, de la mateixa manera que ho farem pel que fa referència al decret llei d'ensenyament.

I ho farem havent conclòs tots els mecanismes de diàleg que hi ha, i que preveu, en una altra línia, doncs, la mateixa llei del Tribunal Constitucional. Per tant, vostè sap que en el darrer govern, del 8 de maig, el Govern va acordar adoptar un seguit de mesures jurídiques, un seguit de mesures polítiques, per fer front a aquesta ofensiva recentralitzadora de l'Estat, entre les quals hi havia, doncs, portar al Consell de Garanties Estatutàries aquest reial decret llei, juntament amb el de la despesa pública en l'àmbit educatiu. I, així, també vam acordar portar totes aquelles iniciatives estatals que segons el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries vulnerin el marc competencial o els drets previstos en l'Estatut d'autonomia, com farem, sempre i quan això no es pugui modificar per la via de les esmenes. Sempre esgotarem tots aquells processos que permetin, a través d'una via de diàleg, no haver d'interposar a la primera de canvi aquest recurs.

I és per això, també, que portarem al Tribunal Constitucional les reformes del sistema nacional de salut. Perquè, tal com diu el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, aquesta és una reforma tan estructural que hauria d'haver estat tramitada com un projecte de llei, per tal d'haver pogut tenir un tràmit parlamentari que hagués permès introduir-hi alguna esmena i, sobretot, debatre'l amb el rigor que mereix aquesta matèria, no?

Per tant, li remarco que el Govern de la Generalitat farà tots els tràmits necessaris, tots els tràmits establerts i necessaris per dur-lo a terme, un cop esgotades, com li deia, totes les vies jurídiques. I ho farem, senyora diputada –no ho dubti–, amb totes aquelles normes, li ho torno a repetir, que arribin de l'Estat i que vulnerin tant els drets dels ciutadans com les competències del Govern de Catalunya.

Jo crec que la manera de defensar l'autogovern no és a cop de gesticulacions ni de grans titulars, sinó que la manera de defensar l'autogovern és a cop de fets i és a cop de plantar-se quan un s'ha de plantar, i de tenir, no aquest doble llenguatge que vostè diu –que jo crec que el seu grup, doncs, segurament n'és un clar exemple–, sinó de ser contundent i de ser coherent en el si de totes les gestions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, president. Vicepresidenta, a mi no em pesa l'humanisme que pugui tenir el Govern –mal aniria–, el que em pesa és la manca de credibilitat que té el Govern quan diu que el mou l'humanisme; perquè crec que és ben clar que aquí es fan uns discursos i des del faristol del Palau de la Generalitat se'n fan uns altres, i la pràctica del dia a dia demostra una altra realitat.

No m'ha contestat absolutament res del que li preguntava. I la veritat és que és una llàstima —és una llàstima. Jo li he fet una pregunta ben clara i la hi he repetit al final: per què tracten diferent els drets que les competències?, per què ho fan? Perquè, és evident: en la reforma laboral, no han qüestionat l'impacte sobre els drets; en la reforma educativa, ni tan sols han demanat el dictamen del Consell de Garanties sobre els drets; i en la reforma sanitària, van demanar només dictamen sobre les competències, i el que han anunciat és un recurs o una negociació —perquè no és recurs, el que han anunciat que faran—, una negociació sobre les competències. I podem llegir-ho en tots els mitjans de comunicació: o s'equivoquen tots els mitjans de comunicació, o vostè avui ens està dient *a* per *b*, per no dir una altra cosa.

Per tant, vicepresidenta, li ho repeteixo: no m'ha contestat la pregunta. Perquè replicar, vicepresidenta, no és contestar; i vostè m'ha replicat, no m'ha contestat. I això no és un debat electoral, això és un Parlament i crec que hem de ser clars. Les eleccions, evidentment, de moment ens han posat a cadascú al lloc on som: vostès al Govern i nosaltres a l'oposició; això és així i no tinc absolutament res a dir-hi. Però aquí, en el Parlament, qui pregunta és l'oposició i qui respon és el Govern: qui respon, no qui replica. I encara que no li agradi, això és així; encara que no li agradi el que se li pregunta, o encara que no li agradi qui li pregunta. Tant és: vostè té com a obligació respondre, i és el que se li demana que faci quan ve a aquesta cambra. I aquest faristol, aquest Parlament no és un simple tràmit, i no tot s'hi val.

Vostè m'ha de respondre; però no a mi personalment, sinó a aquesta cambra i a tots els membres que en formem part. I a través dels seus representants, vostè està responent al poble de Catalunya. Per tant, vostè, responent-me a mi, respon als ciutadans; no responent-me a mi, no respon als ciutadans. Així de clar. I quan no respon, a més a més, li he de dir que no actua amb la responsabilitat o no actua d'acord amb les seves obligacions i, a més a més, això no es pot llegir d'altra manera que un menyspreu a la funció que desenvolupem nosaltres i, per tant, un menyspreu per als ciutadans i ciutadanes.

Respondre és respectar. I crec que vostè massa sovint l'oblida, aquesta pràctica. Ja està bé de fugir de fira, si vol que li ho digui, o de buscar raons de mal pagador, que ara resulta que les dobles morals les tenim uns altres. No, crec que no... A veure, li ho admeto: pot qüestionar el meu estil parlamentari, si vol; l'ha qüestionat fins ara. En qualsevol cas, tingui present que una cosa és qüestionar l'estil parlamentari i l'altra cosa és no contestar. I jo no li estic demanant aquí justificacions: el que li demano és una resposta ben clara: per què no defensen els drets dels ciutadans de Catalunya i, en canvi, només estan per defensar les competències de la Generalitat?, per a la qual cosa ja li dic que nosaltres estarem sempre al seu costat. Crec que no puc ser més clara; la pregunta és clara i la interpellació crec que també és molt clara, és diàfana.

I li ho torno a repetir: quines són les raons polítiques, les explicacions i els arguments per defensar les com-

petències governamentals i no, en canvi, els drets de la ciutadania? Vostè creu que es defensa Catalunya i el seu Govern, no defensant els seus ciutadans? Si és així, vull que m'ho expliqui, la veritat; vull entendre per què pensa que es pot defensar Catalunya afeblint els drets dels ciutadans, expulsant els drets dels ciutadans. Què són: una administració, només? Són un govern, vicepresidenta. Són el Govern de Catalunya, és a dir, el Govern dels catalans i de les catalanes. I crec que la seva falta de coherència és volguda, així li ho dic. No es tracta d'un error, tot i que una cosa i l'altra vagin lligades: es tracta d'una visió de la política del Govern i de les seves responsabilitats; d'una visió preocupant; d'una visió que, a més a més, demostra de forma clara —claríssima— la complicitat política entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup del PP, sobretot quan es tracta de parlar de drets.

Espero, realment, i de veritat, les seves explicacions. Vull saber per què vostès no consideren necessari atendre les consideracions del Consell de Garanties Estatutàries sobre l'impacte de les reformes laboral, sanitària i educativa del Govern de l'Estat sobre els drets dels ciutadans, i per què vostès ni tan sols han sol·licitat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, l'impacte que sobre els drets la reforma educativa genera.

Si no em respon, evidentment, el que quedarà en evidència, un cop més, és que vostè aquí al Parlament no creu que hagi de venir a respondre-hi. Té la paraula, i li demano, si us plau, que la utilitzi com vulgui, però que recordi la pregunta. Jo espero la seva resposta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica té la paraula ara la vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyora diputada, jo no tinc cap problema, amb vostè; no en tinc cap ni un, ni qüestio no la seva manera, doncs, de debatre en aquest Parlament. Vostè faci el que vulgui: ja és prou gran, i vostè té el seu estil. Jo no l'he criticat mai, ans el contrari. Puc pensar a vegades, doncs, que està agressiva? Bé, doncs deu ser la seva manera de ser. Però escolti, jo ho respecto moltíssim; cadascú és com és i, per tant, escolti... Cap problema.

El que vostè sí que té un problema, perquè vostè em vol escriure la resposta. I aquí no; aquí no, senyora Bonet: vostè preguntí, jo responc. Però home, no pretengui que jo respongui el que vostè vulgui. No preguntí vostè ja donant les respostes per fet. Per tant, en aquest sentit, senyora Bonet, relaxi's una mica, tranquil·la. Miri, el Govern defensa l'autogovern de Catalunya, que són les persones que hi viuen; això és el que defensa, i defensa els seus drets. I home, doncs, jo puc pensar també: «Escolti, defensar els drets dels catalans és deixar el país arruïnat amb un dèficit fiscal d'un 4,2?» Doncs, jo crec que això no és defensar els drets dels ciutadans, senyora Bonet; però bé, escolti,

deixem-nos..., jo no... Escolti, vostè actua amb aquesta bel·ligerància a què em té acostumada. Però, bé, escolti. No hi entraré més, no?

Una cosa sí que li volia dir: hi ha una cosa que em sorprèn, no? Perquè, per exemple, vostè, amb aquest real decret mateix de salut, aquest que vostè aquí reclama en el Tribunal Constitucional..., doncs, el seu partit a Andalusia, amb un govern de coalició –si no ho recordo malament amb Iniciativa, que també és molt bel·ligerant en aquesta qüestió–, l'apliquen sense ets ni uts; i això és el que posen en el seu Pla d'estabilitat financera.

També aquelles mesures en matèries de personal que vostès tant han criticat aquí, ara les apliquen a Andalusia. I això no és doble moral? Doble llenguatge no, ja li ho reconec: perquè llenguatge..., vostès allà veu a Madrid no en tenen. Però doble moral sí, que és això: criticar aquí una cosa i allà fer-ne una altra. Però, escolti'm, deixi'm dir una cosa. El que és important..., i aquí, recordant unes paraules del president Mas en la sessió de control del dia 10 sobre una temàtica similar a la que ara ens ocupa, el president Mas deia que el problema no és si ho fem avui o ho fem demà, aquest recurs; el que és important és acabar fent-ho, i fer-ho, no? I amb això marcarem una diferència, jo crec que abismal, amb el que van fer vostès quan estaven en el Govern. Deixi'm que li ho recordi –ja sé que no li agradarà, no?–, però escolti, la famosa Llei de dependència; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries fulminant contra l'autogovern de Catalunya, i vostès van aplaudir aquesta llei d'allò més, la van votar –evidentment–, i això sí que es carregava l'autogovern i també els drets, eh? Però per a vostè és igual, vostè també en aquest... (*remor de veus*) es carregava l'autogovern en matèria de drets socials...

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats.

La vicepresidenta del Govern

...i de serveis socials. Però, bé, vostès ho van fer.

Miri, nosaltres ja li hem dit el que farem: primer esgotarem totes vies de negociació. Hem obert el procediment que ens permet solucionar aquest conflicte per la via de l'article 33.2, de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que habilita una via de negociació abans de portar aquesta llei al Tribunal Constitucional. I això suposa ampliar un termini de tres a nou mesos, i que permet poder arribar a alguns acords, a través d'aquesta via de diàleg, sense renunciar –sense renunciar– a la competència, i sense que es perdi la possibilitat d'impugnar aquest real decret llei. Per tant, escolti, no pateixi: nosaltres portarem al Tribunal Constitucional aquests decrets llei quan considerem que s'han esgotat totes les vies possibles per fer possible l'acord i, per tant, no pateixi, que nosaltres ni renunciarem al recurs, però primer sempre esgotarem les vies de negociació.

I deixi'm que acabi d'una manera clara i contundent, no? Escolti, vostè sap que a aquest Govern no li defa-

lliran, en tot cas, mai les cames quan es tracti de defensar els drets dels ciutadans de Catalunya. No ens defalliran les cames quan hàgim de defensar els drets del nostre país. Per tant, no pateixi, senyora diputada: agraïrem molt que estiguin en el nostre cantó a l'hora de defensar l'autogovern de Catalunya. Vostè sap que nosaltres anirem on calgui, presentarem els recursos que calguin, però sempre abans esgotarem totes aquelles vies possibles per defensar els drets dels nostres ciutadans i del nostre país. No ho dubti, que així ho farem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics
(tram. 300-00183/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics. Ha estat presentada pel Subgrup de Ciutadans, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera –o vicepresidenta, en aquest cas–, diputats i diputades, des de Ciutadans creiem que hem de resoldre des del Parlament, i tenim capacitat limitada, però sí prepositiva des d'aquest Parlament, per modificar l'actual marc legislatiu en matèria de finançament de partits; un tema que segurament preocupa poc els partits però preocupa molt els ciutadans; un tema que segurament s'empara en l'opacitat actual i en la falta de transparència del sistema de partits però que, en canvi, contrasta amb la demanda ciutadana de transparència i de servir els ciutadans, i sobretot saber com es financen els partits polítics. I, en aquest sentit, des de Ciutadans volem parlar de diversos punts que fan referència a la legislació en matèria de finançament de partits.

En primer lloc, evidentment, després de tot l'enrenou que s'ha muntat amb aquesta informació policial que hem tingut en el cas Palau, on s'associa comissions i concessions administratives; on s'associen tants per cents i concessions administratives; on s'associen aigües, autopistes, constructores i comissions a canvi, nosaltres no podem fer res més que demanar absoluta transparència al Govern –en aquest cas, als partits que puguin estar afectats per aquests casos. Però, al marge del partit concret o no, que en aquest cas seria un dels partits que governen, no els dos –Convergència Democràtica de Catalunya–, nosaltres el que sí que volem és dir en aquest Parlament que, amb la legislació actual, amb la legislació vigent no podrien haver-hi ni poden haver-hi donacions ni comissions a canvi de concessions administratives. És a dir, per aconse-

guir un peatge no hauríem de trobar en el compte de cap partit ni de cap fundació donacions ni comissions; que, per aconseguir una concessió d'aigües, no hauríem de trobar ni un 3 per cent, ni un 4 ni un 5 per cent a cap fundació; i això és el que, en definitiva, aquest informe en seu judicial ens ve a dir.

I nosaltres, evidentment, al marge del cas concret, volem també posar, en aquesta interpellació, llum i taquígrafs, i sobretot volem trobar solucions perquè aquesta alarma que genera, en definitiva, que els ciutadans, en plena crisi, a més a més –ja no només democràtica o de transparència, sinó crisi econòmica–, doncs, puguin entendre d'aquesta informació en seu judicial que els partits –escampant sobre tothom–, que els partits es financen a base de comissions a canvi de concessions; jo crec que és inadmissible. I, per tant, nosaltres volem fer un pas endavant, liderar també dintre d'aquest Parlament un canvi –que es pot, perquè per a altres casos bé que hem fet canvis, també proposats pel Parlament de Catalunya– en la legislació estatal.

Nosaltres, per tant, volem esvaïr qualsevol possibilitat que, avui per avui, cap partit, cap govern, cobri comissions a canvi de concessions. Volem esvaïr-ho absolutament, i a més legislativament ser molt durs, no només de forma penal, sinó sobretot també de forma preventiva: evitar de cap manera aquest tipus de lligams. Perquè això l'únic que fa és posar sobre la taula i ficar tothom en el mateix sac. I nosaltres no estem disposats a seguir permetent que tots els ciutadans pensin que tots els partits polítics participen d'aquests tants per cents, que tots funcionen de la mateixa manera, perquè això només perjudica el mateix sistema democràtic i l'únic que perjudica és la desconfiança de la política i dels ciutadans vers els seus representants públics.

Per tant, donem un pas endavant, siguem valents. I, vicepresidenta, jo crec que el Govern té molt a dir en això –ja no només a nivell de partits, diguéssim, dels partits que governen, sinó a nivell de govern–, i nosaltres el primer que volem saber és si aquest partit, en aquest cas aquest govern, governat per Convergència i Unió, té voluntat no només de tapar-se, o amagar-se, o mirar cap a un altre costat, sinó sobretot de donar un pas endavant i dir «anem a proposar canvis» que no permetin d'ara endavant el que ha passat, sembla ser, temps enrere, o en temps passats.

Nosaltres, en aquest sentit, per tant, primer posem sobre la taula la necessitat o no de prohibir –parlant clar– que les empreses –no les concessionàries, que ja està prohibit des del 2007, sinó les empreses– siguin donants dels partits polítics. Ens ho hem de preguntar. Fins ara, és veritat, així ha funcionat i funciona a molts països, però la pregunta és: ¿les empreses –les empreses, les persones jurídiques– tenen ideologia? Un consell d'administració dona voluntàriament sense ànim de lucre perquè pensa que vol aconseguir donar suport a una ideologia, o el que vol una empresa quan fa una donació a un partit polític que governa és aconseguir alguna cosa a canvi? Jo m'ho pregunto, i ho pregunto als ciutadans que ens estiguin veient. Doncs, per esvaïr qualsevol tipus de dubtes, potser ens ho podríem preguntar, i sobretot ens ho podem preguntar

quan –casualment o no– alguns partits polítics lideren a tot Espanya les donacions a empreses privades.

L'última informació que tenim d'això, que sortia publicat en el diari *El País*, feia referència que Convergència i Unió havia rebut 42 milions d'euros de donacions anònimes en vint anys, 42 milions d'euros. Vostès encapçalen, curiosament, estant només en una comunitat autònoma, totes les donacions privades de tot Espanya. Felicitats, aquí, al que aconsegueix les donacions. Però, evidentment, un es pregunta com és que un partit aconsegueix, quan governa vint-i-tres anys, 42 milions d'euros. Quina finalitat tenen les empreses, les persones jurídiques, per donar diners a un govern, o a un partit que governa? I darrere d'aquesta dada, fixi's, vostès, vostès, van molt per davant: el següent partit, curiosament, és el PNB, amb 27,5 milions, i després ja segueixen PP i PSOE –el PSOE ja molt allunyat d'això, no?

Bé, són dades que estan sobre la taula. Això què vol dir? Home, doncs, que ens preguntem fins a quin punt les empreses han de ser les que donin diners; potser hauríem de restringir-ho a les persones físiques. Perquè, igual que un col·labora amb una ONG, o col·labora amb una associació, o col·labora amb qualsevol causa que creu convenient..., que ho faci. I potser treure els límits de les persones físiques. Però que ho facin les persones, no les empreses que poden aconseguir coses a canvi, o que poden tenir la sospita, els ciutadans, que les aconsegueixen.

Per tant, primera idea que li volem preguntar a aquest Govern: ¿estarien vostès disposats a donar un pas endavant perquè les empreses amb ànim de lucre, amb finalitat concreta, moltes vegades fins i tot amb interessos en l'Administració pública, deixin de poder donar donacions als partits polítics?

Segona qüestió: préstecs a partits polítics. Clar, ara estem parlant aquí..., tindrem una comissió d'investigació aviat, i veurem clarament, de vegades, la pregunta que es fan molts ciutadans, potser –esperem que sí, que es pugui posar llum i taquígrafs–: ¿com pot ser que els partits polítics rebin crèdits que no paguen? Perquè, clar, rebre crèdit..., mig país no: el 80 per cent de gent, està endeutada. I tenir un deute és legítim, però el que també és legítim és pagar-lo. I el que és legítim és pagar-lo a un tipus d'interès raonable, i tornar-lo. I, miri, parlant de transparència, jo ja m'avanço: el meu partit polític té un préstec en una entitat financera de 95.000 euros que venç d'aquí a un any i mig, a tipus d'interès de mercat, i pagarem fins l'últim cèntim, com vam fer la legislatura passada. I jo convido tots els partits polítics que, això mateix que fa Ciutadans, un exercici de transparència, ho facin vostès, i també posin en aquest quadre les condonacions que han rebut –perquè els ciutadans no reben condonacions: els ciutadans, quan tenen un préstec el paguen, i si no el paguen els prenen casa seva o la seva empresa.

Per tant: ¿com pot ser que hi hagin partits polítics que tenen fins a 23 milions de deute amb les caixes d'estalvi? –aquestes caixes que ens rescatem amb els diners de tots. I no els hi reclamen? Com és? Si als ciutadans, quan deixen de pagar tres rebuts de la hipoteca,

els fan fora de casa? I hi han partits que porten anys sense pagar 23 milions i no els fan fora de casa, perquè ens entenguem? Home, doncs, potser ens expliquem per què després alguns no volen que s'investigui les caixes, per què alguns no controlen el poder financer. Perquè és que al final és el mateix poder. Si un paga la festa, o els deutes de l'altre, i l'altre mira cap a un altre costat quan els ha de controlar, doncs, s'entenen moltes coses, no?

Són dubtes que estan sobre la taula, que s'ha de donar transparència. Per tant, convidem..., li ho preguntem al Govern: ¿estaria disposat el Govern que en matèria legislativa es prohibissin les donacions –i les condonacions, sobretot– de bancs i caixes a partits polítics? És una segona pregunta que li trasllado al seu govern, senyora vicepresidenta.

Tercer punt: despesa electoral. Jo crec que estarem tots d'acord que, al marge de les paraules, millor amb els fets, doncs, hauríem de reduir tots plegats les campanyes electorals i les seves despeses. Avui hi ha partits polítics que a tot Espanya són capaços de fer una campanya i gastar-se 25 milions d'euros, partits que tenen a tot Espanya representació, com el Partit Popular o el Partit Socialista. Podem permetre'ns en un moment com aquest, on la política està controlada amb lupa, i amb raó, que els partits polítics es gastin 25 milions d'euros? Podem permetre que part i bona part d'aquesta despesa sigui pagada per l'Administració pública? Home, potser que comencem a reduir això. Nosaltres fem una proposta, d'entrada, que és reduir substancialment això. Ho vam fer quan vam plantejar el debat de la llei electoral, amb una restricció molt concreta, que era un 50 per cent com a mínim d'aquesta despesa electoral, però també volem plantejar-ho: ¿està el Govern disposat, senyora vicepresidenta, a impulsar un control i una reducció substancial de la despesa electoral? Ja sabem que aquí no podem fer-ho, des de la llei electoral, perquè no en tenim –i no li repetiré, consellera, la de vegades que hem parlat d'aquest tema–, però com a mínim sí que podem entrar a controlar i modificar el finançament de partits i la llei estatal de finançament de partits.

I, per últim, abans d'acabar –i seguiré després–, el cinquè punt, la transparència –ja els ho he avançat; un exercici, jo crec, de transparència, que hem de fer tots–: quins deutes, quins crèdits, quins comptes tenen els partits polítics? No pot ser que els partits polítics, que han de ser uns elements de democràcia, representatius de la democràcia, i de la transparència, i del control del diner públic, siguin els ens menys democràtics i menys transparents de tot el sistema. No pot ser. No pot ser que els partits polítics siguin menys democràtics que altres organitzacions que no són veu de la democràcia, constitucionalment parlant. No pot ser que els partits siguin els ens menys transparents i després li demanem a qualsevol associació, a qualsevol entitat, transparència.

Per tant, jo crec que és important, també, que fem un pas endavant en la transparència i parlem de publicar tots els comptes, els comptes dels partits polítics. No fem «virgueries» i, com diuen alguns: «No, ho hem presentat al Tribunal de Comptes»... No. Al marge

d'això, podem fer un exercici..., aquest Govern estaria disposat a obrir una web, a tenir un espai on els ciutadans poguessin consultar obertament aquestes despeses?

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau.

Albert Rivera Díaz

Acabo, president. Per tant, nosaltres, vicepresidenta, li plantejem una sèrie de punts, i ens agradaria que ens contestés si aquest govern està disposat a donar un pas endavant, en un moment polític que crec que ho necessitem, o si vol mirar cap a un altre costat i no afrontar aquests canvis legislatius –i de vegades també d'actituds i de comportaments– que des d'aquí reclamem, des de Ciutadans.

Gràcies, president, vicepresidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ara, en nom del Govern, i per respondre aquesta interpellació, té la paraula l'honorable vicepresidenta senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí. Gràcies, president. Senyor Rivera, deixi'm que li ho digui... Home, sentint la seva intervenció, jo crec que vostè no ve aquí a aclarir res, eh? Vostè ha vingut aquí a incendiar, vostè ha vingut aquí a sembrar ombres de dubtes, incerteses, amb una actitud –deixi'm que li ho digui– que jo li demanaria que la canviés. Perquè, escolti, aquí no venim a fer populisme –almenys alguns. Per tant, si us plau, menys populisme, més rigor...

Miri, jo, segurament, crec que vostè deu tenir algun desconeixement sobre alguns aspectes, no?, però deixi'm que li digui que els partits polítics estan totalment fiscalitzats –i després li donaré mostres que així és, referent al seu mateix partit polític, si vol, no? Però, bé, escolti'm, deixi'm que li digui, senyor diputat..., i anem una mica a pams, no? Vostè, que és un home, a més a més, llegit, un home culte, suposo que vostè deu conèixer, com no pot ser d'altra manera, un llibre que és bàsic, i que segurament tots nosaltres tenim molt present, que és *L'esperit de les lleis*, de Montesquieu, i, com sap molt bé, aquest llibre, doncs, és la peça fonamental del que en diem la separació de poders, no?, de les tres branques fonamentals: la branca executiva –que correspon, com vostè sap, al govern–, la branca legislativa –al parlament– i la branca judicial –a les institucions de justícia.

I ho dic d'entrada perquè, escolti, jo crec que és un mandat de tots preservar aquesta separació de poders, no? En una societat democràtica com la nostra és un mandat de tots, no? I mentre el legislatiu legisli i el judicial jutgi, les coses aniran bé, però si comencem a barrejar les coses, com vostè d'alguna manera aquí ha fet, també podem començar a trontollar. Altra..., per altre món, també, per altra banda, també ho hem

vist, no?, quan s'han ajuntat aquests dos poders que haurien d'estar separats, no?, quan hem vist que el Tribunal Constitucional, en comptes de sentenciar, en certa forma també ha legislat sobre l'Estatut d'autonomia. O quan vostè, doncs, com ara fa una estona, sembla que es posi una toga i sentenciï des d'aquest faristol. La setmana passada el mateix president Mas li ho deia en una resposta, que vostè li preguntava, no?, i sobre aquest aspecte el president Mas li deia que a vostè li era igual, no?, si hi havia un judici o no, perquè vostè el judici ja l'ha fet, i avui ens ho ha demostrat en aquesta intervenció que hem tingut.

Però, escolti, vostè m'ha fet una sèrie de preguntes i jo les hi vull respondre. Primer de tot, com Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat ha demostrat, sempre, en totes aquelles lleis i en totes aquelles modificacions legislatives hem estat en la línia de poder oferir el màxim de transparència i, a més a més, evitar totes aquelles llacunes legals que hi poguessin haver, no?, d'acord amb el marc legal que tenim actualment –vostè sap que és la Llei orgànica del 2007 sobre el finançament dels partits polítics–, i també d'acord amb el document publicat pel Consell d'Europa –concretament, pel Grup d'Estats contra la Corrupció– sobre l'avaluació de la llei sobre la transparència del finançament dels partits polítics. Aquesta llei, com vostè sap, ha incorporat algunes modificacions i algunes millores a la normativa vigent d'aleshores, que era de l'any 87, no?, i que segurament, doncs, com tots podem entendre, va quedar desactualitzada. En aquest sentit, les modificacions que es van incorporar van ser la prohibició de les donacions anònimes, la quantia i la identitat de les donacions privades que els partits havien de rebre, que havien de ser identificades en els comptes del partit, etcètera etcètera. Per tant, aquest informe, doncs, d'alguna manera, ja reflectia una creixent alerta per la necessitat de regular el finançament de les activitats polítiques i mostrava el capteniment, jo diria, aquí, de tots plegats, en la necessitat d'aprofundir en aquesta qüestió, no?

També vostè sap, diputat, que actualment hi ha un debat en el si del Congrés dels Diputats, hi ha un projecte de llei que impulsa el Govern de l'Estat, que modifica algunes de les disposicions actuals d'aquesta llei del 2007, de finançament dels partits polítics. Aquesta modificació, com li deia, s'està treballant en la Comissió Constitucional: la ponència informava la setmana passada de com estaven els treballs d'aquest projecte, i actualment està en tràmit d'esmenes. En aquest projecte de llei, presentat pel Govern del Partit Popular, hi ha una reducció d'un 20 per cent en la partida que es destina als partits polítics a compte dels pressupostos de l'Estat –un ajut que, com vostè sap, no inclou cap clàusula, ni un mínim garantit per al funcionament dels partits polítics–, però també aquesta reducció treu l'increment que hi va haver l'any 2007, i que prioritzava el finançament públic, alhora que manté totalment, senyor Rivera, la totalitat de les restriccions sobre el finançament privat.

Per tant, escolti, jo no voldria acabar aquest primer punt sense fer-li una darrera reflexió, i una darrera puntualització. Primer, d'on venim: de la Llei orgànica del 87. On

estem: a la Llei del 2007, que té aquestes reflexions que li he fet. I, ara, cap on anem, que és a la modificació que s'està treballant a les Corts. Perquè és allà on s'han de debatre aquests aspectes, i és allà on Convergència i Unió, com ha fet sempre, doncs, està posant tots aquells elements que permetin millorar la transparència dels comptes dels partits polítics.

I aquesta nova llei, segurament, establirà en el seu redactat la prohibició que els partits es puguin nodrir a partir de les seves fundacions. I li ho dic amb certa reserva perquè, com li dic, en aquest moment estem en fase d'esmenes i per tant encara no hi ha un articulat consolidat ni acabat, sinó que hi ha molta feina a fer. Però jo crec que amb actituds constructives i positives és quan podrem fer una llei que s'adapti realment a les necessitats dels partits polítics, però sobretot que deixi i que pugui treure qualsevol ombra de dubte, com vostè abans feia esment.

Per tant, escolti, transparència, rigor i treballar tot seguit per millorar la normativa vigent en matèria de finançament dels partits polítics: aquesta és la voluntat del Govern de la Generalitat, aquesta és la voluntat de Convergència i Unió. I en aquesta línia treballarem. I jo li pregaria, doncs, que vostè, que és una persona formada en lleis, que és advocat, doncs, home, també tinguéssim aquest respecte per les institucions que meix, i també, en aquest sentit, un respecte pels partits polítics, i que no deixés anar una sèrie d'ombres i de dubtes, que jo crec que poden fer molt mal i que fan molt mal a la democràcia.

Per tant, senyor Rivera, en aquest sentit, voldria recordar-li, perquè vostè encara no era aquí, que l'any 2001 es va subscriure en aquesta cambra un acord de transparència i d'autolimitació de les despeses electorals i de finançament dels partits polítics. I aquí, en aquest Parlament català, van signar totes les forces polítiques el 2001 una proposta per tal que també es rendissin comptes, amb els mateixos requisits que es fa en el Tribunal de Cuentas..., es pogués fer també en la Sindicatura de Comptes, que després també emet, com vostè sap, un informe sobre aquest control que exerceix.

Per tant, escolti, jo diria, deixem que la justícia faci el seu camí, deixem que el Parlament legisli i deixem que ho faci també el Congrés dels Diputats quan és el cas, com amb aquesta regulació d'àmbit estatal sobre el finançament dels partits polítics, però, sobretot, fem un favor a la democràcia, fem un favor al país, deixem de posar ombra de dubte constantment sobre temes cabdals i, sobretot, sobre institucions del nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable consellera, jo no sé si vostè portava la rèplica preparada per a un altre ti-

pus d'intervenció, perquè vostè ha parlat aquí d'una sèrie de dubtes, d'ombres... que deu referir-se a l'informe policial del cas Palau. I l'informe qui l'ha fet?, Ciutadans?, l'he fet jo? És públic, està a tots els diaris. A vostès potser el que no els agrada és que a la tribuna del Parlament –com que abans era l'oasi, eh?, que no s'hi parlava d'aquestes coses– se'n pugui parlar obertament i tranquil·lament. Del que els ciutadans llegeixen als diaris, també se'n parla al Parlament de Catalunya, almenys així ho veiem des de Ciutadans. Si vostès creuen que és sembrar dubtes, llegir una notícia d'un diari, escolti'm... Si els diaris publiquen això i l'informe policial diu això, vostè està dient, o el senyor Mas, que la policia es dedica a emmerdar? Estan dient això? Perquè és que jo aquí només he llegit el que diu l'informe policial i les seves conclusions. I em sembla molt greu que vostès ataquin –com vostès diuen amb aquest llegit– precisament la institució, perquè aquesta institució..., primer, la institució no és Convergència i Unió, és el Govern de Catalunya i el Parlament. I precisament el que danya molt la institució és que alguns, quan surt aquesta informació, no vinguin voluntàriament a explicar el que surt a tots els diaris. Això és el que danya la institució.

La pel·lícula..., no n'hi diria «pel·lícula», el capítol quasi sicilià del 3 per cent, allò sí que danya aquesta institució. Veure un president i un líder de l'oposició parlant amb aquell llenguatge, això sí que danya la nostra institució del Parlament de Catalunya. Per tant, els que volem que es restitueixi precisament l'honor també de la institució, dels partits polítics, de tants i tants i milers de regidors, de diputats, de gent que fa dignament la política –és a dir, la immensa majoria–, el que volem precisament és llum i taquígrafs, perquè no volem que esquitxi a tothom. I si vostès tenen un problema, no traslladin aquest problema als que expliquem el problema. El problema el tenen, en tot cas, vostès. I no m'ho digui a mi: digui-ho a la policia, digui-ho al jutge que ha obert la peça del cas Palau i digui-ho als que han imputat el secretari de finances d'un dels partits del Govern. No m'ho digui a mi: digui-ho al jutge, que emmerda, segurament; el jutge es dedica a emmerdar, segons el senyor Mas, la policia es dedica a emmerdar i els empresaris que han dit el que han dit es dediquen a emmerdar... Doncs, no deu ser que algú està emmerdat, en comptes que alguns, quan expliquem aquí públicament això, ens dediquem a això? Hi insisteixo, diaris que cada dia publiquen això. No ens intenti, senyora vicepresidenta, culpar, als que parlem obertament per millorar el sistema, justament del contrari.

Perquè jo li he fet una sèrie de preguntes en constructiu, una sèrie de preguntes de dir si aquest Govern està disposat a fer-les o no. I vostè és la que –no sé si s'ha posat nerviosa o ha volgut esquivar el tema– m'ha parlat d'una altra cosa. Jo aquí no he parlat de jutges: jo he parlat de política, he parlat de modificar lleis, he parlat de transparència, he parlat d'un compromís dels parlamentaris i dels partits per canviar les coses. Jo no he parlat de justícia; en cap cas: el jutge dirà qui és culpable de cada cosa. Però políticament també hem de fer coses i s'han de donar explicacions i canviar les coses.

Nosaltres, en aquest sentit, creiem que el que millor li fa, el millor favor a la democràcia és posar-hi transpa-

rència i llum i taquígrafs. Vostè parlava del meu partit; no tinc cap problema: jo li he dit exactament les xifres del meu partit, i les pot dir perquè són públiques, les tenim publicades i són precisament..., en un exercici de transparència. Ara, jo li ho he preguntat: està el seu Govern a favor que els partits no puguin rebre condonacions de deute per part de les entitats bancàries? Sí o no? Hi està a favor el seu partit? Hi està a favor el Govern?

Jo vull saber si la vicepresidenta de Catalunya vol que es prohibeixi que els partits puguin tenir deute condonat de les caixes d'estalvi. Després les caixes acaben com acaben, eh?, amb exministres i exconsellers i persones al capdavant que acaben fent tasca política i préstecs polítics, i no amb caràcter econòmic. Després acaben com acaben. I qui paga? Els ciutadans.

Per tant, com que els ciutadans paguen aquest rescat, eh? –que li canvien el nom, però és un rescat en tota regla, bancari–, doncs, evidentment volem saber també com hem arribat fins aquí. I, en aquest sentit, a mi m'hauria agradat veure una vicepresidenta..., i no li vull fer la resposta com d'altres, vicepresidenta, però sí, home, com a mínim oberta a dir: «home, doncs, d'això se n'hauria de parlar», o «això no està bé», o «això no pot seguir així». No, no: la senyora vicepresidenta posa el..., no ventilador, perquè, més que ventilador, posa en tot cas un paraigua, una cuirassa, eh?, perquè no entrem a parlar d'aquests temes en seu parlamentària.

On millor que parlar d'aquests temes, vicepresidenta, que en seu parlamentària? Perquè, els ciutadans que ens estiguin veient estaran veient que alguns, amb normalitat –mirant enrere, mirant endavant, de tota manera–, volem canviar això, i d'altres es neguen a canviar-ho. I aquesta és la realitat. La divisió que es produeix en aquest Parlament cada cop que proposem coses com aquestes, tan –des del nostre punt de vista– raonables amb la que està caient, és la divisió entre els que volem que les coses millorin per reforçar el sistema i els que el sistema actual ja els va bé perquè no en coneixen cap altre, no en volen conèixer cap altre.

Per tant, nosaltres, vicepresidenta, proposarem una moció on hi hagin propostes de canvis legislatius –propostes de canvis legislatius–, conductes i transparència també en clau catalana –que tenim competències, com a mínim en la part que ens toca, els partits polítics a Catalunya–, i finalment, evidentment, nosaltres el que no estem disposats és a assumir –perquè no ens hem de defensar de res, a diferència d'altres–..., no volem assumir que no es pugui parlar en seu parlamentària de finançament de partits. Si el Parlament no serveix per parlar de la transparència i la democràcia dels partits polítics, per a què serveix? Per a què serveix aquesta cambra, si no és perquè els partits fem exercicis d'autocrítica, de millora, de modificació legal perquè les coses canviïn?

Jo, com a mínim..., els ciutadans que així ho reclamen, que no tenen de vegades tant a veure amb ideologia, sinó que simplement volen ser ciutadans, simplement volen que els seus partits estiguin al seu servei i que siguin transparents..., com a mínim creiem que ho hem de fer. Si Convergència i Unió o el Govern, que

en aquest cas té el suport de Convergència, creu que tot funciona molt bé, que hem de seguir com fins ara i que tot funciona meravellosament, els convido que mirem el CIS, que mirem el CEO i pensem què pensa la gent de la política.

Saben vostès que el 70 per cent de gent consultada al CEO –i acabo, president–, el 70 per cent pensa que els càrrecs públics hem vingut aquí a folrar-nos? Ho saben, vostès? Són conscients del que representa, això? Doncs, jo em nego a acceptar-ho i no fer res per canviar la cosa. I per tant, els que porten trenta anys, doncs, també seria bo que assumissin que algunes coses s'han fet molt malament i que s'han de canviar les coses.

Per tant, canvis, reformes, millores perquè les coses no tornin a passar i, sobretot, perquè el futur sigui diferent. Si no ho fem, doncs, segurament es produirà una línia entre els que volem canvis i els que volen seguir com fins ara.

Gràcies, president. Gràcies, honorable vicepresidenta, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyor Rivera, senyor diputat, en aquesta cambra es pot parlar de tot –només faltaria–, però jo li he demanat rigor. No s'enfadi, senyor Rivera, jo li he demanat rigor. Vostè aquí ha fet unes afirmacions que no són certes. Com pot dir que no hi ha fiscalització dels partits polítics? Senyor Rivera, per favor: rigor, rigor.

Escolti, jo creia que ho havia deixat clar, però ho diré, no? Escolti, el Govern de Catalunya està compromès amb la transparència: ho ha demostrat en el passat, ho demostra constantment, ho demostrarà en el futur. Convergència i Unió –i, per tant, vaig a partits– ho ha demostrat en el passat, ho està demostrant actualment, amb unes reformes legislatives que van en la línia de millorar i de fer més transparència. Per tant, escolti, a Madrid n'estem parlant. Jo ja sé que vostè no té representació a Madrid, però escolti, en el Govern de l'Estat n'estem parlant i estem sumant.

Per tant, escolti, jo l'únic que li he demanat: que actuem amb rigor, i vostè em feia... S'ha de millorar la llei? Doncs, escolti, segurament en aquesta legislatura hem de seguir aportant i seguir millorant aquelles mesures i aquella normativa legal sobre el finançament dels partits polítics; és clar que sí. No li dic pas que no, ans al contrari; i també li he dit que n'estem parlant en aquest moment a Madrid. Però també li he dit que hi han unes mesures que s'estan fiscalitzant, i jo crec que és bo, també, que els ciutadans sàpiguen que això no és un campí qui pugui, perquè vostè pot donar la impressió aquesta, amb les seves afirmacions.

Escolti, vostè sap que tots els partits polítics han de presentar els seus números davant del Tribunal de Comp-

tes. En el cas de Convergència i Unió ja li dic, doncs, que s'installa en la federació un equip de gent que ho fa, i que l'informe de fiscalització, per exemple, del 2007, doncs, fa una sèrie d'observacions. També les hi va fer al seu partit, eh? I, escolti, eh que no hi ha cap ombra de dubte? Perquè, observacions i incidències..., doncs, escolti, a tots els partits polítics segurament hi han incidències i observacions, però hi han maneres i maneres de dir les coses; hi han maneres que són per incendiar, hi han maneres que són per explicar les coses.

Per tant, escolti, vostè que deia que no li agraden les mitges tintes i les mitges veritats, abans, doncs expliquem les coses pel seu nom, no? Escolti, nosaltres compartim, des del Govern, que hi han certs aspectes en què disposa l'informe del 2009 del Consell d'Europa que tota legislació és susceptible de ser millorada, i en aquest sentit, li torno a reiterar que en la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats s'està treballant una reforma de la Llei de finançament dels partits. I en aquesta reforma novament Convergència i Unió hi està treballant per tal de treure qualsevol ombra de dubte, ampliar la transparència i sobretot –i sobretot– posar les màximes garanties per tal que la ciutadania conegui de quina manera es financen els partits polítics. Convergència i Unió ha estat sempre en aquest compromís de transparència. Li posava de manifest aquest acord per la transparència i per la limitació de les campanyes electorals i dels partits polítics.

Escolti, en aquest sentit, també, calen acords entre els partits polítics per tal de limitar les despeses electorals. I jo crec que en aquest sentit hem anat avançant, senyor Rivera, perquè abans que vostè arribés a aquesta cambra això també ens preocupava; i hem anat avançant, i hem anat treballant. Per tant, escolti, jo li demanaria, home, no es mogui a cop de diari: vostè és un parlamentari molt rigorós... Escolti, jo crec que l'oportunisme no és bo. Jo li demanaria, escolti, més rigor. Jo..., deixi'm que l'animi a creure una mica més en les institucions i en aquesta cambra, també, i en els partits polítics, no?

I jo crec que, escolti, en comptes de sembrar constantment ombres de dubte, doncs, ajudi'ns a treballar en línia d'explicar la feina que fem des d'aquest Parlament, d'explicar la necessitat, doncs, de treballar per millorar la qualitat de vida de les persones d'aquest país. I, per tant, escolti, en comptes de sembrar ombres de dubte, anem millorant amb..., anem avançant també per millorar el que és la legislació, per fer realment transparent quin és el finançament i quin és el paper dels partits polítics.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Suspenem la sessió. La reprendrem demà a les deu, amb la darrera interpellació que queda pendent.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i tretze minuts.